SCHITUL LUPILOR

Nu ştiu cum se face, dar întotdeauna cele mai ciudate, mai incitante momente din viaţă s-au derulat în urma primirii unor scrisori venite de la oameni pe care nu i-am întâlnit în viaţa mea, ba mai mult de care nici măcar nu am auzit vreodată. Aşa s-a produs episodul acela aproape neverosimil de la Gherla în care am fost implicat până-n vârful urechilor şi al cărui final a dus la dispariţia unui om, răpit ori nu, asta n-am reuşit s-o lămuresc nici până azi şi la două luni de spitalizare pentru mine, timp suficient să mă războiesc cu dumneaei purtătoarea de coasă, pentru că după cum am istorisit anterior, într-o altă povestire, m-a pus necuratul să mă plimb făcând-o pe detectivul, în plină noapte costumat doar în pijama, ba şi desculţ pe deasupra pentru că în papuci n-aş fi reuşit să ies din biblioteca domnului Dicsi şi în felul acesta riscam să pierd spectacolul ridicării la cer a navei aceleea extraterestre şi cum de nu, a rămânerii mele încremenit ca un veritabil bloc de marmură, mai bine de patru ore în câmp, până şi-a făcut milă un trecător matinal de subsemnatul şi a anunţat ambulanţa. Eram ţeapăn, ca toţi înţepeniţii, auzeam şi vedeam, mă rog cât putea face asta un amărât aflat în şoc hipotermic, dar nu mă puteam mişca, nu-mi puteam clinti nici măcar un deget, fie el şi cel mic, dar de respirat mai respiram, destul de slab dar se cheamă că respiram, însă n-am abandonat o clipă preceptul universal valabil şi anume acela că „arborii se frâng, se prăbuşesc dar nu se-ncovoaie”. Am ajuns astfel pe malul Stixului dar mister Charon dând cu ochii de un amărât ca mine fără o para chioară-n pungă ba şi numai în pijama pe deasupra a refuzat cu îndărătnicie să mă treacă pe malul fericirii veşnice! Ne-am ciorovăit o mulţime, eu vrând să-i sar în luntre, el împingându-mă îndărăt şi croindu-mă cu vâsla, până când plictisit de mutra şi prostia lui i-am întors spatele şi m-am hotărât să trăiesc pe lumea asta printre oameni vii nu printre umbre! Mi-au transformat aşezământul într-un adevărat poligon pentru antibiotice din cele mai puternice şi au început vitaminizarea forţată şi hrănirea peste vrerea mea până ce au reuşit în spitalul acela de provincie să mă pună pe picioare redându-mi calitatea de cercetător al fenomenelor paranormale. À-propos! Ţin cu tot dinadinsul să le mulţumesc şi pe această cale celor ce s-au încăpăţânat să mă salveze şi le dedic paginile de faţă cu mare drag. Dacă nu erau ei, colectivul de medici şi asistenţi de la spitalul Gherla eu

unul nu mai aveam ocazia să intru iarăşi până-n creştet într-o nouă aventură sosită pe tavă, pe o tavă de argint sub forma unei misive venite tocmai din nordul Moldovei. Le sunt recunoscător şi le promit şi pe această cale că îi voi călca de îndată ce timpul îmi va permite. Iată-mă-s aşadar angrenat într-o nouă poveste incredibilă! Primesc într-o bună zi o scrisoare tocmai din nordul Moldovei noastre de dincoace de Prut, de la un anume domn Tarţa, patron al unui stabiliment cu rangul de han turistic, prin care mă invită să-mi petrec un sejur la aer curat promiţându-mi că dacă voi da curs invitaţiei voi avea ocazia să fac cunoştinţă cu un fenomen ciudat, cu nişte lupi cât se poate de adevăraţi dar cu un comportament ciudat şi cu un ştiu câte alte minuni care se petrec prin zonă la intervale regulate, de o bună bucată de vreme. Cum era vorba de lupi şi cum mie unul nu-mi prea erau pe plac fiarele sălbatice m-am gândit să-i pasez motanul unui amic de-al meu, biolog de meserie. Tocmai mă pregăteam să-i spun despre ce era vorba, la telefon urmând să punem detaliile la punct cu ocazia primei întâlniri când în biroul meu şi-a făcut apariţia doctorul Dinu, un alt amic bun care pe deasupra mai avea şi curajul să se ocupe de sănătatea mea destul de şovăielnică de la întâmplarea aceea cu leul extraterestru. Auzind el despre ce anume e vorba s-a pus cu gura pe mine până m-a convins că spre binele sănătăţii mele şi aşa destul de şubrede ar trebui să nu refuz o asemenea ofertă cu atât mai mult cu cât el însuşi cunoaşte stabilimentul şi pe fericitul său patron demonstrându-mi şi chemând în sensul ăsta toate argumentele în favoarea lui că după zece – douăsprezece zile de sălbăticie, ozon şi aromă de brad voi fi un alt om. Venise de fapt să-mi comunice că a doua zi mă aştepta nemâncat nebăut dar odihnit pentru o serie de analize şi examene paraclinice ce considera el se impuneau stării mele de lehamite totală dar s-a transformat subit în cel mai fervent agent turistic susţinător al celei mai frumoase zone, după spusele lui din întreaga ţară. Ba pe deasupra ca un ultim argument mi-a mărturisit că nu numai că-l cunoaşte dar mai e şi amic cu numitul domn Tarţa şi niciuna nici două, fără să-mi mai ceară permisiunea, a înşfăcat receptorul şi s-a apucat să-l sune pe patron făcându-mi o rezervare. Trebuia să mă prezint ca să-mi iau locul în primire a treia zi, prin urmare doar la o zi după ce înduram chinurile frecuşului medicilor ce susţineau că nu vor altceva decât să vadă cum mai stau cu restul de timp ce mi-a mai rămas şi cum să-mi dozeze ei risipa de energie şi

alimentaţia şi aşa ca vai de ea de o bucată de timp încoace. Şiret ca un motan pe coama acoperişului n-a vrut cu niciun chip să-mi descrie locaţia oricât am insistat şi oricât am ameninţat că neştiind despre ce-i vorba n-o să mă las dus nici cu arcanul. Ori că m-aş fi adresat unui hotentot african, ori că aş fi încercat să mişc o stâncă până la lacrmi şi tot aş fi avut mai mare succes decât să-l fac pe el să-mi povestească doar atât ca să am oarecare habar. Ca să evit totuşi cele câteva sute de kilometri la volan am scos şi ultimul as din mânecă dar nici de data asta cacealmaua n-a ţinut. Am invocat faptul că trebuia să conduc o distanţă destul de mare la nici 24 de ore de la analizele pe care tot el le programase dar se vede că tot ce încercam eu să fac era sortit eşecului. M-a liniştit spunându-mi că toate examenele nefiind invazive nu puneau câtuşi de puţin în pericol persoana celui mai bun prieten al său şi dacă măcar vreuna ar fi reprezentat un cât de mic factor de risc el ar fi fost cel dintâi care s-ar fi mişcat, adică m-ar fi internat şi n-ar fi insistat atât de mult să mă vadă plecat în creierii munţilor. şi uite-aşa, dă-i şi dă-i până mi-a făcut capul calendar şi a trebuit în sfârşit să renunţ la îndărătnicia mea specifică neamului din care mă trag. Nu era un consumator de alcool iar în ceea ce mă priveşte nu aveam nici voie să beau înainte de analize dar nici inima nu-mi dădea ghes aşa că l-am servit cu un ceai pe care tot el l-a preparat. Era un adevărat maestru în arta ceaiului de parcă ar fi urmat niscai cursuri prin Japonia ori pe mai ştiu eu unde, oricum prin orientul mare consumator de astfel de băuturi şi după ce am mai sporovăit un timp ne-am luat rămas bun aşa cum se cuvine unor doi vechi şi buni prieteni. Am rămas din nou singur, singur cuc, cufundat în fotoliul meu preferat din biroul meu atât de drag sufletului, pradă gândurilor ce nu voiau cu niciun chip să mă lase în pace. Deşi încăpăţânat ca un catâr bătrân nu voiam să recunosc, aveam mare nevoie de o perioadă fie ea şi două săptămâni de odihnă. Nu-mi mai luasem un concediu de la ieşirea din spital şi de atunci trecuseră cu voia Celui de Sus ceva mai bine de trei ani, trei ani care aduseseră multe probleme pe capul meu. După ce am trecut la un vârf de mustaţă de cavoul familiei soarta a binevoit să se mai joace niţeluş cu mine. Madam nevastă-mea după ce a dorit mai întâi să divorţeze, sătulă de absenţele mele îndelungate a considerat că e mai bine să fim legaţi în faţa legii şi a tuturor dar s-a mutat niţeluş peste ocean. Şi-a făcut rost de o slujbă la o universitate canadiană şi ca să nu stea singură a luat-o şi pe fiica noastră. Cum Doamne iartă-mă să mă

opun?! Dacă la ideea divorţului bătusem cu pumnul în masă şi mă aşezasem de-a curmezişul, ei bine, când s-a pus problema carierei soţiei mele şi a viitorului fiicei noastre am rămas mut, acceptând realitatea.

O mică vacanţă la munte nu i-ar fi stricat nimănui cu atât mai puţin mie care începusem de la o vreme să mă simt ca naiba. Hai să le luăm pe rând: lipsa poftei de mâncare, o diminuare destul de alarmantă a puterii de concentrare, cefalee, o uşoară stare febrilă, o oboseală fizică de care nu mă mai plânsesem din copilărie de când suferisem de hepatită, o tuse neaşteptat de deranjantă mai ales noaptea şi colac peste pupăză şi o tensiune oscilantă, auzi să sufăr eu de aşa ceva, eu care eram mândru de sistemul meu circulator! mai adăugăm la lista de neajunsuri în ce priveşte sănătatea şi faptul că se apropia Crăciunul şi riscam să rămân din nou singur în noaptea sfântă şi la trecerea dintre ani şi în sfârşit hotărârea cea mai bună a fost luată! Cel puţin aşa credeam eu.

A doua zi Dinu m-a purtat ca pe sfintele moaşte prin toate cabinetele supunându-mă la tot felul de investigaţii pe care le considera el necesare stabilirii unui diagnostic cât mai sigur şi a unui tratament adecvat stării mele de boală. Dacă m-ar fi întrebat pe mine i-aş fi spus că poate fi vorba de o maladie necruţătoare, de o neoplazie cu stadiu de evoluţie însă necunoscut, dar cum nu a avut nicio clipă intenţia să afle dacă bănuiesc ceva ori nu a făcut-o pe chinezul şi la despărţire a avut grijă să mă informeze că rezultatele complete le va avea abia în trei zile şi că dacă e ceva neclar se va apela la probele martor şi va cere şi părereea unui amic, asociat de-al său de la un ştiu care clinică din Austria, mi-a urat drum bun, odihnă plăcută şi ne-am ţocăit de la revedere jurându-ne iubire veşnică. Restul zilei am petrecut-o într-o agitaţie pe care nici până azi nu mi-o pot explica. Spre seară am sunat-o pe cumnată-mea şi am rugat-o să-l ia la ei pe Tano, dulăul meu ciobănesc german, pe nevastă-mea într-o fereastră explicându-i că plec pentru vreo două săptămâni şi prin urmare i-am sugerat să mă sune dacă doreşte pe mobil, pe decan cerându-i permisiunea să-mi iau câteva zile de concediu, pe încă vreo câţiva amici urându-le cu anticipaţie sărbători fericite şi apoi mi-am pregătit bagajele. Am avut grijă să-mi înghesui în valiză şi echipamentul de schi iar când am coborât în garaj să-mi verific jeepul şi să-mi trântesc bagajele în el am avut grijă şi de schiuri şi clăpari. Plecam la munte, în

vacanţă şi chiar dacă încă nu era zăpadă, după cum aflasem de la minunatul domn Tarţa, nu se putea ca naşterea Domnului să vină fără ca pământul să-şi schimbe straiele. Cum Moş Ene părea să fie şi el plecat în concediu ori la vreun bal de binefacere şi refuza din toată fiinţa sa eterică să-mi viziteze genele am stat eu tolănit în scutece cât am stat şi nemaivrând să studiez motivele tapetului din dormitorul meu am aruncat cât colo pledul şi împapucindu-mă m-am refugiat, unde în altă parte decât în birou!? Mi-am turnat mai întâi un lapte rece aşa cum îmi plăcea mie băutura, mi-am aprins o ţigaretă, ei, la obiceiul ăsta prost nu puteam renunţa, data de mult prea multă vreme, şi m-am lăsat ca o balegă pe fotoliul meu favorit. Am pescuit din nou misiva domnului Tarţa şi am recitit-o. Începuse să mă zgripţăne curiozitatea. Auzi, lupi cât se poate de sălbatici, întâmplări ciudate, fenomene dubioase. De ce nu?! Memoria mea care începuse să dea rateuri de când cu oboseala generală şi intrarea cu forţa în vieţile noastre a calculatoarelor refuza să-mi furnizeze date. Nu-mi aminteam decât vag de tot ceva despre nişte întâmplări ieşite din comun dar nu le puteam localiza nici în timp şi nici în spaţiu. Furios nevoie mare mi-am băut lăpticul am stins ţigara şi i-am dat drumul ajutorului meu care începe să ne devină din zi în zi mai indispensabil. Am intrat pe Google am tasta lupi şi după ce i-am dat un enter am început să navighez încrezător pe nett dar numai după două minute mi-am dat seama că păream un biet peştişor într-un adevărat ocean de informaţii. Am restrâns aria de căutare la nivel naţional dar tot degeaba! Trăim doar în una din puţinele ţări europene prin pădurile căreia mai mişună lupii nestingheriţi nici de vânători nici de scufiţe roşii. Am rămas la România şi am căutat „Schitul lupilor”. În sfârşit, aria de căutare s-a restrâns considerabil! Am găsit referiri la hanul care urma să mă găzduiască dar am trecut peste ele, doar urma să intru în realitatea existenţei sale peste mai puţin de 24 de ore. O legendă referitoare la o locaţie ce se afla pe undeva prin Moldova făcea trimitere la un pustnic din vechime care trăise cu mai bine de 400 de ani în urmă. Se pare că avea harul vindecării prin numai el ştia ce mijloace dar nu numai în asta consta ciudăţenia, conform informaţiei electronice. Se pare că se înţelegea destul de bine cu locuitorii pădurilor îndeosebi cu lupii pe care-i hrănea când iernile erau cumplite şi bietele fiare se prăpădeau de foame, îi apăra de vânătorii puşi pe dezechilibrat ecosistemul încă de pe atunci şi încerca să-şi educe prietenii necuvântători ajungând

să-i transforme treptat în nişte lighioane de-a dreptul folositoare în timpul invaziilor străine. Era cam tot ce se afla pe net privind subiectul care începuse să mă incite. Am mai descoperit şi prin Transilvania un aşezământ religios cu numele hanului moldovenesc şi prin Oltenia chiar două dar acestea nu mă interesau cel puţin deocamdată. Odată satisfăcut orgoliul meu de navigator şi liniştită curiozitatea de cercetător al fenomenelor paranormale însă excitat la gândul că poate voi dezlega o taină a locului, pentru că ceva îmi spunea că locul acela are o taină a lui care abia mă aştepta pe mine, m-am aruncat din nou în scutece şi de data asta am adormit ca un prunc nevinovat şi am tras la aghioase până ce nebunul meu de ceas a început să zbârnâie ca un apucat şi zărghitul de patruped să tragă de pijamaua mea vrând parcă să mă dezbrace mai înainte de a ajunge în baie.

M-am trezit cu noaptea-n cap. Ora cinci m-a găsit în bucătărie pregătindu-mi un mic dejun americănesc: omletă cu şuncă, din patru ouă, două perechi de crenvurşti cu muştar, pâine prăjită cu unt, nişte caş, lapte, fulgi, suc de portocale şi cafea. Nu mai mâncasem atât de mult de nu mai ţin minte când! Am afumat apoi tot ce ingurgitasem cu două ţigări şi cum duşul şi bărbieritul le executasem făcând naveta de la baie la bucătărie şi de la bucătărie la baie am strâns ce era de strâns, vasele urmând să le spele cumnata mea când venea să mai vadă de casă, m-am îmbrăcat, am coborât la subsol, în garaj şi urcându-mă la volanul jeepului meu americănesc am purces spre cea mai frumoasă zonă turistică, după spusele lui Dinu, întorcând astfel prima pagină a unei întâmplări pe cât de ciudate pe atât de senzaţionale pe care dacă n-aş fi trăit-o chiar eu aş spune că frizează fantasticul! Am părăsit casa la ora 6 a.m. dar călătoria nu a-nceput sub auspicii prea grozave. Era o ceaţă! Speram ca negura să nu dăinuie toată ziua şi mai ales mă consolam la gândul că se anunţase vreme frumoasă. Mi-am făcut plinul la staţia din colţul străzii şi după vreo oră şi ceva de fâţâială ocolind străzile şi bulevardele intrate în lucru, ultima găselniţă a autorităţilor în materie de gospodărire locală şi spânzurare a banilor publici, am reuşit să ies din minunata noastră capitală şi am apucat-o voinicește spre destinaţie. Conduceam atent nedepăşind cu o gradaţie măcar viteza impusă în asemenea condiţii deşi ţineam în mână frâiele unei adevărate herghelii de cai putere îmi încălţasem maşina cu opincile de iarnă şi o simţeam că dă din copite destul de nervoasă că nu-i dau cât

vrea ea să ducă. Mă uitam înciudat pe inconştienţa unora şi mă închinam cu vârful limbii în cerul gurii când îi vedeam zburând pe lângă mine neţinând seama nici de ceaţă nici de mâzga de pe şosea de care nu cred că vom scăpa vreodată! Nu mă grăbea nimeni aşa că cei cinci sute şi ceva de kilometri îi puteam acoperi în 8 – 9 ore, hai zece dacă se mai adăugau şi opririle pentru alimentare, cafea şi o eventuală gustare. Specialiştii de la I.N.M.H. au avut din nou dreptate! Mă apropiam de Mărăşeşti când ceaţa a dispărut ca prin farmec lăsând ca Soarele dătător de viaţă să-şi arate faţa strălucitoare şi să mângâie cu razele lui binefăcătoare întreaga suflare pământească!! Am tras pe dreapta şi l-am salutat închinând în cinstea lui o sticlă cu apă plată de 0,5 l. Mi-am mai dezmorţit niţeluş oasele, am şters parbrizul şi am pornit mai departe hotărât să nu mai opresc până când trebuia să părăsesc naţionala şi să o apuc spre „Schitul lupilor". Ştiam de la amicul meu că la bifurcaţie se află şi o staţie de benzină aşa că rezolvam două probleme deodată. Pe drum însă, mi s-a făcut milă de o pereche de bătrânei care făceau autostopul. I-am luat până la Suceava. Au stat mai tot timpul muţi, oftând doar din când în când. Nici atunci când am vrut să aflu ce-i ducea la cetatea de scaun al marelui Stefan nu am reuşit să scot de la ei mai mult decât obişnuitul de-acum oftat iar ceva mai târziu, la întrebarea mea, pusă mai mult ca să nu mai tac, despre cum o duc şi dacă le ajung pensiile „răspunzând tot prin tradiţionala şi împământenita oftătură, am renunţat la ideea de a mai lega o conversaţie cu cei doi pasageri ai mei. Abia la destinaţie moşneagul a mai deschis gura. Mi-a întins două hârtii de o sută de mii pe care le-am refuzat se-nţelege de la sine. S-a uitat lung în ochii mei şi a renunţat pentru prima dată la oftat:

— Mulţumim domnule, să-ţi dea Cel de Sus sănătate. Ne-ai întrebat ce căutăm la Suceava? Am venit să ne luăm feciorul întors din Spania şi pentru că mai erau două sicrie pentru aci au zis ei că să-l aducă şi pe-al nostru.

— Şi. şi. sicrie. ce tot spui dumneata? m-am bâlbâit ca un preşcolar.

— O murit într-un accident de muncă pe-acolo da' patronu' la care o lucrat s-o, grijit de transport şi de restu'. Am scos repede două hârtii de câte o sută de euro şi am vrut să i le strecor în palma strânsă care mai ţinea încă leii noştri autohtoni. Şi-a retras mâna ca ars, m-a privit mustrător, a clătinat din cap şi a reluat cu reproş în glas:

— Nu domnule, sunteţi foarte bun da' noi avem ce şi cât ne trebuie. Am primit de la patronu' lui da' mai bine ni-l trimiteau pe Vasilică a nostru' viu că uite vine sfântu' Crăciun. Două lacrimi mari i se scurgeau pe obraji. Abia atunci am văzut că şi biata femeie plânge şi plânsese tot drumul, plânsese şi oftase, oftase şi plânsese, cu lacrimi mari, amare după Vasilică al lor întors din străinătate într-un sicriu cu capacul deja fixat şi sigilat, pe Vasilică al lor pe care nici cu o clipă înainte de a-l înghiţi pentru vecie pământul nu puteau să-l vadă nu-l puteau săruta ca doi părinţi îndureraţi în semn de adio. Vă mărturisesc că nu-s un tip prea impresionabil dar durerea mută a celor doi bătrâni mă întorsese pe dos. Am mormăit ceva ce voia să-nsemne condoleanţe şi Dumnezeu să-l odihnească-n pace şi am demarat simţind pentru întâia oară în viaţă că dacă mă mai zgâiesc o clipă măcar la cei doi mă podidesc şi pe mine lacrimile.

Ce curvă nenorocită mai e şi soarta asta?!!! Pleacă omul în străinătate să muncească pentru că ăştia ai noştri nu-s în stare să facă ceva pentru popor, nu-s în stare decât să fure şi să-şi pună la adăpost neamurile, şi uite că odată ajuns acolo şi apucându-se de o muncă grea dar cinstită ca să câştige un ban pentru familie, pentru sine, îl ia dracul într-un tâmpit de accident şi revine pe meleagurile natale în loc să conducă o maşină, condus el însuşi într-un coşciug închis, sigilat şi gata tămâiat, pregătit să se mute în garsoniera personală şi veşnică.

M-am dezlănţuit simţind că dacă înjur şi blestem în gura mare mă liniştesc. Am avut o deosebită grijă să nu-mi scape nimeni, nici preşedintele nici parlamentul cu amândouă camerele sale nici guvernul, nici organele locale, patroni, angajatori, Europa, N.A.T.O., vecini, şoferi, popor român tâmpit, servicii secrete, poliţie, gripă aviară, mă rog, tot ce mi-a vemit la gură, tot, dar tot, nu am iertat pe nimeni şi nimic!!

Pe la trei şi jumătate după amiază am tras la benzinăria de care-mi povestise Dinu. Am făcut plinul dar constatând că staţia avea şi un băruleţ m-am hotărât să fac un mic popas, doar cât să beau o cafea. Barmanul, un tinerel de vreo 25 de ani, nu prea înalt de stat dar îndesat, bine făcut, având nişte umeri şi nişte braţe de halterofil, era singur – cuc. Cum a înţeles că intenţionez să poposesc în localul său s-a şi repezit la uşă şi mi-a deschis-o:

— Bună ziua domnule, m-a salutat el cât se poate de amabil, bine aţi venit în localul nostru mic dar vă asigur foarte bine dotat şi

utilat.

— Salut, i-am răspuns eu de parcă ne cunoşteam de când lumea. Se poate bea o cafea la voi?

— Vă asigur că nu veţi găsi o cafea mai grozavă nici la Schitu'.

— Nu te lauzi?

— Nu domnule, nu mă laud câtuşi de puţin, de altfel vă veţi convinge de îndată.

M-am aşezat la o masă care-mi oferea posibilitatea să ţin sub observaţie maşina. Mă aflam într-o zonă absolut necunoscută şi nu ştiam obiceiurile locului. Flăcăul rânji la mine arătându-mi nişte dinţi albi perfecţi şi clătinând din cap a rostit:

— La noi domnule să ştiţi că nu se întâmplă ca în capitală. E drept că nu a fost aşa totdeauna, s-a furat şi jefuit şi pe aici dar ne-au luat frica şi ne ocolesc cât pot ei de departe. Mai doriţi şi altceva în afară de cafea?

— Aş mânca ceva dacă aveţi, dar să fie proaspăt şi un suc de fructe, de citrice.

— Chiar şi icre negre avem dacă doriţi domnule. Nu ducem lipsă de nimic. Patronul are grijă de călătorii care-i calcă pragul. Aparţinem doar de Schitul lupilor.

— Poftim?! Ai spus oare că aparţineţi de han?

— Da domnule, şi vă sfătuiesc că atunci când aveţi ocazia şi dispuneţi de timp să vizitaţi hanul pentru că n-o să vă pară rău.

— Ce poate oferi un han turistic? Am auzit că zona e superbă dar un han rămâne tot un han, fie el şi Schitul lupilor.

— Vă-nşelaţi, un asemenea confort nu veţi găsi nicăieri în răsăritul Europei, iar serviciile, ei bine, serviciile sunt de prim rang! Există însă şi un neajuns totuşi.

— Ştiam eu că e prea frumos ca să nu aibă şi cusururi!

— Îl putem numi şi aşa. Fiind foarte solicitat trebuie făcută rezervare cu mult timp înainte.

— Mă rog, ăsta hai să nu-l trecem la neajunsuri. Ia spune mai bine două sandvişuri calde poţi să-mi oferi?

— Îndată domnule rosti el şi începu să prepare cu îndemânare gustarea, Doriţi ceva anume?

— Mă bazez pe inspiraţia ta.

Mi-am aprins un camel şi am început să fumez liniştit studiind mişcările barmanului. Era tare îndemânatic şi asta îmi dădea speranţă

în vederea şederii mele la hanul de care tocmai aflasem că aparţinea şi barul. A băgat totul în cuptorul cu microunde, a turnat cafeaua şi sucul şi a venit din nou la mine:

— Într-un minut sunt gata şi sandvişurile domnule.

Am remarcat că mă studia destul de atent deşi nu voia ca eu să observ. Privirea lui mă cam stingherea şi chiar în momentul când mă pregăteam să-l apostrofez a clincănit clopoţelul cuptorului anunţând că se oprise. S-a îndepărtat dar numai pentru câteva clipe. Am sperat că în sfârşit îşi va vedea de alte treburi şi mă va lăsa în pace dar m-am înşelat. A aşezat tacticos totul pe masă şi zgâindu-se din nou la mine, de data asta fără nicio fereală s-a hotărât să pornească ofensiva:

— Vă rog să mă iertaţi domnule, ştiţi, îmi păreţi atât de cunoscut. Semănaţi perfect cu da' ia staţi, nu semănaţi cred că, nu, nu mă-nşel, sunteţi chiar dumneavoastră. Mă iertaţi, nu sunteţi domnul profesor.

— Ba chiar eu, am răspuns şi măgulit dar şi nedumerit că tocmai aici în nordul ţării mă recunoscuse cineva. De unde mă ştii dumneata?

— V-am văzut în câteva rânduri la diferite posturi de televiziune vorbind despre pasiunea vieţii mele şi apoi v-a apărut poza şi prin gazete, mai ales după păţania aia de la.

— Gherla.

— Aşa-i, de la Gherla.

— Eşti pasionat de fenomenele paranormale? l-am întrebat eu oarecum surprins.

— Oho! Tot ce înseamnă paranormal dar în special U.F.O. logia! Ştiţi, am acasă tot ce a apărut tipărit la noi despre fenomenul O.Z.N. dar culeg informaţii noi, proaspete de pe internet.

— Nu-i rău, am mormăit eu cu gura plină, nu-i rău deloc.

— Vă rog să mă iertaţi, chiar aşa s-au petrecut faptele, aşa cum am citit prin ziare ori au înflorit ca de obicei totul?

— Lucrurile au stat cu mult mai rău decât au fost ele prezentate în presă dar te rog să mă ierţi despre asta o să vorbim altă dată, dacă vom mai avea ocazia.

— Păi cât staţi dumneavoastră la hanul nostru nu se poate să nu ne mai vedem.

— De unde ştii tu că merg la han şi că o să locuiesc acolo mai multă vreme?

— Păi m-a sunat patronul şi mi-a zis că o să vină cineva de la

Bucureşti cu un jeepan ca al dumneavoastră şi că sigur va face plinul aici, ba mi-a mai spus şi că veţi poposi pentru o cafea şi eventual o gustare, dar cam atât. El habar n-are cine îi vine în ospeţie! Doriţi cumva un întăritor din recoltă proprie?

— Sincer nu mi-ar strica, am mustăcit eu la ideea unui păhărel, dar ce mă fac cu poliţia?

— Care poliţie?! Odată intrat pe drumul spre schit nu mai aveţi a vă teme de poliţie! Ei abia de-şi văd de treabă pe naţională da' s-o mai apuce şi pe alături? Pe Drumul ce duce la han n-o ia niciun echipaj decât dacă li se face poftă de o fripturică delicioasă ori de un păhărel de întăritor din recolta patronului.

— Tentantă propunere, am spus eu curios să-i degust „întăritorul" lui Tarţa.

Mi-a adus un pahar cu un rachiu destul de tare şi cu miros de enupăr şi fructe de pădure. L-am degustat mai întâi. Era într-adevăr nemaipomenit!

Am mai sporovăit o vreme, am plătit consumaţia deşi tânărul meu nou prieten nu voia să-mi ia bani şi am plecat dar nu înainte de a mai primi un sfat. Mă avertiza să conduc foarte atent şi cu viteză mică pentru că prin zonă sălbăticiunile nu sunt deloc sperioase, ba chiar mai mult sunt de-a dreptul nebune şi îţi sar în faţa maşinii când te aştepţi mai puţin Era şi timpul să-mi iau tălpăşiţa! Soarele o luase la sănătoasa lunecând la vale dincolo de crestele munţilor ce abia se zăreau în depărtare. Venea noaptea şi eu încă nu ajunsesem la destinaţie. M-am despărţit aşadar de moldoveanul mintos nevoie mare şi am purces spre Schitul lupilor.

Şoseaua era grozavă. Asfaltată cum numai în vest văzusem. M-am întrebat de zeci de ori până la destinaţie cum se făcea că o biată arteră rutieră de munte fără o prea mare importanţă se dovedea a fi atât de bună? Am primit răspuns abia a doua zi: se datora tot lui Tarţa, nu, nu, să nu credeţi că a cheltuit el milioane de euro! Cu un proiect de dezvoltare a zonei, bine pus la punct, a obţinut fonduri europene şi şi-a creat infrastructura necesară. Un pârâiaş, probabil afluent al Dornei m-a însoţit tot drumul. Peisajul presupun că era superb. Nu mi-am putut da seama din cauza întunericului care a pus stăpânire peste creste şi văgăuni mult prea repede. Am trecut prin două sate de munte, aşezări frumoase cu oameni gospodari, Case chipoase, cele mai multe

cu etaj şi aproape în fiece curte odihnindu-se câte o maşină, ba pe ici pe colo chiar şi două. Se vede treaba că tineretul era plecat la lucru pe afară. Am respectat rugămintea moldoveanului meu de la benzinărie şi n-am gonit ca nebunul, mă temeam să nu mă trezesc aşa cum mă prevenise cu vreo sălbăticiune în faţa maşinii şi din pricina vitezei să n-o pot evita. Hanul era luminat a giorno! mai multe proiectoare bine mascate îşi aruncau fascicolele scânteietoare pe faţada construcţiei. Mai văzusem eu clădiri interesante dar asta era de-a dreptul fascinantă!

Am intrat în curtea hanului şi tocmai mă pregăteam să mă îndrept spre parcare când am observat apariţia unui tip bine clădit, destul de tinerel care mi-a făcut semn să opresc. M-am conformat indicaţiei şi am tras pe dreapta. S-a apropiat de maşină, a deschis portiera, s-a înclinat politicos şi m-a întrebat în cel mai curat grai moldovenesc:

— Domnul profesor Iuliu?

— În persoană, i-am răspuns.

— Sunteţi aşteptat de mai bine de jumătate de oră. S-a întâmplat ceva pe drum?

— Doar că am respectat indicaţiile şi n-am mers cu mai mult de 50 la oră.

— Mda, mda, mârâi înciudat omul, Stefănel ăla are grijă să nu care cunva să păţească ceva vreo lighioană sălbatică! Ştiţi pentru că pe la noi oamenii convieţuiesc în pace cu sălbăticiunile, toate parcă au înnebunit şi te trezeşti cu ele când ţi-e lumea mai dragă în faţa maşinii, de-aia şi el îi avertizează pe toţi cei ce vin aici şi opresc la el pentru o cafea. Vă rog să veniţi cu mine, vă duc la şefu'

Am coborât şi am dat să încui maşina dar mi-am amintit de spusele lui Stefănel, că pe aici nu se mai fură, aşa că i-am dat cheile noului meu amic care stătea cu mâna întinsă. Am urcat cele câteva trepte şi am pătruns într-o încăpere destul de mare, probabil recepţia aranjată cu un bun gust desăvârşit. Doar câteva fotolii erau ocupate. Priviri iscoditoare s-au îndreptat spre mine şi au început să mă studieze din cap până-n picioare, centimetru cu centimetru. Nu sunt un timid de felul meu dar sincer mă simţeam stânjenit de data asta. I-am trecut în revistă pe toţi cei de faţă şi am salutat cu o uşoară înclinare a capului. Am fost condus pe un hol foarte elegant şi am intrat într-un birou destul de mare dar foarte modern şi bine utilat. Două computere

de ultimă generaţie, o canapea, patru fotolii un secreter, o măsuţă mobilă, un bar cu refrigerator, o plasmă şi câteva gravuri interesante aranjau ambientul care poate că ar fi fost incomplet dacă ar fi lipsit omul din spatele biroului. Am fost izbit pur şi simplu de asemănarea lui cu un amic din adolescenţă, un prieten pe care nu-l mai văzusem de mai bine de 25 de ani! Nu, nu numai că semăna. Ceva, intuiţie, ori poate altceva îmi spunea că e chiar el dar am luat hotărârea să fiu mai răbdător ca de obicei. Voiam mai întâi să aflu dacă el mă recunoaşte. Nu ţineam deloc să fac vreo gafă! S-au mai întâlnit destule cazuri când doi oameni care nici măcar nu auziseră unul de existenţa celuilalt să semene ca două picături de apă.

— Bun venit la noi domnule profesor Luca, a rostit el strângându-mi mâna mai-mai să-mi frângă degetele. Vă rog să luaţi loc, a continuat indicându-mi un fotoliu. Îi duci maşina domnului profesor în garaj, bagajele în cameră şi îi comunici Tuţei să aibă grijă să nu lipsească nimic că altfel o mănânc cu tot cu blană. Ai priceput? I se adresase însoţitorului meu de moment care părea să nu aibă nevoie de alte indicaţii. Cum aţi călătorit? începu el conversaţia cu întrebarea cea mai banală din lume dar care era nelipsită în astfel de împrejurări.

— Destul de bine însă distanţa şi o bună bucată de drum cu ceaţă m-au cam obosit.

— Ceaţa, da ceaţa nu cred că e-ndrăgită de vreun conducător auto. Vă asigur că vă veţi odihni bine la noi. À-propos! Cum v-a plăcut drumul?

— Şoseaua poate rivaliza cu succes cu oricare alta din Europa însă peisajul, vă spun sincer că nu l-am admirat de fel. S-a întunecat prea devreme.

— De răspoimâine începe să crească ziua.

— Ah da, solstiţiul. Uitasem de el

Oare chiar atât de mult să mă fi schimbat?! Sau poate mă înşelam? M-am hotărât să forţez nota.

— Cum se face domnule Puiu Tarţa că aţi mai avut un loc de cazare? Am înţeles de la omul dumneavoastră de la staţie că e nevoie de programare cu multă vreme înainte.

Lovisem la ţintă! Am observat o uşoară tresărire. M-a privit lung pe sub sprâncene:

— Aţi spus Puiu cumva?

— Da, de ce?

— Curios, e numele meu din copilărie şi nu l-am mai folosit de mai bine de 20 de ani. Petre e adevăratul meu prenume iar de puiu nu mă ştie nimeni în afară de fiica mea. Aţi cunoscut-o cumva?

— Aveţi o fiică? l-am întrebat eu surprins.

— Am doi copii, un băiat şi o fată. Băiatul e plecat la studii în Franţa dar fiică-mea e aici, a venit să-şi petreacă vacanţa, mă rog, concediul. Nici măcar doctorul Dinu pe care-l ştiu de ceva vreme nu-mi cunoaşte acest nume cu care mă dezmierda maică-mea.

— Ce vă mai face. ia stai, mda „piciorul. stâng? Partenerul meu de discuţii mă privi vrând parcă să-mi străpungă scoarţa cerebrală şi să-mi pătrundă până în cele mai ascunse sertăraşe ale minţii.

— Bine, dar ce-i cu el?

— Aţi fost operat pe la vreo 13 ani, nu-i aşa?

— Asta de unde-o mai ştiţi?! ricană domnul Tarţa. Aveţi cumva puteri paranormale? Uite ce întrebare mai pun şi eu! E foarte normal, altfel nu v-aţi fi ocupat de astfel de fenomene.

— Ceva – ceva am dar în niciun caz nu sunt telepat. À-propos! Izvorul acela cu apă grozavă ce se afla la câţiva metri de casa dumneavoastră mai există?

Omul făcu ochii mari, mai, mai să-i sară din orbite, se frecă la rădăcina nasului, şi dacă până atunci aş mai fi putut avea vreo oarecare îndoială gestul pe care i-l ştiam din copilărie şi pe care şi-l păstrase m-a convins că în faţa mea se afla el, Puiu Tarţa, unul din prietenii mei din pruncie cu care băteam mingea cât era ziulica de lungă, până când într-o zi un banal accident l-a făcut dependent de cârje aproape un an de zile. La 15 ani a plecat la Cluj şi a urmat o şcoală profesională. S-a făcut mecanic de locomotivă. De văzut ne mai vedeam doar în vacanţe dar deja eram ceva mai mari şi aveam anturaje diferite, însă tot prieteni se cheamă că eram. Îmi amintesc că maică-sa era o femeie foarte severă, friza uneori răutatea. A fost de-a dreptul înnebunită când Puiu a avut accidentul. Era văduvă de pe vremea când băiatul ei avea numai trei ani şi se temea pentru viaţa lui. Tarţa junior era tot ce-i mai rămăsese pe lume!

— Izvorul e tot acolo. Da, e tot. Da' ia stai! Iuliu Luca! Cum naiba se face că nu v-am recunoscut?!! Lulu, cum de nu, Lulu!!! Mi se părea mie cunoscută înfăţişarea dumneavoastră dar nu m-am gândit o clipă că s-ar putea să am parte de o asemenea bucurie!

Ne-am îmbrăţişat ca doi prieteni buni din copilărie.

— Luaţi loc.

— Hai să renunţăm dacă nu vă deranjează la reverenţă. i-am propus eu. S-a luminat la faţă. Era acelaşi Puiu pe care-l ştiam eu! Ochii aceia strălucitori, faţa ovală numai zâmbet ori de câte ori avea o bucurie! Puiu, prietenul meu din copilărie care se făcuse mecanic de locomotivă diesel şi acum era patron al hanului Schitul lupilor.

— Un păhărel de bun venit şi mai ales de bună reîntâlnire?

— De ce nu??

A pescuit din barul destul de bine garnisit o sticlă care semăna ca două picături de apă cu cea din care-mi turnase barmanul moldovean la benzinărie.

— Producţie proprie, s-a lăudat el, obţinut din enupăr şi alte câteva fructe de pădure. Te asigur că e grozav şi am şi licenţă de fabricaţie.

— Am avut onoarea să fac cunoştinţă cu băutura asta şi într-adevăr mi s-a părut minunată.

Mi-a întins un pahar. Am ciocnit şi ne-am urat toate cele ce se impuneau după 25 de ani. Am băut ca doi buni prieteni, până la fund.

— Hai să mergem sus să-ţi iei camera în primire. Cred că vrei să faci un duş, să te relaxezi puţin să te aranjezi şi pe urmă mai vedem noi ce facem.

— La ce oră se serveşte masa la voi?

— Nu avem un program anume. Ne-am gândit că aşa-i mai bine dar deocamdată asta e mai puţin important pentru tine. Astă seară o să luăm cina împreună, în trei.

— În trei?

— Ai auzit bine, în trei, tu, eu şi fiica mea, ţi-am spus doar că e şi ea aici, în concediu.

Am urcat la etaj. Camera mea s-a dovedit a fi un mic apartament deosebit de elegant. Avea tot ce-i trebuia, o baie superbă, o chicinetă cu un mic aragaz, un robot de bucătărie şi un cuptor cu microunde, un living care mi-a căzut cu tronc de cum am intrat şi un dormitor. ei bine, aşa ceva vă asigur că nu am găsit în niciun hotel fie el şi de cinci stele! Poate hotelul acela din Golf să rivalizeze la capitolul eleganţă şi utilităţi. Nu-i lipsea nimic! O plasmă asemenea celei din biroul amicului meu trona pe unul din pereţii livingului iar dormitorul era dotat cu un LCD cu ecran foarte mare. Ambele erau conectate la un sistem de televiziune pe satelit dar nu erau văduvite nici de DVD-uri, nu lipsea

nici barul refrigerator. Patul imens din dormitor avea saltea cu apă. Tapetul, draperiile, perdelele mocheta erau alese cu multă grijă şi se asortau perfect. Am rămas fără grai zgâindu-mă la tot ce era în jurul meu. Puiu a remarcat uluiala mea, m-a bătut protector pe umeri şi a deschis un subiect pe care mă jenam să-l ating:

— Îţi place

— Îhî, am aprobat eu.

— Să ştii că preţurile la noi nu sunt pe măsura confortului pe care-l asigurăm. Toate camerele sunt aidoma ăsteia, diferă doar culoarea tapetului şi a mobilierului. Mai avem dacă te interesează şi câte două saune pe fiecare nivel şi nu ştiu dacă ai remarcat nu lipseşte nici jacuzzi-ul din fiece baie.

— Păi aşa ceva nu am mai întâlnit nici în occident. Pesemne costă o groază de bani!

— E scump dar după cum ţi-am mai spus nu exagerăm la tarif. Oricum tu eşti invitatul meu aşa că nu trebuie să-ţi faci probleme. Ai uitat de ce ai venit?

— Lupii.am mormăit eu aducându-mi aminte.

— Ei bine da, lupii, doar pentru ei te-am invitat aici pe când habar n-aveam cu cine o să am fericirea să mă revăd, dar despre ei avem timp să mai vorbim după cină, la un păhărel. Acum te las să te faci gigea şi când o să vină timpul o trimit pe Tuţa, camerista de serviciu să te anunţe. În regulă?

— Mai în regulă decât atât nu poate fi, am răspuns eu nerăbdător să rămân singur cu gândurile mele, să fac un duş, să-mi dau barba jos pentru că înnebunise de-a binelea şi crescuse într-o zi cât în două şi apoi de ce să nu recunosc, eram niţel ostenit şi pe deasupra mai aveam şi o foame. Bagajele erau la locul lor, cheile maşinii mă aşteptau pe masă aşa că am purces la aranjarea ţoalelor în garderoba pe care nu mi-a fost deloc greu s-o descopăr. Am umplut cada şi mai înainte de a mă cufunda în apa binefăcătoare am explorat barul. Avea de toate. Mi-am turnat o votca rusească, am dat-o pe gât şi după ce am avut grijă ca din cada de baie să nu lipsească spumantul m-am dedat slăbiciunii mele celei mai mari. După o zi întreagă de volan ceaţă şi necazuri ale unor bătrâni amărâţi când am dat de bucuria căldurii apei am adormit aproape instantaneu. Mi s-a mai întâmplat şi altă dată, acasă, să adorm aşa ca un prunc în copaie dar de astă dată pur şi simplu când m-am trezit mă simţeam ca un nou născut. Mi-ar fi plăcut

un jacuzzi dar îmi propusesem asta pentru a doua zi. Trebuia mai întâi de toate să-l studiez. Nu aveam niciun chef să-mi prind urechile pe-acolo! Mi-am ras neisprăvita de barbă, m-am sprayat, m-am parfumat, m-am îmbrăcat frumos şi m-am tolănit pe canapeaua îmbrăcată în piele naturală gândindu-mă la lupi şi alte lighioane sălbatice la iubitori de animale şi la organizaţii de protecţie ale animalelor şi mai ales la ce-ar mai spune ele văzând pe ce mă lăfăiam eu în aşteptarea cinei. Zburam cu gândurile aiurea când o bătaie uşoară în uşă m-a readus la realitate

— Da, am răspuns eu din obişnuinţă. Uşa s-a deschis cât să facă loc unui cap împodobit de o frumoasă coafură blondă care după ce m-a măsurat mai întâi curioasă a ciripit mai ceva ca o privighetoare:

— Bună seara domnule profesor, şeful vă invită la cină. Sunteţi bun să mă însoţiţi?

Cum oare puteam eu refuza o asemenea invitaţie, mai ales că în stomacul meu începuse o rebeliune cruntă?! Pesemne schimbarea de mediu, aerul mult mai tare şi pe deasupra şi curat, cele petrecute cu puţin timp în urmă, faptul că de când ajunsesem nu-mi mai vârâsem degetele în pachetul meu de Camel, toate astea mă cam transformaseră într-un Flămânzilă sadea. Am însoţit-o pe Tuţa cea blondă într-un salonaş unde eram aşteptat de amicul meu şi de fiica lui, o creatură atrăgătoare de vreo douăzeci şi doi. poate douăzeci şi trei de ani destul de înăltuţă, brună cu o faţă încântătoare, luminată de cei mai frumoşi ochi albaştri cu tentă viorie, uşor migdalaţi. Sprâncenele arcuite şi splendid aranjate completau farmecul desăvârşit… Eram în stare să pariez un milion la unu că am de-a face cu un fotomodel de mare succes.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Dana, m-a întâmpinat Puiu Tarţa, fiica mea după cum ţi-am mai spus.

Mi-a întins o mână mică, delicată cu degete lungi şi subţiri afişând un zâmbet care ar fi fost în stare să topească chiar şi cea mai îngheţată inimă. Mi-am stăpânit cu greu emoţia şi primul impuls de a săruta mâna aceea frumoasă. Era fiica amicului meu şi nu aveam niciun chef să-mi forţez norocul.

— Dana Tarţa, s-a prezentat minunea din faţa mea.

— Deosebit de încântat, eu după cum probabil v-a destăinuit tatăl dumneavoastră sunt Iuliu Luca., pentru prieteni Lulu şi daţi-mi voie domnişoară să vă trec pe lista amicilor mei la secţiunea cei mai

buni.

— Sunteţi deosebit de amabil domnule profesor. Permiteţi – mi să fiu eu cea care se declară deosebit de fericită, ba şi norocoasă pe deasupra că am avut prilejul neaşteptat de altfel să vă întâlnesc şi mai cu seamă să fiţi şi un bun prieten al tatii.

— Să ne aşezăm, a intervenit amicul meu, cred că nu sunt singura persoană ale cărei urechi s-au lungit de foame.

Am aprobat doar printr-o mişcare a capului şi am ocupat locul indicat. Mie îmi revenise un loc într-un capăt al mesei iar Puiu s-a aşezat în faţa mea. Dana a fost nevoită să se mulţumească doar cu scaunul ce se afla pe partea dreaptă, partea mea dreaptă, la egală distanţă între noi.

— Începem cu una mică de fabricaţie proprie ori luăm altceva?

— N-am mai băut de multă vreme o horincă din cea adevărată, am răspuns eu dornic să-l surprind descoperit.

— Fainâ idee, să ştii că nici eu nu am mai pus gura pe o horincă bună de cel puţin o jumătate de an! S-a ridicat de pe locul său, a căutat în bar şi s-a înapoiat cu o glajă verzuie ceruită. Uite că avem şi aşa ceva ba mai mult, are vreo şase ani de când a fost turnată în sticlă şi ceruită Bei şi tu? şi-a întrebat el fiica în timp ce destupa cu îndemânare recipientul verzui.

— Întrebarea ta, te rog să nu te superi, mi se pare de prisos. Bineînţeles că beau şi eu un păhărel, doar nu e o zi oarecare. Am dreptate domnule profesor?

— Dacă vă referiţi cumva la persoana mea stimată domnişoară.

— Dana vă rog, simplu, Dana.

— În regulă, am acceptat eu, dana, atunci dă-mi voie să am rezervele mele. Nu cred că aş putea fi generatorul unei sindrofii şi nici centrul atenţiei atunci când în aceeaşi încăpere se mai află şi fiica patronului acestui aşezământ minunat iar la doar o azvârlitură de băţ de aici se zbenguie prin pădure nestingheriţi amicii noştri patrupezi rânjindu-şi colţii la lună şi dând fericiţi din cozile lor mari că oamenii în sfârşit s-au hotărât să-i trateze prietenește şi îi lasă-n pace să-şi vadă de perpetuarea speciei.

— Să ştiţi că sunt adorabili domnule profesor! Sunt mai deştepţi decât câinii noştri de casă şi de multe ori.

— Mai deştepţi şi decât mulţi semeni de-ai noştri, interveni şi Puiu.

— O fi cum spuneţi voi dar lupul e tot lup oricât de frumos şi deştept ar fi el, iar când îmi aduc aminte câţi oameni au căzut pradă colţilor acestor fiare. daţi-mi voie să mă cutremur! Haideţi mai bine să gustăm răchia asta minunată iar domnii lupi să mai aştepte o vreme până mă mai edific şi eu, până le mai aflu obiceiurile, măcar ale ăstora de prin partea locului. Am ridicat paharul. Daţi-mi voie să închin pentru prietenie şi de ce nu pentru regăsire!

Am ciocnit mai întâi cu minunata Dana şi abia după aceea cu amicul meu

— Pentru cunoştinţa noastră!

— În sănătatea noastră. şi. Şi.

— Fie, am continuat eu, fie şi pentru dumnealor, protejaţii prietenului meu! Doar vorba ceea amicii amicilor mei sunt şi amicii mei!

Am râs cu toţii şi am dat paharele peste cap. Licoarea era într-adevăr medicament, nu alta! O chelneriţă frumoasă şi foarte elegantă a început să ne servească Ceva mizilicuri stropite cu încă vreo două-trei păhărele cu horincă, un grătar de vită cu cartofi însoţit de o excelentă salată de roşii udat de un vin grozav şi ceva dulciuri, toate povestite şi descântate din plin de fiecare din noi.au alcătuit o cină care s-a dovedit să fie mult prea suficientă. Am aflat aşadar că Dana Tarţa nu era câtuşi de puţin fotomodel aşa cum mă fandosisem în sinea mea fiind gata să pun şi un rămăşag, era absolventă de psihologie, îşi pregătea masteratul şi lucra într-o clinică de profil din dulcele târg al Ieşilor, frumoasă psihologă şi de mare viitor şi folos pentru bieţii oameni care vor avea nevoie de ea. Despre amicul meu am aflat că după ce a avut un accident de tren, omul ăsta părea să fie făcut pentru accidente, s-a retras din activitate şi s-a dedicat agriculturii până când într-o bună zi a bătut revoluţia şi la uşile românilor. Şi-a deschis o mică afacere apoi restituindu-i-se nişte teren, numai vreo câţiva munţi cu văi şi păduri prin zona schitului, o moştenire din partea mamei şi auzind povestea lupilor s-a hotărât să ridice edificiul de care era atât de mândru. Le-am povestit şi eu câte ceva despre mine, mult mai puţin pentru că dacă m-aş fi apucat de înşiruit toate evenimentele prin care navigasem de la despărţirea noastră mi-ar fi fost necesar un răstimp de cel puţin o săptămână. Am vrut să aflu povestea pentru care mă invitase la el la han dar motivând că e mult prea mult de povestit a amânat pe a doua zi. Vrei nu vrei, bea Grigore aghiazmă! N-am avut

încotro, a trebuit să mă mulţumesc doar cu promisiunea şi ne-am mai cinstit cu niscai pahare cu zeamă de struguri. Pe la ora două am sunat stingerea. Am adormit mai repede ca un pui de lup sătul şi de mâncarea adusă de părinţi dar şi de hârjoana cu fraţii săi la fel de jucăuşi. De adormit, am adormit eu repede dar nu înseamnă câtuşi de puţin că m-am şi odihnit! Tot restul nopţii m-am foit când pe o parte, când pe cealaltă şi m-am rătăcit de-a binelea printre visele de tot felul care nu au avut deloc chef să mă lase în pace! Am cutreierat văgăuni întunecate şi piscuri lunecoase, m-am lovit de toate stâncile care mi-au ieşit în cale, am fost fugărit de o haită de lupi imenşi şi fioroşi cu boturile ca nişte guri de mină căscate gata-gata să mă-nhaţe şi să mă-nfulece aşa cum eu însumi înfulecasem la cină bietele mizilicuri. M-au alergat prin păduri de foioase unde m-am rostogolit prin nămol şi mormane de ghindă, am străbătut înnebunit de groază o pădure de brazi ale căror vârfuri zgâriau cerul şi m-am tăvălit ca un bezmetic prin cetina uscată care forma un covor gros şi alunecos, am aruncat cu bulgări de zăpadă spre monştrii înfometaţi sperând ca un biet retardat să-i fac să mă lase în pace, să se sperie de temerarul care îndrăznea să le stea împotrivă doar cu apă chioară făcută boţ, m-am căţărat cu certitudinea că mi-am găsit scăparea în cel mai falnic răşinos dar când în sfârşit mă credeam călare pe situaţie, m-am trezit că acolo în vârf mă aştepta cel mai mare lupus lupus care a hălăduit vreodată pe suprafaţa planetei cu o gură cât o intrare de metrou, rânjind satisfăcut că i-am căzut până la urmă în labele lui uriaşe! M-am prăvălit din înălţimi izbindu-mă de toate crengile copacului etern până ce am ajuns iarăşi pe covorul de nea unde mă aşteptau ceilalţi fârtaţi ai tartorului lupilor care au tăbărât înverşunaţi pemine şi au început să tragă în toate părţile până când a sunat o goarnă cerească! Abia atunci s-au speriat şi m-au lăsat în pace retrăgându-se la o distanţă în care am recunoscut bunul simţ al speciei lupine care dăinuie din cele mai vechi timpuri! S-au împărţit în două şi s-au aliniat de parcă cineva îi instruise ani de-a rândul să facă chestia asta şi prin aleea lupească astfel alcătuită am văzut apropiindu-se o umbră uriaşă îmbrăcată într-o rasă călugărească legată la mijloc cu o frânghie groasă cât un trunchi de copac. S-a aplecat asupra fiinţei nevolnice care tremura în zăpadă şi care nu era alta decât propria-mi persoană şi după ce m-a privit mai întâi cu milă, m-a înşfăcat cu o mână cât o basculantă de 50 de tone şi m-a ridicat ca pe un biet fulg de pasăre, m-a vârât în sân la

căldură şi a plecat cu mine însoţit de lupii aceia uriaşi care deveniseră mai blânzi şi mai ascultători decât nişte bieţi căţeluşi abia înţercaţi! M-a purtat aşa, o vreme până am ajuns undeva pe un platou pe care se afla o stâncă singuratică ce s-a desfăcut în două numai la un semn al fiinţei aceleea fantastice şi în care am intrat aflându-mă tot acolo la căldură, în sânul călugărului acela ce putea rivaliza cu um munte de prin părţile noastre. Stânca s-a închis cu un huruit asurzitor dar ei, lupii cei mari şi fioroşi au rămas acolo, afară, în zăpadă. În întuneric!

M-am trezit în zdrăngănitul mobilului care era dat şi pe vibraţie şi care ţopăia ca un apucat pe noptieră gata-gata s-o ia la vale să se facă mărunţiş pentru tonomat pe parchetul camerei şi dacă stau şi mă gândesc mai bine ar fi trebuit să-l las să cadă. Am dat să opresc râşniţa tocătoare de somn şi de nervi dar m-am gândit, dacă se poate spune că un abia trezit din somn şi mahmur pe deasupra poate gândi, că s-ar putea să fie ceva destul de important odată ce toate cunoştinţele mele erau instruite de mine, ştiau că sunt la odihnă şi nu vreau sub niciun motiv să fiu deranjat!

— Mda., am răspuns eu pe un ton prevestitor de furtună, cine are chef să trezească un om din somn?

— Dinu îndrăzneşte să te trezească şi dacă la ora 12 mai dormeai încă ăsta-i un semn că o să te întorci refăcut.

— Ce?! Cât ai spus că-i ceasul?! am sărit eu ca ars, trezindu-mă de-a binelea.

— E doar douăsprezece fără un sfert dar nu m-am gândit o clipă că s-ar putea să mai dormi la ora asta.

— Aiurea! M-am culcat după ora două şi se pare că nu am avut o noapte prea grozavă. Am avut nişte vise! Ia spune mai bine dacă ai vreun rezultat al maltratărilor la care m-ai supus cu atâta dezinvoltură?

— Le am, adică am vrut să spun că am o parte din ele.

— Dinule dragă, aud cum năsucul tău a început să cam zgârie receptorul şi te poftesc să ai mare grijă pentru că nu am niciun chef să număr printre prietenii mei pe urmaşul lui Pinochio!

— Vorbesc serios profesore, nu le am încă pe toate. Mai sunt câteva care se fac mai greu. P.A.P.-ul. şi marker-ii tumorali durează.

Era într-adevăr serios. De câte ori folosea apelativul „profesore „ştiam că nu-i nici pus pe glume şi nici în stare să ascundă un adevăr, fie el oricât de crud nu putea.

— Bine, bine te rog să mă ierţi şi să mă înţelegi. coşmarurile de azi-noapte sunt de vină! Cum au ieşit?

— Nu s-ar putea spune că sunt prea rele. Din ce am nu-mi pot da seama cu precizie dar pentru a înlătura orice suspiciune am apelat şi la probele martor şi i-am trimis formulele şi amicului meu în Austria.

— Aha! am făcut eu edificat că e ceva putred prin organismul meu. À-propos! Cât priveşte rezultatele de la computer văz că te dai chinez!

— Niciun aha, auzi tu?! Niciun aha până nu avem toate rezultatele şi nici chiar atunci nu-ţi dau voie să ahăieşti tu aşa cum vrei! Uite dom'le s-a găsit un gură-cască, mare căutător de omuleţi verzi şi potcoave de cai morţi să pună diagnostice şi să dea prognosticuri medicale!

— Stai măi omule ce naiba te ambalezi aşa! Ahaul ăla n-a vrut să însemneze decât că am priceput ce-ai spus tu şi că nu în altceva mai bun de făcut decât să aştept şi să mă hodinesc cât pot eu mai bine. Când spuneai că vei avea şi restul?

— Sigur în cursul zilei de mâine. O să te sun eu cum le am pe toate, chiar şi cele de la tomo şi pe deasupra pot să-ţi dau şi un diagnostic.

— O.K. Îţi mulţumesc şi te rog încă odată să mă ierţi că te-am făcut să te înfurii!

— Ai noroc că te cunosc. Eşti iertat domnule. Îţi urez odihnă plăcută în continuare şi te rog transmite-i lui Tarţa salutări!

— Fii sigur că le vor primi, şi el şi Dana

Mahmureala s-a dus ca luată de puhoaiele provocate de ploile torenţiale din timpul verilor ceva mai secetoase pentru că atunci îşi găseşte şi Cel de Sus să deschidă robinetele cerului la maximum, rar dar cât se poate de tare. Am trântit telefonul cât colo, am închis şi deschis ochii de mai multe ori, m-am frecat ca un mititel cu pumnii strânşi, am privit în tavan şi am căutat să-mi aranjez gândurile într-o ordine cât se putea de firească în asemenea momente. Nu prea îmi ieşea mie stamba la socoteală cu toate că amicul Dinu se bucura de un credit destul de generos, însă ceva din tonul vocii sale, oboseala din ultima perioadă şi mă rog, celelalte toate adunate la un loc mă cam trimiteau cu gândurile aiurea! Cât stătusem eu acolo la Gherla înmărmurit ca o statuie medievală în pijama fusesem probabil iradiat suficient ca în perioada următoare să mă potcovesc cu cel puţin o

leucemie dacă nu şi cu altceva mai interesant. Am început să dau din pinteni la gândul că decât să mă aleg cu aripioare şi să-i devin vecin de palier lui Vasilică, cel purtat pe sus la întoarcerea din Spania, să fac mai bine o excursie la Zidul Plângerii unde ştiam că se pot găsi nişte specialişti în stare să repare şi o gloabă bătrână şi ruginită aşa cum eram eu! De parale nu-mi făceam eu prea mari griji. Contul meu era destul de bine burduşit şi chiar dacă aş fi fost un biet neavut ca atâţia alţii tot m-aş fi descurcat. Aveam nevastă prin America de nord, care câştiga ceva pe an şi mai aveam şi prieteni gata să-mi întindă o mână de ajutor la nevoie! Şi ce mă umplea până la refuz de inc, era contactarea neamţului ori austriacului, ori ce naiba mai era şi el să verifice nişte rezultate de parcă purtarea mea prin toate cotloanele clinicii lui Dinu ar fi fost numai o joacă de puştani de învăţământ primar care mai avea nevoie şi de confirmarea doamnei diriginte! Şi cum se-ntâmplă de obicei în asemenea situaţii, mi-am amintit şi eu de creditori insolvabili, datorii încă neachitate, rubedenii dispărute şi încă multe din acestea că iarăşi m-a apucat amocul şi m-am îmburicat la cei ce-mi erau atât de dragi mie şi i-am potopit cu o nouă serie de blesteme şi înjurături, altele decât cele din ajun. Şi uite-aşa, preţ de un duş ca lumea, un bărbierit tradiţional, nu din cel electrificat i-am luat din nou la pomenit pe cei ce erau răspunzători de toate câte mergeau prost prin ţară şi pe aiurea! Mi-am dublat debitul laudelor şi mulţumirilor când am simţit usturimea loţiunii pe care mi-am aplicat-o pe faţă după ce lama defrişase fără milă începutul de vegetaţie luxuriantă. Mi-am închis stăvilarul abia când am auzit un ciocănit destul de discret în uşa micului apartament pe care-l ocupam la hanul amicului meu din copilărie. Dacă aş fi ştiut că nu-i decât o banală, oare aşa să fi fost, greşeală nu m-aş fi oprit din pomenirea şi tămâierea netoţilor ajunşi cu toţii acolo unde stă pâinea gata să fie de ei împărţită cui vor şi cum vor. Aia albă şi pufoasă şi cât se poate de gustoasă pentru domniile lor cu sau fără familii şi alte neamuri, aia intermediară altora care au învăţat să ţină de şase ori să le ridice mingiile la serviciu, ori să-i pupe toată ziulica-n cur, cea neagră cu tărâţe celor mai mulţi, mulţumiţi că au şi ei un coltuc de pus pe masă şi lăturile în care au avut grijă să se bălăcărească mai întâi cei pe care i-am pomenit, celor ce se duc prosteşte la urne şi-i aleg pe cei meniţi să le joace tontoroiul pe căpăţâni bătându-şi joc de vieţile lor nenorocite! Era o cucoană pe care nu prea am băgat-o bine în seamă dar care cum a dat cu ochii de mine,

pesemne că arătam mai fioros ca Dracul, s-a scuzat la repezeală şi a tulit-o trăgând şi uşa după ea! Mi-am studiat ornicul meu cel din vechime şi constatând cu surprindere că era trecut de ora unu, prin urmare era amiază, am simţit cum stomacul meu paşnic şi ascultător până mai ieri se revoltă ca un disperat şi mă ameninţă că se va folosi de prerogativele sale clorhidrice şi se va găuri cu neruşinarea specifică acestor organe fără pic de milă şi raţiune! Cum nu prea aveam de ales şi cum nici chef nu aveam să mă potcovesc cu încă un pocinog pe listă, i-am dat ascultare şi mi-am părăsit buduarul, abandonând plăcerea înjurăturilor în favoarea obligaţiei nesuferite de a ingurgita câte ceva.

Abia la parter am întâlnit niţică agitaţie, pesemne că aerul curat şi tare de munte nu face casă bună cu silueta şi de boala foamei de lup, na, că iar am comis-o, mai sufereau şi alţii! Am salutat cât am putut eu mai politicos vrând să fac impresie, ce naiba, mă-nvârteam de vreo 21 de ceasuri, doar prin lumea bună a celor îmbogăţiţi, numai ei ştiu cum, aşa, ceac-pac, doar numai cât ai pocni din degete şi pe deasupra am mai rostit şi un „bună ziua „frumos, răspicat aşa cum m-a învăţat tovarăşa încă din prima zi a primei clase din viaţa mea şi sincer n-am fost deloc mirat când n-am primit ca răspuns decât uşoare înclinări ale mai multor capete ce probabil cugetau la următoarele tunuri şi restituiri frauduloase de T.V.A. Cum eram destul de obişnuit cu obiceiurile mărimilor vremii am pus întâmplarea tocmai acolo unde trebuia, adică pe locul unde în copilărie unii părinţi obişnuiesc să facă mai întâi antrenamente pentru scuturat covoarele şi iau aşezământul drept bară şi pantalonii drept scoarţe pline de praf! Am trecut pe lângă recepţie aruncându-i un zâmbet cât am putut eu mai cuceritor blondei cu ochii verzi ca marea şi bineînţeles n-am lăsat cheia deşi zâna cea răpitoare abia aştepta un atare gest din parte-mi. Ei, cum era oare să renunţ la un obicei atât de vechi şi bine ancorat în persoana mea?! Am intrat în restaurant şi dacă mai era nevoie, am constatat încă o dată că amicul meu avea un gust desăvârşit, sau mă rog, designerii pe care i-a angajat, ori arhitecţii, el ştia cel mai bine cu cine se consultase şi colaborase!

Fript odată cu ciorba proastei creşteri am făcut-o şi eu pe mitocanul şi nici măcar din cap n-am mai dat, ştiţi dumneavoastră, semnul acela de salut de care am avut plăcerea să mă bucur până-n adâncul sufletului cu doar numai câteva secunde mai devreme. Mi-am ales o masă tocmai lângă fereastră şi asta nu din dorinţa frivolă de a fi

remarcat ori pozat de vreun amator ci numai din imboldul de a admira cât de cât natura înconjurătoare. Peisajul care se desfăşura prin generoasa fereastră era de-a dreptul fascinant! Deşi era înnorat şi mai că nu începuse să plouă, tot mă zgâiam vrăjit de minunăţia din faţa mea. Ce minunată ţară mai avem, doar că uneori regret că mai e şi locuită. Dincolo de şoseaua pe care venisem era valea prin care îşi chinuia apele rostogolindu-le printre bolovanii mari şlefuiţi de vreme şi puhoaie, pârâiaşul care-mi fusese bun tovarăş de drum, iar dincolo se ridica spre ceruri un versant ale cărui creste se pierdeau înghiţite de norii grei cenuşii doldora de apă gata-gata să se reverse peste tot şi toate ca o cortină translucidă acoperind cetina brazilor ce suiau voinicește până unde ochii mei nu-i mai puteau cuprinde! Sufletul îmi tresălta cuprins de vraja colţului de rai pe care Făuritorul universului ni-l dăruise cu atâta bunătate, nouă unor muritori de rând, care sincer, nu prea-mi vine să cred că-l meritäm cu adevărat! Pierdut aşa în contemplarea celui mai frumos tablou pe care avusesem norocul să-l admir în ultima vreme nici măcar n-am auzit când de mine s-a apropiat cineva. Mi s-a părut că aud o voce în spatele meu dar n-am dat prea mare importanţă decât abia la a doua strigare. M-am smuls destul de brutal din transa mea contemplativă şi m-am răsucit ca un mecanism uzat şi ruginit, abia mişcându-mă pe scaunul meu comod. Nu mai reţin exact dar am vaga impresie că am şi scârţâit aidoma unor balamale neunse şi nefolosite de zeci ori poate sute de ani. Am tresărit când privirea mea a întâlnit albastrul-vioriu ce izvora cu atâta dărnicie din cei mai frumoşi ochi pe care-i văzusem eu vreodată. Dana abordase un surâs enigmatic dar plin de farmecul tinereţii sale de care era perfect conştientă. M-am mustrat în sinea mea, ba mi-am mai ars şi vreo două scatoalce imaginare, doar aşa preventiv, simţind că aş putea să o iau şi eu razna ca toţi babalâcii de vârsta mea când dau cu privirile lor iscoditoare de câte vreo prospătură cu totul aparte şi pe deasupra le mai ia şi creierul foc făcându-i să creadă că într-adevăr au descoperit în sfârşit dragostea vieţii lor, punând restul la praf şi uitare!

— Bună ziua domnule profesor, m-a salutat ea cu o căldură în glas care mi-a turnat azot lichefiat în vene.

Am sărit ca ars, ca un adolescent cu mutra bombardată de craterele acneei, gata-gata să răstorn frumuseţe de scaun.

— Sărut mâna Dana m-am fâstâcit eu şi ca să maschez oarecum inferioritatea în care mă aflam, am trecut şi la fapte. I-am luat mâna pe

care fata mi-o întinsese şi i-am aplicat o ţocăitură plină de entuziasm, gest pe care mă ferisem să-l săvârşesc seara trecută, când mai era şi domnul patron Tarţa de faţă. Te rog din suflet să mă ierţi că nu am răspuns de prima dată. ştii mi s-a părut mie că aud ceva dar eram atât de pierdut în admiraţie încât,

— Nu-i cazul să vă formalizaţi domnule profesor. De altfel vă mărturisesc că este masa mea favorită şi ori de câte ori mă instalez aici mă fură şi pe mine peisajul.

— În cazul acesta permite-mi să te invit să iei loc şi fă-mi bucuria de a accepta postura de oaspete şi tovarăş la prânz.

— Deşi e cam devreme pentru apucăturile mele, accept cu plăcere invitaţia, cu atât mai mult cu cât tata e plecat cu treburi şi mi-a trasat sarcina de a vă da unele informaţii referitoare la scopul invitării dumneavoastră atunci când nici prin cap nu-i trecea că va avea de-a face cu unul din prietenii săi din copilărie.

Cuvintele Danei au avut darul de a-mi mai potoli niţel arşiţa care mă cuprinsese la momentul doi, imediat după gheaţa pătrunsă cu toptanul în sistemul meu cardiovascular! Dacă vi s-a întâmplat vreodată să vă aruncaţi în zăpadă în secunda următoare după ce aţi ieşit dintr-un bazin cu apă clocotită, ei bine, cam asta am simţit eu! Şi vă mărturisesc cu mâna pe inimă că ştiam atât de bine o asemenea trăire încă din vremurile adolescenţei când fără să ştie părinţii mă căleam pregătindu-mă să devin explorator polar şi s-o iau lângă printre gheţurile Antarctice pe urmele lui Racoviţă, să caut pinguinii de ouă şi să mănânc friptură de balene ucigaşe!

Nici nu ne-am instalat bine pe locurile noastre că s-a şi înfiinţat o chelneriţă nostimă care ne-a luat comanda. Am crezut că eram oarecum favorizat de poziţia de fiică a patronului pe care o deţinea partenera mea de prânz dar mi-am dat seama că mă cam înşelam. De acelaşi tratament se cucurau toţi guguştiucii, toţi cei ce intrau şi luau loc la o masă pentru a înfuleca din bunătăţile preparate de bucătar şi pe care avusesem deja onoarea de a le degusta la cină când realizasem că rar se poate găsi ceva mai gustos şi mai rafinat. Se-nţelege cred de la sine că eu nu m-am lipsit de plăcerea de a mai gusta încă o dată din produsul autohton pentru care Puiu, dragul de el obţinuse şi licenţă de fabricaţie şi vă mărturisesc încă o dată dacă mai e cazul, că rar mi-a fost dat să torn pe gâtlej o băutură mai grozavă!

— Ce ştiţi domnule profesor, a început ea, despre.

— Scuză-mă te rog, am întrerupt-o eu sesizând dorinţa sau poate doar aveam impresia, de a ne tutui, îţi propun să nu mai folosim pronume de reverenţă, domnii, a doua plural etc.! Am impresia că în loc să ne apropie ne situează la distanţă destul de mare unul de celălalt, ca şi cum eu aş rămâne aici pe scaunul ăsta destul de comod iar tu te-ai găsi dintr-odată cocoţată tocmai în vârfum muntelui de colo pierdută în negura norilor.

— De acord, surâse ea plină de farmec, îmi doream asta încă de aseară dar. Spune-mi te rog ce ştii, mai bine zis ce informaţii ai despre locul acesta şi legenda care dăinuie de sute de ani pe aici?

— Aş spune că prea puţin şi n-aş minţi cu neruşinare. Doar ce am găsit pe nett, câteva informaţii de doi bani şi cele câteva rânduri pe care a avut răbdarea să le aştearnă pe hârtie tatăl tău, dar toate astea la un loc nu prea cred că valorează mare lucru.

— Într-adevăr, informaţiile de pe nett sunt poate cea mai bună şi mai eficace reclamă care s-a făcut vreodată unui han turistic şi culmea e că nu avem niciun amestec în toată treaba asta! Cum dau curioşii de cele câteva rânduri, cum se îmbulzesc la rezervări de locuri şi dau năvală să aibă contact direct cu nişte locuri binecuvântate ca acestea.

— Mda, am făcut eu nu prea convins că dragul de Puiu Tarţa nu ar avea niciun amestec, cunoscându-l de altfel destul de bine încă din pruncie când îşi etalase cu dezinvoltură înclinaţiile negustoreşti cu diferite ocazii care se iveau în grupul nostru.

— Noi, eu şi tatăl meu cunoaştem destul de bine legenda, ba chiar foarte bine, dar el m-a rugat să te duc la cineva care are o vârstă remarcabilă, după cât susţine acea persoană a trecut de sută de vreo cinci-şase ani.

Cred că am făcut cea mai tâmpă şi neîncrezătoare mutră din lume pentru că în secunda imediat următoare mi-a adresat o privire plină de reproş.

— Să fii sigur că nu-i deloc atinsă de scleroză senilă, de asta te pot asigura pentru că am discutat de multe ori şi am evaluat toţi parametrii. De altfel aici în zonă nu o să găseşti oameni senili sau să întâlneşti decese cauzate de boli ale căror leacuri nu se găsesc în natură. Pe aici oamenii mor de bătrâneţe sau în accidente. Ce spui, mergi?

Tentantă invitaţie, cu atât mai mult cu cât aveam prilejul să mă

aflu un timp mai îndelungat în preajma ei şi aşa puteam s-o cunosc ceva mai bine

— Unde trebuie să mergem, e departe? am întrebat-o doar ca să nu mă mai gândesc aiurea. Era totuşi fiica unui bun amic din copilărie şi deşi începeam să regret faptul că odată vieţile noastre se intersectaseră raţiunea mă împungea cu sula ei ascuţită în coastele encefalului meu înfierbântat. Trebuia cu orice preţ să-mi potolesc instinctele de fiară masculină pentru a mă feri de aşa cum presimţeam, cea mai neagră decepţie a vieţii. Inima îmi dădea ghes spunându-mi că s-ar putea să fie cea mai frumoasă pagină a existenţei provocându-mă la imprudenţe asigurându-mă că voi avea porţi deschise spre sufletul frumoasei Dana, iar gândirea mea până mai ieri destul de sănătoasă, dar dovedindu-se din ce în ce mai şubredă îmi expunea cât mai analitic cu putinţă toate riscurile la care mă supuneam cu o nonşalanţă demnă de cel mai retardat adolescent din întreaga lume!

— La 20 de kilometri de aici, în amonte e un sătuc de munteni harnici şi frumoşi, urmaşi ai răzeşilor lui Stefan. Acolo trăieşte persoana despre care ţi-am spus şi la care aş dori să mergem de îndată ce vom termina cu prânzul. À-propos de prânz, ce părere ai de o cafea bună stropită cu o picătură de cognac veritabil?!

— Excelentă idee doar dacă nu voi fi nevoit să fiu singurul de la această masă care se delectează cu asemenea bunătăţi. În altă ordine de idei nu prea văd motivul grabei?! Se face oare gaură-n cer dacă plecăm să zicem la ora cinci?

— Păi, dacă mă gândesc bine, se cam face.

Intuiam răspunsul dar voiam să-l aud din gura ei

— Distanţa nu ar fi o problemă, drumul e la fel de bun ca şi pe aici deşi asfalt nu avem decât încă vreo zece kilometri, ploaia care stă să-nceapă iarăşi n-ar fi pentru că nu mergem pe jos dar ce ne facem cu întunericul ce se lasă destul de repede şi gândeşte-te că avem de-a face totuşi cu o persoană trecută de o sută de ani şi care de când se ştie se culcă odată cu găinile şi se trezeşte la al doilea cântat al cocoşilor?!

— Mda, am mormăit eu îmbufnat că speranţa de a petrece cât mai mult timp în compania ei se spulbera din cauza unei oarecare persoane centenare obişnuită să tragă obloanele de cum se înserează, la chestia asta nu m-am gândit şi ca să nu mai pierdem vremea propun să amânăm cafeaua şi restul pentru întoarcere. Ce zici?

— Propunere acceptată. Mergem cu maşina mea sau şi de astă

dată ai o altă propunere?

— De ce întrebi?

— Pentru că trebuie să duc ceva, nişte pachete, daruri din partea tatii şi a mea.

— În cazul acesta va trebui să fac şi eu niscai târguieli, vine doar Crăciunul şi nu vreau să par chiar lipsit de.

— Nicio grijă, s-a rezolvat. Prin urmare, cu ce maşină mergem?

— Cu jeepul meu bine-nţeles.

Moşul cel cu barbă albă s-a dovedit tare darnic. O sumedenie de pachete frumos ambalate în pungi, punguliţe şi hârtie de ambalaj strălucitoare şi de toate culorile s-au îngrămădit cât ai bate din palme pe bancheta din spate.

— Cred că ai uitat ceva, nu m-am putut eu apţine.

— Imposibil! Am plănuit cu papa până-n cele mai mici amănunte!

— Şi totuşi.

M-a privit neîncrezătoare, a căutat atentă prin pachete şi după ce le-a aranjat într-o ordine numai de ea ştiută m-a scufundat din nou în oceanul ei albastru-vioriu:

— Dacă ai descoperit că s-a făcut vreo omisiune te rog fii atât de bun şi luminează-mă. N-aş vrea deloc să-mi fi scăpat ceva şi.

— Draga mea, dacă tot i-am luat locul lui Moş Crăciun nu trebuie oare să ducem şi un brăduţ, fie el cât de mic, dar brad şi miros de cetină şi răşină să fie. Nu-mi vine deloc la socoteală că o persoană ce a cam trecut de o sută de ani, chiar dacă se menţine în formă şi e destul de viguroasă, o să-nceapă să cutreiere munţii în căutarea pomului etern.

Un surâs de-a dreptul îngeresc i-a destins şi luminat chipul:

— Te-nşeli, profesore, nu am uitat nici tradiţionalul brad, dar nu am crezut necesar să-l cărăm zece kilometri, din pădure până aici când putem să-l luăm chiar noi în drumul nostru spre destinaţie. Ca să-ţi mai îndulcesc înfrângerea o să te las pe tine să-l alegi şi să-l recoltezi, dar să ai grijă să nu iei un pin în loc de brad!

— Chiar atât de nepriceput mă crezi? Ce-ţi spui tu în sinea ta? Lasă-l pe nepricopsitul ăsta de profesoraş care umblă după potcoave de cai morţi şi omuleţi verzi pe pereţi, a trăit doar la oraş şi n-o să fie în stare să deosebească un brad de un molid, de un pin ori de mai ştiu eu ce conifer răspândit prin partea asta de ţară. À-propos! O tisă putem

găsi pe-aici?! Din copilărie îmi doresc un arc făcut de mâinile mele dar să fie din lemn de tisă!

— Cum, şi tu?! a început ea să râdă arătându-şi dinţii perfecţi, albi, nefiresc de albi de parcă aş fi avut în faţa mea reclama pentru cea mai bună pastă de dinţi.

M-am uitat contrariat la ea. Cred că făcusem o mutră de pomină că în loc să se oprească din râs s-a pornit şi mai tare, făcându-mă să mă tem pentru o clipă că ar putea leşina.

— Oare a fost chiar atât de comic ceea ce am mărturisit?

— Ha, ha, ha! Nu, nu, te rog să mă ierţi, dorinţele neîmplinite ale copilăriei devin obsesii la maturitate şi de cele mai multe ori obsesiile nu dispar niciodată până când nu-şi găsesc împlinirea. Am întâlnit un caz foarte interesant anul acesta.: Un oarecare domn, cam de vârsta voastră.

— Mulţumesc, eşti tare amabilă.am întrerupt-o cât se poate de arţăgos, şi e pentru a doua oară într-un răstimp de trei minute.

— Iartă-mă, nu am ţinut câtuşi de puţin să fiu rea, dar adevărul e adevăr fie că ne place fie că nu. Aşadar, am întâlnit un personaj care-şi dorea în copilărie un trenuleţ electric. Văzuse el la un vecin al cărui părinte avea şi destui bani dar şi ocazia să călătorească în afara graniţelor. Părinţii săi, nişte bieţi muncitori, oameni de rând cu venituri modeste nu-i puteau satisface o dorinţă care se dovedea a fi un lux pentru ei şi în afară de un pistol cu apă de câţiva lei ori vreo jucărioară realizată de tată nu-i puteau dărui oricât ar fi dorit. Anii au trecut unii după alţii băieţelul a devenit bărbat în toată firea, s-a însurat şi după cum e şi firesc a venit şi un copil, tot băiat. Odată cu noul venit în sânul familiei s-a ivit şi prilejul de a-şi satisface marea lui dorinţă. Cum nu ducea lipsă de mijloace materiale şi mai presus de toate nici de talent s-a apucat şi a cumpărat numeroase garnituri de tren şi de marfă şi de persoane şi mai ştiu eu de care cu tot felul de accesorii. S-a apucat să construiască singur-singurel, într-o cameră pe care o rezervase în acest scop o adevărată minune. Gări, linii, noduri de cale ferată, semafoare, semnale poduri şi tuneluri, ce mai, când intrai acolo aveai senzaţia că te afli într-un paradis al copiilor! Cum trenurile n-ar fi fost îndeajuns s-a înzestrat şi cu maşinuţe telecomandate şi a construit şi o şosea cu toate câte le poţi întâlni, o şosea ce însoţea calea ferată, urca prin munţii miniaturali în serpentine frumos alcătuite trecea peste nivele de cale ferată unde maşinuţele se opreau

ascultătoare şi aşa mai departe. Ei bine, nu ştiu cât de mult se juca pruncul familiei dar tatăl îşi pierdea în fiecare seară câte două-trei ore privind şi dirijând circulaţia infernală din lumea aceea liliputană. Într-o bună zi soţia domnului a venit la mine şi mi s-a plâns de comportamentul bărbatului său. Am liniştit-o explicându-i că toată afacerea este cât se poate de normală şi nu trebuie să se alarmeze de pomană!

— Aha, am făcut eu de parcă abia atunci aş fi auzit de dorinţele ascunse ale copilăriei şi îndeplinite la maturitate, dar de cine mă rog spuneai că a mai dat în mintea pruncilor?

— Tata, prietenul tău din copilărie! Pesemne că în jocurile voastre nevinovate vă credeaţi toţi Robin Hood ori arcaşi ai marelui Stefan. Şi-a făcut şi el un arc şi câteva duzini de săgeţi şi când timpul îi permite trage la ţintă în spatele hanului unde şi-a amenajat un teren special de tir! Să ştii că a devenit un ţintaş de clasă!

— Nu mă-nnebuni! am sărit eu interesat, mâine vreau să văd şi eu minunea asta!

— Pe tata trăgând la ţintă?!

— Ba, terenul din spatele hanului. M-am uitat la ceas. Trecuse de două şi jumătate. Cred că ar trebui să o luăm din loc dacă vrem să ne mai oprim şi pentru un brăduţ frumos. Pe întuneric se deosebeşte mai greu un răşinos de altul şi n-aş vrea să mergem la venerabila persoană cu cine ştie ce urâciune

N-am mai zăbovit pentru că ne-am dat seama că timpul nu avea niciun chef să lucreze în favoarea noastră. Şi cum scurgerea nestăvilită a vremii nu părea să fie suficientă, norii se puseseră pe coborât de parcă s-ar fi hotărât aşa dintr-odată să-şi facă mutaţia pe frumoasele meleaguri bucovinene bântuite de lupi. Bârrr! iar am comis-o! Fac ce fac şi tot de dumnealor vajnici hălăduitori ai pădurilor amintesc! Nu prea ştiu ce să răspund la o eventuală întrebare, dacă mă tem sau ba de ei, dacă îi urăsc sau nu? Poate că am citit prea multe fapte diverse legate de întâmplări sângeroase, poate că şi multele poveşti auzite în copilărie în care odraslele oamenilor amărâţi cădeau victime colţilor ascuţiţi şi fiarele însetate de sânge omenesc bântuiau nestingherite pe uliţele satelor fie ele de munte, fie de câmpie, poate şi cele două sau trei întâlniri ale mele, nas în nas cu fiarele îşi lăsaseră amprentele şi poate peste toate acestea la un loc mai stăpânea şi o teamă nativă, poate. dar cu certitudine când se pomeneşte de ei mi se face părul

măciucă şi întreaga mea dragoste faţă de lighioanele pământului se volatilizează ca prin farmec lăsând loc spaimei, fricii, da, fricii de sălbăticiuni şi necunoscut!

Pârâiaşul, vechi tovarăş de drum, ne-a însoţit pe tot traseul, când pe stânga, când pe dreapta, iar noi loiali camarazi îl treceam ori de câte ori avea el chef folosindu-ne de minunatele poduri din lemn cu acoperiş, de parcă s-ar fi dorit a fi nişte şoproane, cum numai în partea locului poţi întâlni! Le cunoşteam de multă vreme, din copilărie şi sincer nu mă aşteptam ca după atâta amar de vreme, odată cu pătrunderea aşa-zisei civilizaţii să le mai întâlnesc şi încă atât de bine conservate! Norii coborâseră atât de mult că munţii păreau retezaţi de la jumătate. Ziua se dovedea tare zgârcită cu lumina şi dacă n-am fi avut ceasurile care să ne arate că mai e destul am fi putut crede, ba chiar să jurăm că a sosit ora la care soarele îşi trăgea plapuma peste cap iar venerabila noastră viitoare gazdă zăvoarele la uşi şi boneta ori basmaua peste pleoape.

— Cum trecem de următorul pod te rog să tragi pe dreapta, m-a adus Dana cu picioarele pe pământ, o să alegem un brăduţ şi apoi fără vreo altă haltă până la punctul terminus.

— O.K! am răspuns, dar de ce oare nu putem lua şi de aici? Am zărit nişte pomişori foarte frumuşei, brăduţi adevăraţi, nu molizi?

— Pentru că aşa m-a sfătuit papa şi chiar dacă n-ar fi făcut-o tot de acolo am fi luat.

Tonul ei mi-a arătat că nu avea niciun rost să mai insist. Avea perfectă dreptate! De îndată ce am trecut de podul indicat, am tras pe dreapta. Ne aflam la poalele unei coline împădurite de doar câţiva ani şi cât reuşeam să cuprind cu privirea erau numai brăduţi albi, superbi de parcă abia îi acoperise chiciura dimineţilor geroase de ianuarie! Am fluierat încântat de priveliştea ce mi se oferea şi stând o clipă la îndoială dacă să fac un asemenea sacrilegiu sau nu, am luat toporişca nelipsită fdin portbagaj şi fără să aleg prea mult am recoltat un exemplar de vreo doi metri splendid îmbrăcat cu crengi alb-verzui pe care l-am legat şi l-am cocoţat deasupra. L-am ancorat cât am putut mai bine şi m-am aruncat din nou la volan. Era şi timpul! Norii care până atunci se arătaseră doar ameninţători se hotărâseră să treacă la fapte! O ploaie măruntă şi deasă s-a slobozit din băierile desfăcute ale cerului peste munţii şi văile bucovinene ale căror stăpânitori erau amicul meu din copilărie şi lupii atât de dragi sufletului său!

— La timp, a spus însoţitoarea mea, dacă am mai fi pierdut câteva minute acum ne puteam socoti nişte pisici murate.

— De ce tocmai pisici?! am ricanat eu.

— Nu-ţi plac lupii şi prin analogie am tras concluzia că nu iubeşti nici câinii.

— Ba dă-mi voie să te contrazic, i-am răspuns accelerând până pe la vreo optzeci la oră, cu câinii e cu totul altceva! Am şi eu un ditai dulăul pe care-l iubesc tare şi care-mi lipseşte al naibii de mult, dar lupii, lupii, ei cu ei e cu totul altceva! Nu le pot suferi colţii ăia ascuţiţi gata să sfâşie, gata să ucidă, nu-mi plac deloc, dar deloc ochii lor strălucitori care te urmăresc aşteptând parcă cea mai mică greşeală, cea mai mică dovadă de slăbiciune! Bâârrrr!!! m-am cutremurat eu.

— Ai un câine.pe care-l iubeşti., a rostit ea dusă pe gânduri. Poate că până pleci o să-ţi schimbi sentimentele şi faţă de ei. sunt nişte animale bune. Ai avea curaj să ţii un rămăşag?

— Cu lupi?

— Nici vorbă, că până mâine dimineaţă va ninge deşi e foarte cald pentru perioada asta de timp şi că în zori la deşteptare o să vedem alb în faţa ochilor?!

— Aş paria cu plăcere dar nu cunosc obiceiurile locului aşa că.

— Am înţeles, te temi de pagubă! m-a împuns Dana.

M-a fulgerat cea mai tâmpită idee din ultimii 24 – 25 de ani! Era cât pe ce să mă comport ca un adolescent, să-i propun ca miză a rămăşagului un sărut. Mi-am revenit la vreme. Era fiica lui Puiu iar eu nu mai aveam 15 ani.

— Poate că ai dreptate. am încercat eu o eschivă, poate mă tem sau de unde ştii, poate că sunt rău la pagubă. Şi ar mai fi ceva.nu găsesc o miză demnă pentru o asemenea prinsoare!

— Îţi propun eu una, una din care nu pierde nimeni, ba aş putea spune că o să avem amândoi de câştigat.

— Ăăâââi?!

— Un sărut, sau poate chiar două. sau mai mult.

— Un un să se sărut?! m-am bâlbâit prosteşte apăsând frâna mai – mai să bag maşina – n şanţ. Ce-ţi veni?

— Nu cred că e tocmai momentul potrivit să o faci pe ipocritul! Ştiu că ţi-am plăcut din prima clipă şi că mă doreşti mai mult decât orice pe lume! O ştiu şi o ştii şi tu la fel de bine dar ce nu ştii tu de astă dată e că aceleaşi sentimente le nutresc şi eu.

S-a lipit de mine, m-a cuprins cu braţele ei superbe, mi-a căutat buzele şi ne-am pierdut în cel mai lung şi mai uimitor sărut din viaţa mea. Simţeam cum întreaga mea fiinţă e gata-gata să sară în aer, să se preschimbe într-o puzderie de fărâme gata să iubească şi ele la fel de mult, să se bucure de ceea ce viaţa se hotărâse în sfârşit să-mi ofere şi când? Tocmai acum când mă pregăteam să o apuc la vale, tocmai în momentul cel mai nepotrivit din viaţa mea, când nu aveam habar dacă sunt ori ba condamnat să mai fac umbră pământului. Ne-am smuls cu greu din încleştarea fericirii, a dragostei oarbe, ne-am privit un răstimp fără să scoatem o vorbă iar eu, adolescentul întârziat i-am mângâiat cu mâna tremurândă părul mătăsos, privindu-i oceanul acela albastru-violiu în care îmi doream din toată inima să-mi fie scaldă veşnică sufletului! Dana fusese cea care deschisese poarta viselor de iubire şi tot ea a deschis duşul care ne-a împroşcat cu răcoarea realităţii existenţiale.

— Ar fi bine dacă deocamdată ne-am stăpâni simţurile şi sentimentele. Trebuie să ajungem la bunica.

— Cum, e bunica ta? am întrebat-o eu.

— Nu, între noi nu-i niciun grad de rudenie dar aşa-i spunem şi noi, de fapt aşa-i spune toată lumea pe aici.

Ne-am aprins câte un Camel şi am demarat. Fumam amândoi şi ne gândeam. puteam paria că la acelaşi lucru. Nu, nu la lupi! Gândurile noastre se împleteau pe tulpina florii fericirii şi a dragostei care ne lovise atât de necruţătoare, la ceea ce avea să urmeze, la noaptea ori poate la nopţile ce ne vor sta mărturie şi pavăză iubirii nebuneşti care nu ţinea cont de nimic! Nici n-am observat când am intrat în sat! La munte, cel puţin prin nordul ţării e şi greu să-ţi dai seama că ai pătruns într-o localitate. Casele sunt răzleţite că de multe ori vecinii cei mai apropiaţi se găsesc la distanţe apreciabile, poate pe celălalt deal sau munte ori poate peste vreo văgăună pe care trebuie să o ocoleşti dacă-ţi dă cumva prin minte să împrumuţi un ciur de făină ori poate niscai sare pentru saramura de păstrăvi.

— Opreşte te rog la următoarea casă, mi s-a adresat Dana atingându-mă uşor cu mâna.

Am tras pe dreapta în faţa unei porţi la fel ca toate celelalte din zona în care mă aflam. Casa nu părea prea mare. Nu putea să aibă mai mult de trei ori atru încăperi. Acoperiş de şindrilă aşa cum nu mai văzusem din copilărie, sprijinit pe stâlpi frumos sculptaţi şi cu un

cerdac la care ajungeai urcând o scară din piatră ce acoperea probabil intrarea în pivniţă, cu vreo zece ori poate douăsprezece trepte destul de măcinate de vreme aşa cum aveam să constat curând.

Am coborât din jeep şi ne-am încărcat cu pachete şi pacheţele neuitând nici minunăţia de brad pe care tocmai îl luasem din mijlocul fraţilor lui şi căruia probabil îi datoram acel sărut plin de foc şi începutul unei iubiri nebune. În mijlocul ogrăzii am descoperit o siluetă. Da era o bătrânică nu prea înaltă, sprijinită într-un toiag din lemn de corn bun ca ajutor la mers dar şi la speriat hoţii fie ei cu două ori patru picioare. Era înfofolită de iarnă, purta o catrinţă, doamne, o catrinţă din care nu mai văzusem decât prin muzee şi pe care le credeam dispărute, un cojocel din blăniţă de miel şi un şal mare şi gros din lână neagră. În picioare nu avea nici pantofi şi nici cizme. Era încălţată cu opinci, da cu opinci din piele de porc. Bătrâna părea venită din altă lume, din vremea răzeşilor lui Stefan-vodă, bătrâna cu casa şi toate celelalte acareturi ale gospodăriei sale. Stătea acolo în mijlocul ogrăzii în opincile ei din piele de porc, sprijinită în toiagul noduros din lemn de corn, nepăsându-i de ploaia ce cădea peste ea, nefiindu-i teamă de udeală şi ne privea mirată că doi străini îndrăzneau să-i tulbure singurătatea. Se prea poate că vârsta să-i fi afectat vederea altfel nu-mi pot explica faptul că abia când Dana a deschis gura a recunoscut-o:

— Sărut mâna bunico. şi bine te-am găsit.

— Aha.va să zică mata erai domnişoară Dana, se dumiri bătrânica întinzându-i mâna. Cine-i mnealui? a întrebat ea în timp ce însoţitoarea mea îi săruta cu evlavie mâna. Parcă nu ar fi dom Tarţa, nu-i aşa?

— Aşa-i bunico, dumnealui e un profesor de la Bucureşti, un vechi prieten de-al tatii. Dar nu ne pofteşti înăuntru?

— Cum de nu, cum de nu, poftiţi de intraţi că afară uite c-o-nceput să plouă şi ploaia asta să ştiţi de la mine că o să aducă omăt şi încă ce omăt de-or să trebuiască să bage plugurile. Ia te uită că v-aţi adus aminte şi de o babă amu când stă să se nască Domnu' nost Iisus şi mi-aţi adus şi un brad. Şi ce de-a pachete! se minună ea, toate alea îs pentru mine?

— Păi pentru cine altcineva?! făcu Dana.

Am intrat mai întâi într-o verandă în care se afla o masă acoperită cu o faţă frumos brodată două scaune din lemn cu spătar şi o

laviţă şi ea veche la fel ca şi casa din bârne şi celelalte piese de mobilier Un cuier de perete, tot din lemn cu încrustaţii completa modesta înfăţişare a încăperii. Am fost poftiţi într-o altă odaie care probabil ţinea loc şi de bucătărie pentru că într-un colţ trona o sobă bătrânească cu plită în care ardea un foc straşnic la care fierbea apa dintr-un ceaunel de câteva kilograme, sufragerie şi dormitor. Patul cu saltea de paie era acoperit cu o scoarţă ţesută în casă la vechile şi tradiţionalele războaie. I-am sărutat şi eu mâna zbârcită dar foarte curată de îndată ce m-am descotorosit de pachetele şi pacheţelele dobândite ca zestre temporară şi am rezemat bradul de perete. Ne-a invitat să ne aşezăm dar eu doream să rezolv mai întâi problema pomului. I-am cerut un suport şi nu mică mi-a fost mirarea când am constatat că avea unul în formă de cruce aşa cum avusesem şi eu odată. Dana a dispărut câteva minute într-o altă încăpere de unde s-a înapoiat cu două cutii destul de mărişoare din carton. Pentru că era mult prea cald în încăperea multifuncţională am aranjat pomul în săliţa în care pătrunsesem la intrare. Când a fost gata împodobit am pornit instalaţia şi am cântat cu toţii „O brad frumos „Dana a ajutat-o să-şi desfacă toate cadourile. Avuseseră grijă să nu lipsească nimic trebuitor unei persoane vârstnice de sfintele sărbători de naştere a Domnului. Tot noua şi marea mea iubire a mestecat şi o mămăligă straşnică, fără cocoloaşe în timp ce într-o cratiţă de tuci se perpeleau mai multe bucăţi de carne şi cârnaţi marca Hanul Schitul lupilor. Când totu' a fost gata ne-am aşezat la masă şi ne-am îndestulat cu brânză de oaie cu mămăligă, carne prăjită şi cârnaţi delicioşi. Varza murată adusă din pivniţă a fost o adevărată nebunie de care nu poţi avea parte decât foarte rar în viaţă! N-a lipsit nici udătura cu toate că noi nu observasem să fi adus ceva. Nici bătrâna noastră gazdă nu s-a dat în lături de la mâncare cu toate că mai era încă post, dar probabil se călăuzea după preceptele nu prea creştine că nu-i deloc păcat de ce bagi în gură ci mai curând de ceea ce scoţi! Am pălăvrăgit vrute şi nevrute. despre vreme, vremuri oameni şi locuri, despre oi şi brânza de oi despre mă rog, câte-n Lună şi-n stele, dar nimeni n-a scos un cuvinţel despre lupi, călugări, vindecări miraculoase şi altele de soiul ăsta. Dana mă-mvăluia din când în când cu priviri care-mi umpleau sufletul de dorinţă şi bucurie, fapt care nu a trecut neobservat de gazda noastră. Experienţa de o viaţă bunul simţ nativ caracteristic neamului ăstuia şi discreţia au făcut-o să nu atingă un subiect atât de gingaş.

Simţeam cum îmi iau pintenii foc şi încep să ard de nerăbdare! Mi-am privit ceasul în speranţa că Dana va pricepe. Da, era cu adevărat o femeie deosebită! A înţeles numaidecât că mai am puţin şi deschid eu o discuţie asupra căreia deja convenisem pe drum s-o înceapă ea.

— Bunico, s-a adresat ea bătrânei care parcă aştepta ceva, domnul profesor a fost invitat de tatăl meu să-şi petreacă sărbătorile de iarnă prin părţile noastre, însă vezi dumneata, adevăratul motiv e cu totul altul. Dumnealui se ocupă cu fenomene, adică întâmplări ciudate, neobişnuite şi sperăm că prezenţa sa în această perioadă să ducă la dezlegarea tainelor ce învăluie miracolele ce se succed de atâta amar de vreme.

— Vrei să spui, fată dragă, că pe dom' profesor îl interesează lupii noşt-i şi taina pus nicului de la stânca lupilor?!

— Chiar aşa, am deschis şi eu în sfârşit gura, mă interesează nespus de mult iar domnişoara Dana a avut amabilitatea să mă aducă la dumneavoastră spunându-mi că sunteţi cea mai în măsură să mă luminaţi cât de cât în privinţa asta.

Bătrâna m-a privit lung şi a zâmbit arătându-şi dinţii pe care i-ar invidia şi un tânăr. Creţurile din jurul gurii s-au adâncit pentru o clipă iar eu am avut senzaţia că am în faţa ochilor pe însăşi Tara Moldovei aşa cum era ea în vremurile de demult!

— Ce ştii dumneata despre ceea ce se petrece de atâtea sute de ani prin locurile astea? m-a întrebat ea.

— Destul de puţin, i-am răspuns eu.

I-am povestit de scrisoarea lui Tarţa, despre informaţiile luate de pe internet, despre puţinele schimburi de replici pe care le avusesem cu Dana şi am încheiat prin a-mi arăta scepticismul în legătură cu ideea că acel călugăr s-ar mai arăta fie şi sub formă de spirit bun.

— Greşeşti fiule, îmi dai voie să-ţi zic aşa dom' profesor, ştii te simt mai apropiat, greşeşti, el să ştii că a trăit pe meleagurile noastre şi încă mai bântuie, da' oamenii nu-l văd decât atunci când au mare nevoie de el. Eu am venit pe lume odată cu veacul, nu ştiu taman ziua da' după câte-mi aduc aminte din spusa mămuchii parcă aş zice că la schimbarea anilor, prin urmare am trecut binişor de o sută şi zău că nu mă simt rău deloc pe lumea asta aşa că încă n-am de gând să plec dincolo unde nimeni nu ştie cum e. M-am măritat aşa cum era împământenit pe la noi la 16 ani şi am avut parte de un om bun, iubitor

şi harnic căruia i-am dăruit şase copii, trei băieţi şi trei fete, toţi frumoşi harnici şi deştepţi. Eram cum nu se poate mai fericiţi. Gospodăria era gospodărie şi aveam din tăte că de-aia munceam şi îmi iubeam bărbatul şi copii mai ceva ca pe Sfântul Soare! I-am căpătuit pe fiecare când le-a venit sorocul. Fetelor le-am găsit bărbaţi vre nici şi frumoşi şi le-am înzestrat aşa cum am putut noi, da' a fost bine şi toată lumea s-a arătat mulţumită iar băieţii s-au mutat şi ei la gospodăriile lor după ce mai întâi şi-au luat neveste demne de nişte oameni frumoşi şi harnici coborâtori din răzeşii marelui Stefan. Eu şi omul meu ne arătam a fi tare mulţămiţi şi fericiţi când iată că a venit peste noi tăvălugul războiului. La fel ca toţi din partea locului au plecat şi ai mei pe front S-au dus până la Stalingrad. Eu am rămas singură pentru că fetele şi nurorile aveau şi ele gospodăriile lor şi animalele lor de care trebuiau să se grijească. Ne mai vedeam noi din vreme-n vreme, mai ales duminica, la biserică da' în rest. Într-o vreme am început să mă simt slăbită, să-mi pierd puterile. Am zis că era firesc pentru că trecusem de 40 de ani şi necazurile, atâtea câte le avusesem şi munca din zori şi până-n noapte şi mai apoi şi grija de cei dragi plecaţi la război îşi spuneau cuvântul. Am zis în cugetul meu că dacă o să se termine măcelul şi o să-mi vină omul şi feciorii acasă o să-mi treacă şi poate că Domnu-Dumnezeul nost s-o îndura şi mi-o mai da câţiva ani de trăit. Da' se vede treaba că socoteala nu se făcea aşa după cum era vrerea mea ci numai voia Celui de Sus. Au început durerile, mai întâi surde abia de le băgam în seamă, mai apoi din ce în ce mai mari şi când mă apucau trebuia să mă încovrig ca un câne când doarme. Fata a mare m-a văzut într-o zi cum mă chinuiesc şi m-a făcut să merg cu ea la garnizoana nemţească ce se afla la vreo 40 de kilometri de aici. Spunea ea că ar fi acolo un doctor neamţ tare de treabă şi cu frica lui Dumnezeu care nu lasă pe nimeni să-i treacă pragu fără să-l consulte şi să-i dea niscai doctorii. M-a primit şi pe mine şi după ce m-a văzut şi m-a apăsat el ştia cum şi pe unde m-a mai băgat şi la un aparat cu care s-a uitat în măruntaiele mele. M-a oprit acolo o săptămână-ntreagă în care m-a tot văzut şi mi-a luat şi sânge, de câteva ori. Mi-a dat el şi nişte doctorii pe care atunci când le luam îmi alinau durerile, nu de tot aşa cum voiam eu da' nu mă mai făceam covrig când începeau. După o săptămână el o trebuit să plece cu garnizoana nemţească pe front iar mie mi-a dat un pumn de hapuri spunându-mi că o să trebuiască să iau câte una doar atunci când am dureri mari. L-am întrebat dacă o să mă

fac bine da' el o clătinat din cap şi mi-a tot îndrugat pe limba pe care o vorbesc doctorii da' mi-a dat de-nţeles că am rac şi că boala n-are leac oricât de mult ar vrea el. L-am mai întrebat atunci pentru că auzisem şi eu cu toate că nu ştiam carte că boala e necruţătoare, cât mai am a face umbră pământului iar el a ridicat din umeri, s-a uitat lung la mine de parcă ar fi vrut să mă ţie minte o viaţă-ntreagă şi mi-a spus că mai am doar trei luni, cel mai mult patru! M-am întunat acasă. Amu ştiam, eram condamnată să-mi aflu sfârşitul fără să-mi văz omul şi feciorii. A mai trecut o vreme în care am luat toate doctoriile date de neamţul ăla de treabă. Durerile deveniseră de nesuportat. Am început să mă gândesc tot mereu la moartea care bătea la uşa casei mele, nu mai aveam poftă de mâncare da' beam multă apă în schimb. Fetele au priceput şi ele că se strânge funia şi au început să vie şi să mă ajute la treburile gospodăriei, adică ce tot spun eu să le facă ele pentru că eu nu mai eram în stare. Au vrut să-i trimită plic omului meu acolo unde era el da' nu le-am lăsat. El trebuia să aibă grijă de viaţa lui nu să stea cu gându' la mine! Slăbisem aşa de tare că ajunsesem piele pe os şi dacă aş fi ieşit cumva afară când bătea vântu' ceva mai tărişor n-ar fi mirat pe nimeni să mă vază zburând pe sus aidoma pasărilor cerului! Am căzut la pat da' n-am vrut ca fetele mele să mâie şi peste noapte la căpătâiul meu aşa că seara le trimiteam pe la casele lor promiţându-le că nu aveam să închid ochii noaptea şi în niciun caz mai înainte ca omu' meu să se înapoieze. Se apropiau ca şi amu sărbătorile de naştere a Domnului şi eu eram din ce în ce mai bolnavă. Îmi simţeam viaţa scurgându-se ca un firicel de apă şi nu puteam să fac altceva decât să mă rog, să mă rog zi şi noapte pentru iertarea sufletului şi a păcatelor pe care deşi nu le săvârşisem le purtam din moşi-strămoşi. Se pusese pe iarnă şi zăpada era până la streaşină da' fetele mele tot veneau să mă grijească, să-mi facă focu' să se chinuie cu mine ca să mănânc şi să mă spele că toată viaţa mi-a plăcut să fiu curată. A venit şi timpul când noaptea se ia la trântă cu ziua vrând să înstăpânească totu' şi pentru totdeauna numai că duhurile bune îi fac de petrecanie şi ziua iese biruitoare şi apoi începe să crească încet-încet până ajunge ea cea mai tare şi iar se schimbă că aşa stă în firea lucrurilor şi aşa a fost orânduit de bunul Dumnezeu. În noaptea aceea am auzit pentru întâia oară lupii în acea iarnă. Îmi păreau aproape, sub ferestre şi urletele lor îmi păreau la un moment dat un cântecel, un cântecel care împreună cu vântul ce sufla cu tărie avea darul să mă liniştească să-mi aline

durerile. Am adormit şi asta a fost pentru întâia oară într-o săptămână.

S-a oprit din povestit şi a sorbit o înghiţitură de vin şi-a aranjat broboada deşi nu avea nimic, a mai sorbit o gură din băutura delicioasă şi a reluat:

— Nu ştiu cât am dormit da' când am făcut ochi am zărit la căpătâiul meu aşezat pe un scaun un preot, mai bine zis un călugăr îmbrăcat într-o rasă neagră ponosită legată la brâu cu o frânghie. Gugiul era lăsat pe spate şi pentru că flacăra lămpii era destul de ridicată am putut să-i văz cât se poate de bine trăsăturile, atâtea câte le lăsa barba lui mare şi castanie să se vază. Ochii mari, căprii nefiresc de adânci şi limpezi mă măsurau din cap până-n picioare iar privirile lui mă linişteau îmi luau durerile mai dihai decât hapurile neamţului. Am vrut să-l întreb cine e şi cum ajunsese în casa mea da' el mi-a pus un deget pe buze şi nu m-a lăsat să scot nicio vorbuliţă! A luat o ulcică din lut care se afla pe masă, m-a sprijinit cu mâna cealaltă şi m-a ajutat să beau ce se afla acolo. Era un ceai cu un gust nemaiîntâlnit cu toate că băusem butoaie de ceai în viaţa mea Ma lăsat uşor pe pernă, a pus ulcica pe masă şi mi-a zis că o să am un somn liniştit şi fără vise. Aşa a şi fost! Nu ştiu cât am dormit da' de trezit m-am mai trezit de câteva ori şi de fiecare dată el a avut grijă să-mi deie să beau câte o ulcică din ceaiul acela. Tiu minte ca şi cum s-ar fi petrecut ieri că într-un târziu m-am deşteptat da' el era tot acolo pe scaunu' ăla de la căpătâiu' meu. Mi-o zis atunci că el trebuie să plece da că-mi lasă un ceaun mare cu ceai făcut gata şi din care trebuie să beau ori de câte ori mă trezesc şi o straiţă în care se află buruieni numai de el ştiute şi o oală mare din pământ plină cu o anume miere de albine. M-a învăţat ce şi cum să fac ceaiul când el n-o să mai fie, da' m-a sfătuit să nu dau voie nimănui să bea din ce am eu pentru că pentru alţii leacul bun pentru mine se poate dovedi o otravă ucigătoare! Am început să mă simt din ce în ce mai bine. La scurtă vreme m-am dat jos din pat şi am început să mă mişc mai întâi prin casă, mai apoi pe prispă până când într-o zi de primăvară am coborât scara şi am făcut primii paşi prin ogradă. Leacurile mi-au ajuns până la Sânziene când speriată de moarte că nu mai am din ce să-mi fac ceaiurile am găsit o straiţă aidoma celei dintâi şi o oală cu miere pe laiţa din cerdac. Am continuat aşa încă o jumătate de an până când taman în noaptea în care se-mplinea anul, m-am trezit în toiul nopţii cu el la căpătâiul meu. Am sărit ca arsă şi uitând că mă aflu în cămeşa de noapte m-am grăbit să-l omenesc aşa cum e datul la

noi la români. A mâncat cu poftă tot ce i-am pus dinainte şi nu s-a dat în lături nici de la golirea câtorva ulcele de vin roşu ca sângele. Prea multe nu am vorbit noi iar când l-am întrebat cine-i şi unde îl pot găsi la nevoie mi-a spus că orice lup întâlnit în pădure mă poate duce la el da numai de două ori pe an, nu mai mult şi alea îs datele când se află ziua cea mai lungă a anului şi mai apoi noaptea cea mai lungă. Mai spunea el că atunci oamenii şi lupii devin ca fraţii iar cei ce îi sunt lui prieteni se bucură şi de prietenia lupilor. M-a asigurat că mă vindecasem de boala necruţătoare de care suferisem şi dacă o să am grijă de mine o să trăiesc mai mult decât oricare om din munţii noştri! Şi după cum vedeţi dom' profesor mai trăiesc şi azi şi mă mişc şi am grijă de gospodărie, doar că ochii m-or cam lăsat. Deh, ce să-i faci anii mulţi şi grei.

Bătrâna a tăcut dar aveam senzaţia că nu-şi sfârşise povestea. Ne iscodea pe sub sprâncene, când pe mine când pe Dana dar nu scotea nicio vorbă cu toate că eram convins observase începutul idilei noastre! Am tăcut aşa o vreme, însă eu nu eram trecut prin toate câte se abătuseră asupra ei şi nu eram câtuşi de puţin la fel de răbdător. N-am mai rezistat şi am deschis gura:

— L-aţi mai întâlnit de atunci pe acel pustnic? am întrebat-o eu dornic să mai aflu câte ceva.

— Numa' de trei ori. Odată l-am zărit într-o poiană, aduna nişte ierburi pentru leacurile lui da' n-am stat prea mult la taifas. Avea şi el, aveam şi eu treabă M-o întrebat cum mă simţesc şi dacă ceilalţi îs bine. I-am mulţămit de întrebare şi de grija pe care o avusese pentru mine. I-am mai zis că m-am făcut bine şi că nu mai am dureri şi nici de putere de muncă nu mă puteam plânge. Ne-am luat rămas bun şi ne-am văzut fiecare de treaba lui.

— Era însoţit de lupi? am întrebat-o eu fiind sigur că lighioanele îmblănite erau nelipsite din preajma arătării aceleia.

— Era singur dom' profesor. Da' ce nu vă plac lupii noştri, ori vă temeţi aşa de tare că vreţi să aflaţi dacă pustnicul nost mai umblă au ba însoţit de ei?

— Mda, mă cam tem, am recunoscut eu ruşinat. Vedeţi dumneavoastră.am avut nişte experienţe destul de neplăcute.

— V-or atacat vreodată?

— Nu, dar am dat nas în nas cu ei şi apoi toate istoriile alea care

umblau din gură-n gură pe vremea când eram prunc.

— Doar istorii dom' profesor, doar istorii pentru speriat copii! Lighioanele astea-s tare deştepte şi tare blânde. Nu atacă oameni decât dacă nu-s lăsaţi în pace ori îs tare flămânzi şi n-au ce să mânce! Da' vedeţi dumneavoastră, pădurile noastre-s pline de sălbătăciuni şi ei nu-s flămânzi nici în iernile ale grele, ori cum nu prea mai avem parte de asemenea ierni cu mult omăt şi geruială săptămâni de-a rându' şi ei au devenit mai blânzi decât câniii de curte.

— Asta susţine şi domnişoara Dana, am răspuns eu încercând să dreg busuiocul.

— Păi dumneaei e de-a noastră şi-i cunoaşte la fel de bine ca orice muntean.

— Mai povesteşte-ne de celelalte întâlniri bunico, a intervenit ea curmând o situaţie care ameninţa să devină penibilă pentru mine.

— Aşa-i că vă istoriseam despre dumnealui. Altă dată, a reluat bătrâna noastră gazdă de unde rămăsese, l-am văzut căutând în scorbura unui copac bătrân. Sunt destul de puţini da' totuşi sunt. A luat de acolo nişte miere de care numai el ştia. Ştiam că nu trebuie să-l întreb ceva că dacă e de spus spune el şi fără să-l iscodeşti. I-am dat o mână de ajutor apoi mi-a arătat nişte ierburi de leac şi m-a învăţat cum să le folosesc. Într-un târziu s-a uitat lung la mine şi mi-a spus cu tristeţe în glas: „În curând o să ai mari necazuri. Să mă cauţi că dacă îmi stă în putere o să te ajut".

— Şi aşa a fost? am întrebat-o eu.

— Aaaşa., a suspinat privind în gol apoi ştergându-şi o lacrimă a reluat deşi eu unul mă simţeam vinovat de suferinţa provocată fără voie şi mai ales fără să ştiu că doar o banală întrebare pe care ar fi putut s-o pună oricine ar fi capabilă să stoarcă lacrimi şi amintiri ale unor suferinţe poate uitate. Aşa a fost, n-ar mai fi fost! Războiu' s-a sfârşit şi Domnul a făcut ca să mi se-ntoarcă şi omul şi feciorii întregi cu toate că nu scăpaseră neatinşi de gloanţe niciunu'. Mulţi din cei din munţii noştri au rămas pe acolo pe unde i-au fost duşi să îngraşe pământu' altora, da' ai mei au fost feriţi de aripa morţii. Lucrurile au intrat în firea lor şi cu toate că prin ţară erau comuniştii la putere noi acii nu prea simţeam. Au trecut aşa vreo zece ani, unii mai grei alţii mai buni după cum orânduia Cel DE Sus. Venise iarna cu multă zăpadă, omăt cât casa cum se spune, şi geruri de-alea cât să crape pietrele! Cum lemne aveam destul de puţine din cauza zbirilor comuniştilor

care ne vânaseră toată vara ai mei s-au dus în pădure să doboare niscai copaci pe care să-i coboare mai pe urmă la vale. Şi-au luat merinde pentru mai multe zile. Odată plecat, tăietorul de lemne nu ştie când se mai înapoiază. A doua zi însă, pe când trebăluiam prin ogradă am zărit pe drum apropiindu-se oamenii noştri da' mare mi-a mai fost groaza când am dat cu ochii de un fel de targă-sanie de care trăgeau doi din feciorii mei. Cum nu mi-am văzut şi omul printre cei ce erau în picioare am ştiut că s-o petrecut ceva îngrozitor! Le-am ieşit în drum şi am aflat că un copac uriaş pe care tocmai ce-l tăiau s-o prăbuşit peste bărbatu-meu şi amu era mai mult mort decât viu! L-am adus aici în odaie şi l-am întins pe pat. Abia mai sufla sărmanul, iar mie îmi îngheţase sângele în vine. Am tot nădăjduit c-o să-şi revină numai că spre seară starea lui s-a dovedit a fi şi mai rea! Avea şi fierbinţeli şi aiurea. Când aiurea, când era mai mult mort abia răsuflând! Nădejdea rămăsese numai în Dumnezeu şi ne rugam cu toţii doar – doar s-o îndura de noi şi de zilele omului meu! De două ori era să-l pierdem aşa nemărturisit şi neîmpărtăşit. Unul din feciori s-o dus după preot da' popa plecase la Dorna de câteva zile şi preuteasa nu ştia când avea să se înapoieze. Mi-am amintit atunci ce-mi zisese călugărul care-mi scăpase mie zilele, că doar cei ce au mare nevoie de el îl pot găsi! Da' nu ştiam nici măcar unde trebuie să mă duc şi nici cum să întreb de dânsul. M-am îmbrăcat şi am plecat în necunoscut. Au vrut ai mei să mă oprească da' le-am poruncit să se deie la o parte, să nu-mi stea în cale că nu ştiu ce le fac! Am rătăcit o vreme prin codru fără vreo ţintă anume şi când deznădejdea era cât pe ce să pună stăpânire pe mine m-am trezit faţă-n faţă cu doi lupi mari cât nişte viţei. M-am spăriet la-nceput da' mi-am amintit de spusele pustnicului, că mă vor duce fiarele la dânsul dacă va fi vreodată să am mare nevoie. M-au dus aşa prin pădure multă vreme şi când tocmai credeam că o să-mi pierd şi eu suflarea am ajuns lângă o stâncă uriaşă în faţa căreia l-am zărit pe dumnealui! Mă aştepta. Ştia cele întâmplate da' nu mi-o dat mari nădejdi!

— O stâncă spuneţi?! am sărit eu ca ars. Era cumva pe un platou, mă rog, pe o ridicătură, cumva într-o poiană?!

— Se poate spune şi aşa., am urcat din albia unui pârâiaş şi am ajuns într-o poiană. Da' ia stai! De unde ştiţi dumneavoastră de stâncă şi de poiană?! Aţi găsit vorbindu-se pe undeva ori v-a zis dom Tarţa?

— Niciuna nici cealaltă, i-am răspuns eu, am avut un vis cu lupi

şi un călugăr uriaş care m-a purtat pe braţe până la o stâncă ce se afla tocmai aşa cum aţi povestit dumneavoastră. De acolo ştiu.

— Aha, a făcut bătrâna lămurită. M-a însoţit acasă unde omul meu abia de mai răsufla. L-a cercetat, a clătinat din cap şi apoi şi-a desfăcut desaga de unde şi-a scos leacurile. L-a oblojit şi a aşteptat răbdător la căpătâiul omului până o fost în stare să bea din leacul său. Ai mei priveau muţi de uimire tot ce se petrecea sub nasurile lor neîndrăznind să deschidă vreunul gura să întrebe ceva. Trei zile şi două nopţi l-a păzit şi oblojit fără ca în tot timpu' ăsta să puie ceva în gură, fără să puie geană pe geană! Când după ist răstimp bărbatu-meu s-o hotărât să trăiască s-a ridicat de pe scaunul de pe care nu se mişcase decât doar ca să facă leacuri şi să-l grijească pe omu' meu şi când l-am poftit la masă m-o refuzat spunându-mi că trebuie să plece, că avea să urmeze cea mai lungă noapte a anului şi că trebuia să fie alături de lupii săi care se tem tare în acea noapte a anului. De atunci nu l-am mai văzut niciodată da' ştiu că mai hălăduieşte prin părţile noastre. Omul meu s-o înzdrăvenit şi o mai trăit încă vreo 20 de ani, dreptu-i că o rămas cu un beteşug la piciorul drept da' nu se băga de seamă decât dacă umbla prea mult!

Am tăcut un timp impresionat de istorisirea femeii aceleia. Crezusem cuvânt cu cuvânt, tot ce ne mărturisise dar mai erau şi unele întrebări care nu-mi dădeau pace. Ostenise şi consideram de bun simţ să ne oprim şi eventual să continuăm a doua zi sau chiar de crăciun când omul stă mai mult pe lângă gura sobei sau în faţa farfuriei pline şi a paharului cu vin din cel mai bun. Totuşi o întrebare îmi tot dădea ghes s-o dau pe goarnă! Părea să nu mai aibă răbdare un asemenea răstimp. aşa că i-am dat drumul:

— Spuneaţi că sunteţi sigură că mai hălăduieşte prin părţile astea, de unde această siguranţă? L-a mai văzut careva, a mai avut cineva de prin partea locului nevoie de ajutorul lui?

— Am cam ostenit dom' profesor da' o să-ţi răspund şi la întrebarea asta şi apoi dacă vreţi să mâneţi peste noapte aici, bine, numa' că o să trebuiască să faceţi focul în odaia ailaltă, dacă nu o să ne vedem în una din zilele următoare. Vezi dumneata, pe la noi oamenii, atâţia câţi or mai rămas că mulţi-s plecaţi, sunt sănătoşi şi ştiu şi tainele multor ierburi de leac ce cresc numai pe aici aşa că pustnicul se iveşte doar de două ori pe an când i se strâng lighioanele pe care le îndrăgeşte el atât de mult. Se spune că vara adună ierburi pentru

leacurile de care au atâta nevoie sumedenie de oameni, din ce în ce mai mulţi din păcate!

M-am uitat la ceas. Am tresărit. Se făcuse atât de târziu şi nici nu băgasem de seamă. Mai era doar o oră până la miezul nopţii şi biata femeie nu se văitase deloc! îi zdruncinasem cu atâta brutalitate ritmul firesc al vieţii sale, ritm ce dăinuia de mai bine de o sută de ani! mai erau atâtea lucruri de lămurit, atâtea întrebări care aşteptau să fie puse şi ale căror răspunsuri trebuiau să facă lumină! Toate însă la rândul lor! Ne-am luat rămas-bun de la amabila noastră gazdă şi am plecat.

Afară am avut o surpriză, pentru noi plăcută pentru alţii însă. Începuse să ningă aşa cum anticipase bătrâna deocamdată liniştit dar începuse să se albească pământul, însă până dimineaţă mai era vreme. Am condus cu grijă. Nu aveam niciun chef să ne trezim cu roţile-n sus deşi drumul nu era încă acoperit şi bineînţeles nici alunecos! Speram că odată înapoiaţi la han să dau de amicul meu. Simţeam nevoia să mă consult cu cineva. Dana era o femeie deşteaptă dar, iată că mai totdeauna se găseşte un dar, discuţia cu ea m-ar fi încins îmboldindu-mă la cu totul alte consultări decât cele legate de legenda călugărului rătăcitor. Ghinion! Puiu nu se-napoiase aşa că simţind eu că genele mele aveau să refuze cu încăpăţânare să se atingă una de alta, am invitat-o pe frumoasa fiică a patronului la un păhărel. A acceptat fără ezitare dar a dorit mai întâi să treacă pe la ea ca să se aranjeze niţel.

Am ieşit pe terasă. Voiam să mai iau o gură de aer proaspăt, de parcă nu veneam de afară şi să-mi fac puţină ordine prin gândurile care se învălmăşeau în mintea mea ameninţând să devină un amalgam greu de filtrat şi separat dacă apuca să-şi arate colţii. Ningea liniştit dar din când în când câte o pală de vânt venită cine ştie de unde bulucea turmele alburii ale fulgilor frumos plutitori arătându-mi încă o dată dacă mai era nevoie că bătrânica în casa căreia desluşisem o parte a tainei schitului nu avea cum să se-nşele. Era trăitoare pe acele meleaguri de mai bine de o sută de ani, iar un secol de vieţuire însemna o adâncă înţelegere a tot ce se voia a fi natură şi divinitate. Panta molcomă a muntelui urca domoală spre înălţimi arătându-mi că poate încă de a doua zi puteam să-mi iau clăparii şi schiurile mele

norvegiene şi să-mi încerc măiestria de coborâtor amator pe care o neglijasem fără jenă mai mulţi ani la rând! Bine cel puţin că aveam grijă să mă dotez cu echipament ultra! Nu prea departe, în stânga albul imaculat al zăpezii era sfâşiat de o umbră ce se întindea pe toată partea aceea de munte. Era pădurea a cărei miros de răşină se contopea atât de plăcut cu prospeţimea fulgilor de nea. Frumuseţea nocturnă m-a făcut să uit o clipă motivul pentru care mă aflam la han. Priveam pierdut în amintiri cum ninge, cum Domnul îşi pregăteşte aniversarea primenind pământurile, purificând iarăşi umanitatea iertând şi ştergând păcatele ei dându-i un nou răgaz de un an ca să facă altele, mai mari, mai uimitoare. Până când oare?! Cât mai avea să rabde nemernicia rasei pentru care el însuşi se sacrificase lăsându-se răstignit?! Mi-a revenit în minte visul cu lupii aceia uriaşi şi cu acel călugăr inimaginabil încins cu o frânghie groasă cât un copac, stânca aflată pe acel platou în măruntaiele căreia ne-am făcut intrarea. Ciudată asemănare între coşmarul meu şi povestea femeii ai cărei musafiri fusesem!

Am tresărit violent când am simţit o atingere delicată pe umărul meu drept. M-am răsucit de parcă cineva mi-ar fi ordonat asta şi m-am trezit faţă-n faţă cu ea, cu noua şi târzia mea iubire. Nu auzisem când intrase.

— Admirai peisajul? m-a întrebat ea.

— Îmi place când ninge, am răspuns eu, îmi dă o stare aparte şi asta încă din fragedă pruncie. Privind dezlănţuirea aceasta de frumuseţe mi-a făcut atât de bine, m-a relaxat cum numai asemenea momente sunt în stare s-o facă încât mi-am făcut şi puţină curăţenie şi ordine prin vălmăşagul de gânduri care s-au bulucit peste mine în ultima vreme.

Rămăsese în uşă. M-a cuprins cu braţele ei minunate, m-a privit ţintă o vreme, mi-a căutat buzele şi.

Mi-am revenit la vreme! Am alungat vraja sărutului aceluia nimicitor şi am îndepărtat-o cu blândeţe. Am privit-o cu luare aminte. I-am cuprins umerii. Tremura, cu buzele întredeschise, ochii închişi era imaginea dragostei şi a dorinţei. Am sărutat-o pe frunte apoi i-am atins buzele. A deschis oceanul albastru-violiu şi m-am cufundat din nou în limpezimea adâncimilor îmbietoare ce promiteau desfătări divine.

— Ce-i cu tine? m-a întrebat ea.

Ce-i puteam răspunde oare? Aveam voie să mă comport ca un

adolescent la prima lui relaţie?! Puteam oare să-i mărturisesc adevărul, adevărul pe care încă nu-l ştiam pe de-a-ntregul? Puteam oare să-i spun că cel pe care tocmai îl sărutase şi pe care începuse să-l iubească suferea probabil de cea mai neiertătoare boală? îi puteam mărturisi că personajul care o îmbrăţişa şi-i săruta pierdut părul, fruntea, ochii, buzele nu e decât o biată epavă ruginită gata-gata să se ducă la fund?! Puteam face asta oare? Sigur că puteam, trebuia chiar dar nu aveam curaj! Nu, nu aveam curaj şi pe deasupra mai aveam o nădejde. Mai speram că analizele mele vor ieşi bine până la urmă şi toată spaima de moarte care mă cuprinsese se dovedea doar o alarmă falsă!

— Dana, Dana, am murmurat eu, îmi eşti atât de dragă. atât de dragă dar. dar, am început să mă bâlbâi, ştii.e. e post.

Şi-a revenit brusc ca trezită din somn:

— Iartă-mă, iartă-mă! Am.am uitat. Ştii, întinirea cu bunica Floarea, masa în trei, minunăţia ninsorii, frumuseţea peisajului. Iartă-mă, m-a luat valul.

Am cuprins-o pe după umeri şi am condus-o la canapea. S-a aşezat. Am scos din bar o sticlă de tărie şi o cola. Am turnat şi după ce am ciocnit am băut în linişte. Ne-am aprins câte o ţigaretă din pachetul meu. Îi plăceau deşi credeam că totuşi sunt prea tari pentru ea. Am fumat tăcuţi evitând să ne privim în ochi. Eu mă simţeam cu musca pe căciulă iar Dana, ei bine, Dana, doar ea ştia ce se petrecea în mintea ei! Îmi venea să-mi administrez o porţie de palme zdravene pentru slăbiciunea de care inima, nenorocita de inimă dădea dovadă! auzi prostie, să mă îndrăgostesc mai ceva ca un amărât de puber la prima vedere şi de cine!!! De fiica unuia dintre prietenii mei din copilărie, de o fiinţă ce putea foarte bine să fie propriul meu copil! Cum naiba mai puteam să mă uit în ochii lui Tarţa, în ochii omului care mă chemase pentru o treabă la Schitul lupilor iar eu cu temperamentul meu păcătos voiam să-i seduc copila?! Abia reuşisem să potolesc năvala sentimentelor şi să pun o oarecare ordine în gânduri când ieşisem pe terasă şi a trebuit să vină ea, a trebuit să mă stârnească din nou, să facă ghiveci din mintea mea! Şi oare cine era de vină? Nu eu fusesem acela care îi făcuse invitaţia la un păhărel? Firește, toată vina era a mea şi iată-mă în cea mai aiurea situaţie din ultimii 25 de ani, neştiind cum naiba să descurc iţele. Mă prefăceam concentrat asupra băuturii din pahar dar ştiam foarte bine că nu puteam împinge mascarada asta la

infinit. Trebuia ori să deschid gura, să-mi reglez corzile vocale şi să am o explicaţie cu frumoasa cu ochii albaştri-viorii, ori să trag la măsea pahar după pahar până mă făceam mangă! Alternativa alcoolizării encefalului mi se părea şi demnă de luat în seamă pentru că aşa în afară de refugiul căutat îmi amorţeam şi nenorocitele mele de simţuri dar şi o capcană în care mă vâram ca un prost. Odată bine drincuit cu tărie din care barul camerei mele nu ducea lipsă riscam să mai fac cine ştie ce altă mare tâmpenie, că de prostii eram în stare, nu mă întrecea nimeni! Am dat pe gât licoarea şi mi-am umplut paharul. L-am ridicat, am mormăit un fel de noroc pe care nu cred că l-ar fi înţeles altcineva în afara mea şi am dat să-l golesc din nou.

— Nu cred că e cea mai bună idee, m-a apostrofat ea, dacă vrei să eviţi o discuţie referitoare la relaţia noastră, hâm, relaţie, ceva care nici n-a început bine şi se pare că se destramă, nu trebuie să te faci criţă. Sunt destul de înţeleaptă deşi prea tânără ca să-ţi dau dreptate. Sunt fiica unuia dintre amicii tăi din copilărie prin urmare e o diferenţă apreciabilă între noi apoi totul s-a petrecut parcă mult prea repede! Dacă ieri mi-ar fi spus cineva că o să mă-ndrăgostesc de tine i-aş fi râs în nas. Ştiu că nu-ţi sunt indiferentă şi tocmai de aceea îţi propun să facem paşii mai rari şi mai domoli. Se prea poate să-ţi pară o frivolitate din parte-mi dar să ştii că simpla ta prezenţă îmi face bine! Vreau să te rog să mă laşi să te iubesc şi atunci când o să crezi tu că eşti pregătit îţi aştept dragostea.

Mă zgâiam la ea nevenindu-mi să-mi cred urechilor ce auziseră! Fata asta frumoasă mă iubea cu adevărat! Ce trebuia oare să fac? Cum să reacţionez? Era oare nimerit să-mi deschid sufletul, făceam bine dacă îi mărturiseam că viaţa mea era o incertitudine, că eram pur şi simplu bulversat şi că un telefon, un banal telefon pe care-l aşteptam de la amicul Dinu putea să-mi dea existenţa peste cap? Se impunea oare poza în postură de victimă sigură a unei boli necruţătoare care avea să mă trimită să caut omuleţi verzi în alte dimensiuni? Nu, cu siguranţă nu doream să fiu privit cu milă, să fiu compătimit!!!

— Ai dreptate, i-am spus eu, îmi placi tare mult, ba aş spune fără să greşesc câtuşi de puţin că m-am îndrăgostit de tine mai ceva ca un puşti când dă cu nasul de prima fustă din viaţa lui dar iarăşi îţi dau dreptate şi susţin şi eu propunerea de a nu forţa nota cu atât mai mult cu cât am fost chemat aici pentru a încerca să dezleg o enigmă ce dăinuie de atâta amar de vreme prin părţile astea. Mâine-i ziua

solstiţiului şi cred că ar fi mai nimerit să ne concentrăm asupra evenimentelor ce urmează să se deruleze, dacă se va întâmpla ceva, şi abia după aceea să ne lăsăm purtaţi de aripile visărilor şi ale iubirii. Ce părere ai de propunerea mea? Votezi pentru sau împotrivă?

— Mmmdaa. răspunse ea aprinzându-şi o altă ţigară, cred că ai dreptate. À-propos! Ce plan ai?

— Încă nu mi-am făcut un plan anume. Nu aveam cum să-l pun la punct pentru că nu aveam date suficiente. Acum după vizita făcută mătuşii Floarea, deşi sincer să fiu tot ce ne-a istorisit nu-mi oferă mare lucru pot să mă gândesc la felul cum aş putea acţiona. Până-n zori mai e vreme şi cum noaptea e un sfetnic bun. Ştii. În meseria mea hazardul joacă mai totdeauna un rol covârşitor. De cele mai multe ori cele mai amănunţite şi ingenioase planuri nu fac nici două parale şi o biată întâmplare îţi pune pe tavă rezolvarea de la care îţi luaseşi gândul!

— Ai de gând să încerci să te apropii de stânca unde se strâng lupii?

— Ar fi poate o soluţie dar nu ştiu nici măcar prin ce parte a munţilor ăstora se poate afla.

— Asta ar fi cel mai uşor lucru de aflat.

— Vrei să spui că n-am decât să apuc o namilă de lup de coadă şi să mă las purtat spre locul unde se întâlnesc dumnealor cu protectorul care li se arată la date şi ore fixe?!

— N-ar fi cel mai rău, însă ai noroc de noi, eu şi tatăl meu care ştim destul de bine drumul până acolo.

— Să-nţeleg că doreşti să mă-nsoţeşti în expediţie.

— De ce n-aş face-o?! Cunosc drumul până la stâncă sau mă rog, până aproape de ea şi nu mi-e teamă de lupi ceea ce e un atu serios în favoarea mea.

— Măda, am căzut eu de acord, păi mă bazez pe tine?!

— Mai încape vorbă

Am mai băut câte un păhărel pe care l-am descântat destul de temeinic, cu multă elocinţă şi ne-am despărţit sărutându-ne ca doi vechi şi buni prieteni. Trebuia să ne odihnim pentru a doua zi. Urmau momente deosebit de solicitante şi nu ne permiteam să nu fim în formă maximă. Solstiţiul de iarnă va să zică îmi lămurea două taine, nu una aşa cum era convinsă Dana. Aveam să aflu încotro ducea drumul meu, spre Străuleşti ori spre ceea ce-mi dorea atât de mult inima într-un moment cheie al existenţei mele şi adevărul atât cât îmi

permiteau împrejurările despre fantasticul călugăr rătăcitor prin timp, vindecător de suflete şi trupuri. Binefăcătorul somn refuza cu încăpăţânare să mă viziteze cu toate că am riscat să devin unul dintre cei mai avuţi ciobani europeni tot în numărând oi şi berbeci, ba având eu grijă ca un adevărat baci ce mă aflam să nu-mi lipsească din turme nici duzinile de măgari atât de necesari la căratul caşului şi brânzeturilor, nici câinii cei harnici şi păzitori pe care ca să mă obişnuiesc mai bine îi asemuiam în imaginaţia mea cu nişte ditai lupii mari şi cenuşii cu colţii ascuţiţi ca acele dar blânzi şi grijulii cu avutul stăpânului, adică al meu. M-am foit şi m-am răsucit când pe o parte când pe cealaltă cât era patul de mare bâltâcăind apa din saltea până când într-un târziu m-am săturat şi m-am hotărât să-mi administrez o supradoză de somnifer lichid din barul doldora de sticle. M-am extras din scutece şi m-am refugiat în living. Sticla de tărie pe care o începusem mai devreme când o avusesem pe Dana în ospeţie mai avea ea ceva dar conţinutul rămas nu prea îmi dădea speranţe că ar putea fi suficient aşa că pentru a nu mă preumbla prea mult prin încăpere am mai săltat o fiolă soră cu cea existentă şi am început să-mi administrez drogul care speram să mă dea gata şi să-mi procure somnul binefăcător şi atât de necesar.

„Hai să trăieşti Lulu, hai să fiţi sănătos dom' profesor, să fiţi iubit domnule Luca! „Şi dă-i cu paharul în sticlă şi cu sticla în pahar că-mi venea să mă apuc şi de horit ba chiar şi de ţâpurit ca maramureşenii dar de fiecare dată când era gata-gata să o ia gura pe arătură o astupam ba cu încă o porţioară lichidă, ba cu o minunată şi binefăcătoare ţigară! Noroc de instalaţia de climatizare şi de senzorii de fum că mai făceau aerul respirabil! Tarţa să trăiască!!! Am avut grijă şi de amicul meu. Am deşertat pe gâtlejul atât de însetat destule pahare, nu care cumva să rămână treaz şi nebăut pe acolo pe unde hălăduia sau poate cine mai ştie. Când m-am simţit destul de bine aghesmuit am pus capacu distracţiei nocturne şi m-am retras în buduarul care abia mă aştepta. Habar n-am când s-a hotărât Moş Ene să mă viziteze dar garantez că a făcut-o dezinteresat! Nu-i dădusem nici măcar un păhărel ca şpagă Mare prostie mai fac unii şi de data asta m-am inclus şi eu printre ei cu deosebit succes, când cred că transformarea craniului în piscină plină cu alcool şi obligarea creierului sau mă rog ce mai rămâne din el, să-noate bezmetic toată noaptea printre gradele etiloscopului ar fi o soluţie demnă de pus în

practică. Subconştientul, aceea parte discretă a personalităţii fiecărui individ, responsabilă de multe, rabdă el ce rabdă dar când se vede condamnat la moarte prin alcoolizare, începe să-şi scoată ghiarele şi să-şi arate colţii săi foarte ascuţiţi şi începe să joace tontoroiul pe sub meninge arzându-ne câte-o răzbunare cum numai el este în stare s-o pună la cale! Ne serveşte nişte imagini şi acţiuni împinse până la limita hiperbolizări dar atât de minunat prezentate că trăim la intensitate maximă orice mişcare, orice secvenţă! N-am scăpat nici eu de un asemenea dar al memoriei mele necontrolabile. N-aş putea determina cu exactitate momentul în care s-a hotărât să-mi joace renghiul dar m-am găsit dintr-odată pe un platou neted ca-n palmă ce părea suspendat undeva între cer şi pământ. Eram singur şi căutam apă! Îmi era al naibii de sete dar oricât am scormonit cu privirea n-am dat peste niciun izvor, peste niciun bar ori automat de unde să iau ceva demn de arşiţa gâtlejului unui solitar rătăcit nu se ştie cum între cer şi. apă. Da, jos, la poalele stâncii pe care se găsea platoul meu în pentru că se afla cocoţat pe o ditai stânca, se învolbura o mare întinsă de nu-i puteam zări ţărmurile. Apa verde, tulbure se învălurea în talazuri înspumate ce se izbeau ca nişte berbeci înnebuniţi de furie de granitul nepăsător pe care nu-mi imaginam cum, dar asta era, ajunsesem şi muream de sete. Era o scară din lemn dar nu se puteau folosi decât vreo 20 de trepte, restul lipseau iar până jos mai era cale lungă! Am renunţat la ideea de a coborî în valuri. Apa oricum era prea tulbure pentru gusturile mele şi mai mult ca sigur era şi sărată potroacă. M-am întors către centrul platoului şi am constatat uluit că se mărise incredibil de mult. Crescuse în doar câteva secunde ca făt-frumosul din basmele copilăriei şi când m-am holbat mai bine am simţit că încep să-mi tremure toate cele nu numai picioarele aşa cum de fapt era cât se poate de firesc! Im mijlocul platoului cu geometrie variabilă, pentru că devenise între timp un imens dreptunghi, crescuse o popicărie îngrădită cu un gard imens alcătuit din ţepuşe de fier ascuţite ca acele iar acolo, în ograda aceea inimaginabilă am zărit trei lupi uriaşi cu boturile căscate şi colţii grozavi, albi strălucind în lumina unui soare ascuns privirilor mele. Balele li se scurgeau, de poftă ori de foame, doar ei ştiau, ba ştiam şi eu, ştiam chiar foarte bine că pofteau la cărnurile şi ciolanele mele, câte le mai aveam! O a patra dihanie îmblănită, mai mare şi mai fioroasă decât celelalte la un loc, cu un bot cât o gură de tunel s-a apropiat de mine şi m-a privit cu ochii lui arzători, injectaţi de furie şi foame. Nu vorbea

omeneşte ca în poveşti dar ştiam ce voia să-mi spună. Îmi propunea un joc! Eu trebuia să rostogolesc 100 de bile şi să dobor 900 de popice. În cazul în care-mi realizam planul primeam de băut orice-mi dorea sufletul, în caz contrar, ei bine, în caz contrar, deveneam hrană pentru ei! Îmi şi simţeam pieile sfâşiindu-se, muşchii umplând burţile nesătule şi auzeam oasele, propriile mele oase trosnind şi fărâmiţându-se între fălcile puternice şi mânjite de sânge! Am încercat să protestez dar lighioana părea să nu priceapă ce tot vreau. Am încercat apoi să-i trag pe sfoară cerându-i un aconto lichid însă fiara din faţa mea nu se arăta deloc proastă! N-am avut încotro! Setea mă măcina şi puterile mi se topeau cu fiece clipă pierdută! Riscam să ajung să nu mai am vlagă să arunc bilele spre popicele pe care le aranja unul dintre cei trei amici ai mei aflaţi în îngrăditură. Nu fusesem eu un popicar de elită-n viaţă dar fiece bilă spulbera popicele scoţând mârâielifurioase din gâtlejurile celor patru blănoşi! Cel desemnat să le aranjeze de fiecare dată le mușca sălbatic amenințând să le transforme în nişte biete surcele bune doar de aprins focul. Am protestat din nou dar zadarnic! Am înţeles că făcea parte din regulile jocului şi că nu aveam altceva mai bun de făcut decât să arunc bilele mai departe sper în că dinţii ascuţiţi ai fiarei nu aveau să le vină de hac bietelor lemne! Cu fiecare lovitură lupii deveneau mai furioşi şi balele le atârnau până la pământ, dar speranţa mea creştea, creştea. Cu fiece lovitură spulberam popicele şi dihania desemnată să le aşeze era mai disperată! Urma cea de-a o sută lovitură şi aveam deja doborâte 891 de popice. O lovitură, o singură lovitură şi mă şi vedeam potolindu-mi setea, rânjindu-le-n nas amicilor mei patrupezi. O lovitură, o singură lovitură. Dar când dracul ţine cu tot dinadinsul să-şi vâre coada, se alege praful din toată şandramaua pe care te-ai spetit atâta s-o ridici! Mi-am luat un elan serios cu toată oboseala ce mă copleşea, am ţintit cât am putut de bine şi am dat drumul bilei spre izbăvirea mea. Am privit-o cum se rostogoleşte netulburată spre ţintă. Mai avea doar câţiva metri, apoi centimetri şi. a lovit. tot acolo! A izbit cu putere unde mai lovise de 99 de ori! Am sărit triumfător, am chiuit dar. dar. Opt!!! O nenorocită de surcea rămăsese în picioare! M-am văzut dintr-odată transformat în ciozvârte sângerânde şi rasoale delicioase şi înfulecat de hămesiţii care începuseră deja să mă-ncolţească din toate părţile. Am vrut să aduc o rugă fierbinte Celui DE Sus, să-l implor să mă ajute dar simţeam duhoarea respiraţiei celor patru fiare turbate de foame. M-am răsucit

şi am rupt-o la fugă spre cea mai apropiată latură a platoului! Ca un făcut se transformase din nou. Devenise iarăşi circular şi parcă se mărea. Cu fiece pas al meu în loc să ajung mai aproape de salvare parcă mă îndepărtam. Jivinele erau din ce în ce mai aproape, ba una chiar şi-a înfipt colţii în nădragii mei lăsându-mi posteriorul dezgolit ca o tentaţie neaşteptată în faţa colţilor clănţănitori, ascuţiţi şi strălucitori! Alergam şi gâfâiam, gâfâiam şi alergam, inima-mi bătea nebuneşte gata să-mi spargă pieptul, făceam salturi incredibile de care nu mă crezusem vreodată în stare dar şi ei erau în urma mea, făceau şi ei salturi mai uimitoare decât ale mele! Am ajuns pe marginea platoului. Scara din lemn dispăruse. marea era mai agitată! Am închis ochii şi am plonjat în gol. Preferam să mor înecat sau zdrobit de stânci decât mistuit de stomacurile fiarelor! Am străpuns apa de parcă toată viaţa nu făcusem altceva decât să sar de la platformă! Marea era caldă, caldă şi bună ca lichidul amniotic de care am avut cu toţii parte în acea perioadă a existenţei noastre, în acea parte lipsită de griji şi necazuri. M-am afundat o vreme bucuros că trăiesc dar mi-am dat curând seama că am nevoie de aer, că trebuie să respir, că vreau să ies la suprafaţă. Am început să dau disperat din mâini şi din picioare. Am ieşit şi mi-am umplut plămânii cu oxigen. Respiram din nou şi scăpasem şi de colţii lupilor! Am vrut să văd ce fac ei acolo, să le admir colţii clănţănitori, să le dau cu tifla dar platoul suferinţelor mele dispăruse, se volatilizase. Am început să-not şi abia atunci am observat că nu eram singur. Alături mai înota cineva. Un bărbos cu plete castanii şi ochii căprui îmi ţinea companie şi parcă mă conducea spre liman. Nu-l mai văzusem în viaţa mea dar cu toate astea îl ştiam, îl cunoşteam destul de bine şi aveam încredere-n el! Ştiam că el cunoaşte cea mai scurtă cale spre ţărm! Am navigat aşa în necunoscut, umăr lângă umăr şi el avea grijă de mine, mă ajuta, mă sprijinea ori de câte ori îmi pierdeam suflul. Mă ţinea la suprafaţă şi înota el pentru amândoi. Era voinic, era puternic şi alături de el mă simţeam şi eu puternic şi în siguranţă! Am ajuns aproape de ţărm. Apa abia dacă ne mai ajungea până la brâu dar nu am ieşit pe nisipul fierbinte. S-a lăsat pe vine şi m-a îndemnat să-i urmez exemplul. Am început să căutăm ceva pe fundul nisipos. Am găsit până la urmă o legătură pe care însoţitorul meu a scos-o la suprafaţă. Era o rasă călugărească. Pe plajă a lăsat-o din mână şi m-a îndemnat să caut în ea. Am desfăcut bocceaua şi am scos mai întâi o cheie galbenă, strălucitoare. Am privit-o îndelung şi am aşezat-o pe nisip. Am scos

apoi două clanţe argintii şi o broască de uşă. Le-am aşezat şi pe ele alături de cheia aurie. M-am uitat întrebător la el. M-a privit intens şi atunci am înţeles că-l cunoşteam, îl ştiam de când lumea. Era el, călugărul, pustnicul, prietenul lupilor. Da era prietenul lighioanelor acelea atât de nesuferite mie. Şi am mai înţeles că lupii aceia făcuseră ce făcuseră din porunca lui pentru că eu trebuia să sar în apele învolburate de care mă temeam. Şi dacă nu săream, nu găseam nici cheia şi nici broasca de uşă cu clanţele ei cu tot! S-a făcut linişte, o linişte de mormânt. M-am răsucit spre mare dar parcă secase. Nu mai era acolo, dispăruse cu talazurile ei cu tot! Peste tot era numai nisip şi piatră. Peste ele se prăvăleau nemiloase razele arzătoare ale unui soare pe care nu-l vedeam. Nu-l puteam zări dar îl simţeam cu vârf şi-ndesat! Setea mă-nebunea şi simţeam cum îmi pierd cunoştinţa. Am privit spre el căutând să-i implor ajutorul dar nici el nu mai era! dispăruse odată cu marea şi nu-i zăream nici măcar urmele-n nisipul care se-ntindea cât vedeam cu ochii. Departe, departe, două puncte mişcătoare – mi spuneau că acolo s-ar afla el dar cine-l însoţea? Era oare un lup? Nu, nu era nici cenuşiu, nici măcar roşcat însă era imens şi mergea alături de pustnic, care parcă nu mai era pustnicul pe care-l ştiam eu ci se metamorfozase! Locul călugărului fusese luat de DA, nu mă-nşelam, era Laslo Dicsi, omul din Gherla dispărut pentru totdeauna-n spaţiu! Am vrut să-l strig dar corzile vocale-mi erau paralizate ca atunci pe câmpul de la marginea oraşului, dar nu din pricina vreunei nave extraterestre ci doar din cauza lipsei de apă!

„Ajutorrr. sete., sete. să mă ajute. careva!”

Am deschis ochii! Încăperea se-nvârtea cu mine, cu pat cu tot. Se dădea când la stânga, când la dreapta, când peste cap. Ajungeam ba cu picioarele-n sus, ba eu deasupra patul lui, ba fereastra acoperită de draperia bogată părea să mă tragă cu tot cu saltea. Saltea! Bâltâcâială, clipoceală fremătat de ape nezăgăzuite şi o cumplită senzaţie de umezeală! Am sărit direct în picioare pipăindu-mi disperat pijamaua. Era uscată şi uscat era şi aşternutul! Luasem plasă! Mă crezusem un ţânc vinovat că s-a scăpat pe el în timp ce dormea! Am început să blestem setea, lichidele prostia omenească, apa şi saltelele cu apă, dar mi-a trecut destul de repede. Scufiţa îmi vâjâia de parcă se adunaseră toate vântoasele pământului la un loc şi se urmăreau unele pe altele bătându-şi joc în cel mai barbar mod de ocupantul cutiei mele craniene care pulsa, pulsa frenetic căutând parcă o portiţă de scăpare, muşchii

îmi erau bătuţi la milimetru aidoma cărnii pentru şniţele iar ciolanele şi articulaţiile mă dureau mai ceva ca bieţii muşchi! Nici coloana nu s-a lăsat trecută cu vederea! Dacă doi ori trei mânuitori de cuţite s-ar fi apucat să-mi înfigă în spinare lamă după lamă poate că nu m-ar fi durut la fel de tare şi nu m-ar fi făcut să mă strâmb mai ceva ca un cimpanzeu! Am schiţat câteva mişcări care n-au făcut altceva decât să-mi smulgă niscai gemete şi alte vreo două blesteme! Setea îmi uscase gâtleju şi-mi revolta stomacul. În alte împrejurări, de pildă cu spectatori şi un gât bine lubrifiat aş fi zbierat ca din gură de şarpe dar aşa. cine naiba mă putea auzi? Cine mă putea compătimi? M-am dus cum am putut, şontâc-şontâc, cu toate rotiţele scârţâind al dracului până la frigider. Am luat o sticlă de apă, am desfăcut-o şi mi-am turnat o ditai sonda. Am aruncat patru aspirine Beyer care au dispărut pe dată apoi am turnat pe nerăsuflate conţinutul păhărelul lui spre grota încinsă ce se voia a fi stomacul meu. Mi-am preparat un nes cu apă minerală. De obicei puneam două linguriţe de cafea solubilă şi două de zahăr dar de data asta am prăvălit în pahar nici mai mult nici mai puţin de cinci linguriţe de nes! În ce priveşte îndulcitorul mi-am păstrat obiceiul.

M-am aşezat pe canapea, mi-am aprins o mahorcă şi am adoptat teoriile filosofilor stoici. Am aşteptat şi tot am aşteptat, am băut cafeaua în stare să trezească şi un mort şi am tot îndurat la dureri trupeşti şi sufleteşti până când sătul de atâta filosofie şi tâmpenie antică am adoptat înţelepciunea noastră populară bazată pe experienţa miilor de ani şi am aplicat proverbul plin de adevăr şi anume că doar cui pe cui se scoate şi am ras o porţie de balsam din cel rămas din ajun, mi-am terminat remontatorul ciocolatiu şi constatând plin de fericire că durerile se plictisiseră să-mi tot dea târcoale am luat geniala hotărâre să folosesc şi eu în sfârşit acea instalaţie miraculoasă numită atât de prozaic jacuzzi. M-am lăsat alintat şi bulbucit preţ de o oră încheiată după care m-am delectat cu duşul meu alternativ când bun de fiert legumele când în stare să congeleze şi mercurul, până am simţit că-mi ies flăcări din tot trupul! Mi-am dat şi moaca la întors, am tras un halat de baie pe mine, doar aşa ca să nu par un streaper la final de carieră şi să nu mă mai trezesc nitam-nisam cu vreo vizită inoportună şi am purces la alcătuirea unui plan de acţiune. Era ziua cea mare şi nu trebuia ca momentul cheie să ne găsească descoperiţi! Seara nu avusesem vreme de planuri din pricina turmelor de oi şi

măgari şi mai apoi când encefalul meu a devenit campion mondial la natație în etanol nu prea mai eram în stare de ceva demn de luat în serios. Am aruncat o privire pe fereastră Nu mai ningea tot așa de liniştit. Începuse să bată vântul şi mă întrebam în sinea mea dacă era sau nu valabilă teoria conform căreia ce începe rău se termină şi mai rău?! Stratul de zăpadă nu părea să aibă mai mult de 20 – 30 de centimetri dar până seara mai era destulă vreme şi nori dornici să se uşureze încă pe-atât! Mi-am privit ceasul meu antediluvian şi am constatat că abia trecuse de ora nouă. Am comandat micul dejun şi m-am pus pe aşteptat. După vreun sfert de oră şi-a făcut apariția şi privighetoarea blondă pe care o cunoscusem deja. Ouă şuncă, fulgi de cereale lapte cârnați de casă, adică de schit, unt şi dulceață de coacăze pe lângă nelipsita cafea mi-au umplut stomacul golit cu desăvârşire. Am afumat totul cu vreo trei țigări după care m-am hotărât să o iau la picior prin zăpadă. Îmi plăcea al naibii de tare încă din pruncie să umblu de nebun prin ninsoare! M-am echipat conform împrejurărilor, mi-am luat mobilul şi am ieşit. Aveam impresia că dacă măsor zăpada timpul trece mai repede iar eu aşteptam. aşteptam un telefon de la Dinu. Un telefon care mă putea face un om fericit dar la fel de bine mă putea arunca în vâltoarea deznădejdii! La parter am descoperit două persoane. Una, o duducuță foarte nostimă în uniforma hanului părea să fie recepționera dar cealaltă. ei bine, cealaltă nu era alta decât vizitatoarea din ajun. Era echipată pentru o plimbare în sânul naturii şi tare aş mai fi vrut în clipa aceea să mai fi zăbovit ceva vreme prin iatacul meu!

— Bună dimineața, le-am salutat cât am putut mai politicos.

— Bună dimineața, mi-au răspuns într-un glas cele două grații.

M-am apropiat şi am dat mâna cu amândouă. Duducuța avea un năsuc obraznic şi nişte ochi verzi, mai verzi şi mai adânci decât cea mai adâncă şi mai liniştită mare. Cealaltă era o femeie de o frumusețe greu de descoperit şi la concursurile de Miss! Înăltuță, atletă echipată într-un costum de un alb impecabil cu o garnitură la glugă din blăniță sinilie emana putere, putere şi inteligență. Ochii mai negri contrastau cu pielea albă. Simțeam fluidul magnetic ce mă-nvăluia şi dacă Dana nu s-ar fi grăbit să ocupe locul din inima mea eram sigur că o altă iubită nici că mi-aş fi dorit.

— Ați ieşit la plimbare? m-a întrebat frumoasa cu ochi negri.

— Îmi place încă din copilărie să măsor stratul de zăpadă, să mă

strecor printre fulgii de nea şi să-i prind cu vârful limbii. Ştiţi că în fiece an au un alt gust?

— N-am ştiut asta, credeam că zăpada nu-şi schimbă niciodată nici culoarea, nici gustul şi nici mirosul.

— Eroare stimată doamnă! Zăpada nu are niciodată acelaşi gust, culoarea diferă de la zonă la zonă şi depinde de gradul de poluare. Aţi auzit de zăpezi portocalii, roşcate, verzi ori chiar albastre?

— Aveţi dreptate, m-a aprobat ea, uitasem că de-a lungul istoriei s-au înregistrat diferite aşa-zise miracole care au fost puse pe seama divinităţii şi în legătură cu anumite evenimente! Dar dacă gustul şi culoarea îşi găsesc explicaţii cum rămâne cu mirosul?

— Dacă sunteţi de acord să mă însoţiţi în plimbare voi încerca să vă lămuresc şi acest aspect, am forţat eu nota sigur că dacă nu eram eu cel ce vine cu propunerea ar fi urmat oferta ei şi sincer nu-mi plăceau femeile care caută să se vâre pe sum pielea omului cu de-a sila. Cu ea era însă altceva! Ştiam ceva din subconştientul meu îmi spunea asta, că o să am cu cine vorbi şi cum nu mă puteam abate de la teoriile şi obiceiurile mele am preferat să fiu eu deschizător de pârtie.

— De acord, a ciripit dumneaei şi luându-mă fără fasoane de braţ am părăsit hanul.

Am luat-o uşurel la deal pe marginea şoselei. De la fereastra apartamentului pe care-l ocupam avusesem impresia că vântul bate mai cu nădejde dar am constatat oarecum surprins că situaţia nu era deloc chiar atât de albastră. E drept că din când în când mama natură îşi amintea că suntem în plină iarnă şi atunci îşi umfla foalele şi crivăţul se învârtoşa trimiţându-ne stolurile înnevunite de fulgi peste feţe Renunţase să mă mai ţină de braţ încă din faţa hanului şi în sinea mea regretam. Orgoliul meu de mascul era rănit deşi făceam eforturi să n-o arăt şi de ce să nu recunosc, atingerea ei îmi făcea bine! Am mers aşa unul lângă celălalt sau cum spunea Georgică de peste balta cea mare şold lângă şold, fără să scoatem o vorbă. Ne mulţumeam să respirăm aerul curat şi tare al dimineţii, să ne oxigenăm şi cele mai ascunse celule, să prindem fulgii pe limbă şi să ne ferim ochii atunci când vântul dădea semne de turbare şi ne trimitea împotrivă regimente de flori de gheaţă! Şoseaua îşi arăta pe alocuri asfaltul negru dar sticlos. Era acoperit de un strat de gheaţă mai lucitoare ca oglinda şi mă întrebam în sinea mea dacă Puiu apucase să se-napoieze din hoinărelile lui? Probabilitatea în asemenea condiţii era destul de mică

şi şansele ca el să mă-nsoţească în escapada lămuritoare erau din ce în ce mai mici. Mi-am dat vânt pe o asemenea porţiune de patinoar natural. Am alunecat mai ceva decât dacă aş fi fost dotat cu cele mai performante patine! M-am tot dus aşa vreo 10 – 12 metri până am ajuns la un alt strat de zăpadă. Ea m-a urmat şi s-a oprit în braţele mele. Obrajii noştri s-au atins! Era fermecătoare. Mi-a căutat buzele şi m-a înlănţuit cu braţele ei puternice. I-am simţit vârful limbii insinuându-se printre buzele mele. I-am răspuns, am cuprins-o de talie şi am strâns-o cu putere la piept. A început să respire repede, sacadat, să tremure la început mai uşor şi din ce în ce mai tare dându-mi senzaţia că am în braţe o fiinţă frivolă conectată la 380 de volţi. Am depărtat-o uşor, cât am putut eu mai gingaş şi am privit-o lung. Avea ochii închişi, buzele întredeschise tremurătoare şi întregul ei chip părea luminat de razele unui soare interior. A rămas aşa o vreme apoi şi-a deschis ochii ei mari şi întunecaţi ca noaptea. Şi a pus mâinile pe pieptul meu şi surâzând m-a întrebat:

— Cine eşti în definitiv dumneata domnule profesor? Chestiaâmi suna al naibii de cunoscută! Ah, nu! Aia era, cu ce-ai făcut dumneata domnule în ultimii 5 ani!

— Prietenii-mi spun Lulu, i-am răspuns niţel surprins de întrebare, de fapt mă numesc Iuliu, Iuliu Luca şi sunt într-adevăr profesor. Ce mă miră e că nu ştiu de unde aţi aflat de profesia mea?!

— Crezi că o persoană atât de însemnată poate trece neobservată?

Hopa! Începusem perfect! Renunţase deja la reverenţă şi trecuse la tutuială! Era genul de femeie căreia nu prea îi plac preludiile şi apa bătută-n piuă. Mă intriga şi m-am hotărât să pedalez în direcţia ei doar aşa ca să văd până unde vrea să meargă şi încotro ţinteşte.

— Trebuie să-nţeleg prin urmare că nu vă sunt cu totul necunoscut?!

S-a oprit din mers, pentru că între timp ne reluaserăm plimbarea şi m-a privit drept în ochi:

— Mă numesc Liliana Costea iar amicii îmi spun Lina, am 33 de ani, am fost căsătorită, nu am copii, momentan sunt fără obligaţii. Ah ar mai fi ceva. Sunt ingineră dar m-am cam lăsat de meserie. Deh! Bani puţini şi perspective şi mai puţine, aşa că mi-am deschis o firmă şi merge destul de bine. Sunt venită la schit ca să mă odihnesc şi după cum se arată că va fi vremea, ca să schiez. Alte lămuriri în ce mă

priveşte mai sunt necesare?

Am negat doar din cap. De fapt aş mai fi dorit eu şi altele dar mă temeam că o dată pornită ar fi fost în stare să-şi povestească întreaga viaţă.

— De unde mă.

— De unde te cunosc, nu-i aşa?! Răspunsul este unul simplu. Te ştiu de câţiva ani. Te-am văzut la o emisiune televizată dezbătând problema existenţei extratereştrilor. Era una din pasiunile mele aşa că am început să-ţi urmăresc activitatea. Am fost impresionată de întâmplarea aceea de la Gherla şi din clipa aceea mi-am dorit cu ardoare să te întâlnesc!

— Aha! am făcut eu pe deplin lămurit. Prin urmare n-am scăpat nici măcar aici de admiratori.

— Să nu crezi că sunt singura. Recepţionera, cea cu care mă conversam când ai coborât e şi ea o fannă a ta.

— Minunat! am făcut eu cuprins de un elan creator. Dacă-i pe-aşa hai să organizăm şi un club al admiratoarelor pentru că mai cunosc o fiinţă adorabilă care se dă-n vânt după omuleţi verzi şi farfurii zburătoare. O cunoşti pe domnişoara Tarţa?

— E femeia aceea frumoasă în compania căreiea te-am văzut ieri?

— Îhî! am replicat eu inteligent scoţând limba şi prinzând mai mulţi fulgi de nea dintr-odată. A râs şi m-a luat iarăşi de braţ. Mă rugam în sinea mea şi celui de sus şi celui de jos să nu care cumva să mă vadă Dana!

— Ai venit aici ca să te odihneşti sau să dezlegi taina soborului lupesc ce are loc cu ocazia fiecărui solstiţiu?

A fost rândul meu să mă opresc în faţa ei, s-o apuc de umeri şi s-o privesc până-n fundul ochilor ei ca nişte genuni:

— Ce şi cât ştii tu despre chestia asta?

— Mă bucur că ai renunţat la persoana a doua plural, a început ea să se joace de-a mâţa cu şoricelul, iar bietul de Jery eram eu. I-aş fi tras o scuturătură zdravănă şi o frecuşeală cu zăpadă dar muierea asta era în stare să se bată în parte cu orice bărbat numai aşa ca să nu se creadă că e slabă din fire şi poate mânca din palma oricui. Mai puţin decât ştii tu, a reluat ea, dar mai mult decât alţii, în orice caz.

— Şi ţi-ai făcut probabil şi o părere proprie?!

— Poate că da, poate că nu.

— Eschivezi?

— Mă tem.

— De ce?

— Nu uita că nu-s decât o amatoare şi n-am niciun chef să mă fac de baftă. Dacă în locul tău ar fi altcineva poate că m-aş hazarda să-mi dezvălui ideile dar cum alături de mine se plimbă prin zăpadă domnul profesor Luca, specialist în fenomene paranormale.

— Eşti amabilă, am protestat eu dar domeniul acesta al fenomenelor neelucidate este atât de mare iar eu după cum probabil ştii iubesc cu adevărat doar ozenologia. Nu pot afirma că nu mă interesează şi celelalte ramuri dar ştii cum vine treaba, ce-i de suflet, de suflet rămâne până la sfârşit! Prin urmare ne aflăm pe picior de egalitate. Spune-mi te rog care e părerea ta?

— Sunt destul de confuză. După mine ar putea fi valabile trei variante de răspuns nu ca la o anume emisiune-concurs unde erau patru. Prima, ar putea fi o apariţie, un duh, un spectru foarte legat de locurile acestea care nu-şi găseşte odihna în lumea de unde vine şi din când în când face câte o plimbare pe-aici şi-şi vizitează prietenii lupi de care legenda spune că a fost atât de legat. Doi: am luat în calcul o idee năstruşnică ce mi-a venit în urma unei lecturi. Ar putea fi un rătăcitor prin timp. Se spune că biserica ar deţine nişte secrete la care nu are nimeni acces. Poate că unul din secrete nu e altul decât un dispozitiv cu ajutorul căruia călugărul nostru hoinăreşte nestingherit creând legende şi dând dureri de cap.

— Şi a treia?

— Asta ar fi cea mai uşoară rezolvare a tainei ce dăinuie de ceva vreme prin locurile astea. Toată povestea asta nu e decât o mare minciună!

— Ce te face să afirmi asta? am întrebat-o eu.

— N-am din păcate argumente nici pro nici contra. Tot misterul ăsta care învăluie valea asta mi se pare alimentat artificial cu întâmplări care sunt convinsă nu au avut niciodată loc! Un călugăr venit nu se ştie de unde, ba pe deasupra şi pustnic se stabileşte prin munţii ăştia, începe să trateze bolnavii să le dea sfaturi de viaţă, are grijă de nişte lighioane sângeroase modificându-le instinctele îi determină să nu mai atace oamenii, adică pe localnici ba mai mult, îi condiţionează şi dumnealor, fiarele-mblănite iau parte cu devotament la apărarea ţării împotriva invadatorilor păgâni! S-o lăsăm baltă,

chestia asta cu râul, ramul, era perfectă pe vremea poetului Ipoteştilor. Acum din păcate a căzut în derizoriu! Cine naiba mai crede în devotamentul fiarelor codrului când noi lighioanele bipede am devenit mai rapace şi mai sângeroase?! Niciun ţânc de doi ani nu se mai dă dus de nas când vede pe toate canalele de televiziune cum economia este făcută harcea-parcea de o liotă de jigodii ajunse în fruntea bucatelor, cum alţi traşi şi-mpinşi devalizează bănci şi fonduri mutuale lăsând în curul gol pe sărmanii proşti care s-au încrezut pentru o clipă în cuvântul lor şi au sperat să ducă o viaţă cât de cât mai bună?!

— Cu toate astea soborul lupesc, aşa cum chiar dumneata l-ai denumit are loc de fiecare solstiţiu, fie el de iarnă ca acesta, fie de vară.

— Şi crezi că simpla adunare a unor lupi poate fi luată în calcul şi folosită drept argument în favoarea susţinerii unei ipoteze fantastice?

— Poate că nu, dar dacă luăm în consideraţie faptul că adunarea lupească are loc la date fixe şi într-un anume loc pe care localnicii l-au botezat „Schitul lupilor „se pare că în datele problemei intervin nişte mici modificări.

S-a uitat lung la mine, a ridicat din umeri şi aplecându-se a adunat un pumn de zăpadă şi a încercat să facă un bulgăre care mai mult ca sigur mi-ar fi fost destinat, dar şansa a fost de partea mea. Omătul era mai bun pentru schiat decât pentru bulgăreală şi ridicat oameni de zăpadă! A tot strâns-o a tot frecat-o, a suflat peste ea în speranţa că o va determina până la urmă să se supună şi să ia forma unui bulgăre demn de moaca mea dar văzând că neaua e mai încăpăţânată ca ea a aruncat-o furioasă spre mine dar eu îmi luasem deja o distanţă de protecţie aşa că a rămas doar cu mănuşile ude.

— Crezi oare că venirea lupilor la stânca lângă care odată şi-a avut sălaşul un oarecare călugăr justifică atâtea poveşti?

— La ce anume te referi? am dorit eu să aflu.

— Păi am auzit spunându-se că arătarea aia, ori ce o fi, ar apărea aşa nitam-nisam şi ar trata oamenii bolnavi de cele mai ciudate şi mai necruţătoare maladii. că i-a învăţat cum să distingă plantele cele folositoare de cele dăunătoare şi că prin partea locului oamenii mor de bătrâneţe ori din cauza unor accidente mortale nicidecum din pricina inimii ori de cancer, ori mai ştiu eu din ce pricină. Se tot vorbeşte prin partea locului că badea nu ştiu care s-a fost întâlnit cu dumnealui prin codru în timp ce aduna ierburi de leac şi mai mult a mai stat şi la sfat

cu sfinţia sa, că lelea cum o cheamă a fost suferindă de nu ştiu ce boală şi când era să-şi dea obştescul sfârşit s-a trezit cu el la căpătâi şi a tratat-o cu ceaiuri şi cu mai ştiu eu ce cataplasme de a făcut-o ca nouă! Toate astea sunt istorii ce se transmit prin viu grai din generaţie-n generaţie şi pe măsură ce înaintăm în timp se mai înfloreşte câte o rămurea, se mai adaugă câte ceva. Presupun că peste vreo cincizeci ori o sută de ani, când pe aici poate că vor mai trăi doar câţiva oameni pustnicul nostru al cărui merit nu doresc deloc să-l diminuez, se va fi transformat ori în al doilea Messia ori în salvatorul neamului românesc!

— Exagerezi.

— Ba deloc! Se tot spune că X sau Y au fost salvaţi de el, se vorbeşte că valea asta şi-ar datora omenetul longeviv şi sănătos unei arătări ce se iveşte de nicăieri de două ori pe an. De ce numai de două ori? Lupii de pretutindeni, câţi au mai rămas bieţii de ei se strâng şi-i ridică osanale urlând la stele şi aliniindu-se-n front ca să-şi primească fiecare binecuvântarea din partea ocrotitorului, oamenii îl aşteaptă înfriguraţi să le aducă buruieni de leac sau mai ştiu eu ce. Nu crezi oare că asistăm la o mistificare grosolană menită să aducă turişti şi investiţii într-o zonă care până mai ieri abia dacă era cunoscută?

— Asta era! Prin urmare faci legătura între cele apărute pe net şi încercarea lui Tarţa de a stimula turismul.

— Tu nu?

— Cunoşti povestea acestui han?

— O ştiu din auzite.

— Şi probabil tot din auzite ştii că legenda a fost pusă cu mult înainte pe internet. Şi pesemne tot din auzite ai aflat că legenda dăinuie de sute de ani prin părţile astea iar bietul patron nici măcar nu se gândea pe vremea marelui Stefan să-şi ridice un han turistic la care să tragă persoane atât de pornite împotriva lui. Ah, da, era să uit, cu prima ocazie o să-l întreb dacă nu cumva apariţia legendei ca spot publicitar pe net nu datează din vremea hatmanului Arbore?! mai ştii dumneata, mă cam luase apa, că au mai fost înregistrate cazuri de asemenea apariţii şi prin alte părţi ale globului? În Perú, există un loc aşa-zis sfânt unde se arată la intervale de 40 de zile un vraci din vechime de care localnicii spun că ar fi găsit taina nemuriri şi cine se apropie de el la apariţie se vindecă pe loc de orice boală ar suferi? Ai auzit de întâmplările din valea şerpilor din munţii Stâncoşi? Există o

văgăună unde nu se poate abate nimeni pentru că e ticsită de şerpi cu clopoţei dar de patru ori pe an se poate vedea în mijlocul lor o arătare care stă în picioare şi priveşte în toate patru zările. Cine are curajul să coboare în momentele acelea este ocrotit de muşcătură de şarpe, ba mai mult, arătarea îi răspunde la trei întrebări legate de existenţa temerarului. Ştiai toate astea? Ca să nu mai vorbim de Tibet unde fenomenul este destul de lamdemână.

M-a privit printre genele-i lungi, surâzând. Zăpada şi vântul îi aduseseră bujori în obraji şi aşa surâzătoare şi îmbujorată era şi mai fermecătoare.

— Acelea sunt cazuri verificate şi oricând verificabile. Există martori oculari gata să jure şi să se supună şi la testul poligraf la nevoie, sunt înregistrări pe peliculă şi fotografii cu sutele dacă nu cu miile, pe când aici totul se bazează pe nişte poveşti de adormit copii, până la urmă doar baliverne.

— Ba te-nşeli, am ricanat eu, există cel puţin un martor care a trăit un asemenea eveniment.

— Serios?! Şi ştii cine e?

— Fireşte, odată ce am stat de vorbă cu ea. Căzusem în plasă ca un fraier! Acum eram sigur că asta urmărise! Voia să afle şi ea povestea bătrânei la care fusesem în vizită cu Dana. I-am istorisit cu lux de amănunte având însă grijă să trec sub tăcere relaţia ce se-nfiripase între mine şi fiica patronului şi de asemenea faptul că Puiu îmi era prieten din copilărie.

— Interesant, a spus ea după o vreme, Auzisem de existenţa bătrânei dar nu ştiam chiar atâtea amănunte şi pentru că m-ai lămurit îţi mulţumesc şi-ţi promit să nu-ţi rămân datoare.

— Bine-bine, am rostit eu stingherit, despre asta hai să nu mai vorbim, cel puţin deocamdată.

— Ai de gând să faci o excursie până la stânca lupilor?

— Aşa am hotărât.

— Înseamnă că ştii locul unde se află?!

— Nici vorbă! Eu unul m-aş rătăci şi în spatele hanului fără să am puncte de reper ori vreo hartă, însă am noroc cu Tarţa şi fiică-sa.

— Te vor însoţi ei?

— Doar domnişoara Dana, taică-său era plecat aseară şi dacă nu s-a înapoiat până acum slabă speranţă să mai ajungă astăzi.

Ne-am mai plimbat o vreme, până când frigul ne-a pătruns bine!

A tot încercat să-mi smulgă promisiunea că va face parte din expediţia din cursul serii. La început m-am opus dar până la urmă şi-a atins scopu şi apoi nu era deloc rău să mai existe un martor în plus! Când am intrat pe uşa hanului era ora 13. Mersul prin aerul curat şi prin zăpadă îmi făcuse o foame de lup. Na, că iarăşi am comis-o! În ţara lupilor unde sunt câte două soboruri lupeşti pe an cum naiba să spui că ţi s-a făcut o foame de leu ori de panteră?!

M-am oprit la recepţie în speranţa că ea se va retrage în apartamentul ei. Am aşteptat ca mândra cea cu nasul obraznic să termine vorba cu o turistă ce părea tare necăjită aproape disperată şi am întrebat-o dacă Tarţa se înapoiase din preumblările sale.

— Din păcate nu domnule profesor, însă a sunat şi ne-a asigurat că va face tot posibilul să fie prezent astă seară.

— Mulţumesc, am murmurat eu, dar pe vremea asta.

— Se vede că nu-l cunoaşteţi pe şeful! Dumnealui e în stare dacă a promis să închirieze un transportor blindat de la armată, numai ca să ajungă la vreme!

Auzi vorbă, eu să nu-l cunosc pe Puiu! Domnişoara asta exagera niţel dar cine ştie, poate se mai schimbase între timp şi nu m-ar mira de fel să-l văd călare pe vreun T.A.B. nu închiriat ci chiar cumpărat! Şi cum avea un simţ al proprietăţii al naibii de dezvoltat nu l-ar fi luat pe firmă ci pe persoană fizică!

— V-a căutat domnişoara, a reluat zâna cea bună a recepţiei, m-a rugat ca de îndată ce vă-napoiaţi să o anunţ şi să vă comunic că dacă doriţi să luaţi masa împreună vă aşteaptă la 13.30 în sufragerie.

— Mulţumesc frumoaso şi dacă tot o anunţi că m-am înapoiat spune-i te rog să nu întârzie pentru că am o foame atât de straşnică încât nu ştiu zău dacă mai lipseşte mult până să devin un pericol pentru angajatele acestui stabiliment!

A chicotit şăgalnic şi mi-a aruncat o privire atât de verde şi de strălucitoare că am crezut pe moment că a folosit două lasere în loc de ochi. Abia am scăpat cu bine din flăcările iadului verde că m-am trezit cufundat în întunecimea cea mai arzătoare a unor ochi atât de negri că bine-nţeles nu puteau aparţine decât Linei care nu se dăduse dusă în buduarul ei şi mă aştepta răbdătoare în capul scării. Se-nţelege de la sine că nu-i lipsea din arsenal nici zâmbetul acela devastator capabil să dea gata pe oricare alt nătăfleţ însă nătărăul de mine îmi arvunisem deja toate simţămintele de care mai eram în stare.

— Te-ai interesat de patron? m-a întrebat ea dar ştiam că adevăratul motiv al haltei sale era altul.

— Îhî, am răspuns eu plin de voie bună şi afişând o inteligenţă atât de sclipitoare că m-am şi mirat că nu s-a aprins întregul han. Nu s-a înapoiat încă şi asta nu-mi prea place.

— Crezi că pe vremea asta mai are vreo şansă?

— După cum mi l-a zugrăvit minunata ta interlocutoare de dimineaţă bănuiesc că e în stare de un fleac ca ăsta. Mi l-a descris ca fiind un individ în stare să achiziţioneze chiar şi un buldozer numai aşa ca să nu-şi lase fiica singură expusă pericolelor nocturne de prin partea locului.

S-au înregistrat mărturii în decursul istoriei din care reiese că uneori când se supără Cel de Sus ne mai trimite câte un fulger negru prevestitor de dezastre dar oricât m-am străduit stând cu ochii pe cer nu am avut parte de o asemenea privelişte unică dar mi-o pot imagina doar amintindu-mi de ceea ce a ţâşnit în clipa aceea din ochii Linei! Era geloasă, simţise oare ceva? Am început să urcăm spre etaj. Simţeam că urmează ceva dar eram destul de pregătit şi apoi am fost mai totdeauna un tip spontan.

— Ce-ai zice dacă te-aş invita la masă?!

Strategie-naltă!!! Nu-mi prea dădea loc de-ntors biata mea teleguţă. Nu puteam să mint invocând o banală lipsă a poftei de mâncare! Riscam să fim văzuţi şi poate asta ar fi-nsemnat stricarea unei prietenii care sincer să fiu nu-mi displăcea deloc! De scandal n-o credeam în stare, era o femeie mult prea inteligentă dar şi neiertătoare!

— Mă tem că va trebui să nu primesc o atât de amabilă invitaţie şi nu din cauză de lipsă de poftă de mâncare ci pur şi simplu pentru că am stabilit de aseară cu domnişoara Tarţa să prânzim împreună. Te rog să mă ierţi dar în situaţia nou creată va trebui să facem unele modificări ale planului de luptă.

— Înţeleg, a şoptit ea, dar sper că o să mă includeţi şi pe mine?!

— Mai încape vorbă?! Acum când posibilitatea ca patronul acestui aşezământ să nu mai fie prezent la soborul lupilor, dumneata ai devenit dintr-odată o membră absolut indispensabilă a expediţiei noastre nocturne!

— O.K! Îţi mulţumesc! Ce faci în după-amiaza asta?

Hopa, lovitură-n plin!

— Probabil o să mă odihnesc niţel şi o să mă mai documentez în legătură cu obiceiurile de iarnă ale lupilor din ţara noastră. M-ar interesa îndeosebi dacă ţin ori ba post şi dacă nu tare aş mai vrea să aflu ce feluri de mâncare preferă dumnealor. N-aş ţine cu tot dinadinsul să devin dintr-odată hrana favorită pentru vreun tartor lupesc! Ştii, nu prea aş avea chef să mă prezint la întâlnire chiar ca un ageamiu, fără cele mai elementare cunoştinţe!

A pufnit în râs, s-a uitat în stânga şi-n dreapta şi niciuna nici două s-a atârnat de grumazul meu şi mi-a administrat o pupătură atât de straşnică încât am simţit tot metalul topit al tuturor topitoriilor iadului alergându-mi bezmetic prin vene şi prin artere înfierbântându-mi şi creier şi mădulare şi tot ce mai are omul lăsat de mama natură! Îmi venea s-o iau de mână şi s-o trag în hogeacul meu să-mi vărs toţi dracii şi tot ce se mai putea arătându-i că nu-s deloc un papă-lapte cum poate-şi închipuia dar era şi aşa târziu şi o atare răfuială ar fi durat ceva vreme! Mi-am rezervat dreptul la replică pentru o altă ocazie şi i-am făgăduit în gând c-o să am grijă s-o ţin trează o noapte întreagă

M-am schimbat în grabă, mi-am admirat mutra în oglindă şi am coborât cât am putut de repede, nu care cumva să-i treacă partenerei mele de hoinăreală prin zăpadă prin cap. să-mi facă o nouă vizită aşa doar din greşeală numai ca să mă determine să întârzii la întâlnirea cu Dana! Am simţit undele albastre-viorii învăluindu-mă cum am ajuns pe ultima treaptă. Era la recepţie şi se prefăcea că studiază registrul de casă. M-am apropiat tiptil prefăcându-mă că n-am observat că mă văzuse.

— Sărut mâna domnişoară Tarţa, am salutat-o eu plin de voioşie.

— Ah, domnul profesor Luca. Mi se pare că v-am spus că pentru prieteni sunt numai Dana?!

— Mă iertaţi, se pare că pe măsură ce omul înaintează-n vârstă mai trece cu vederea anumite amănunte care de altfel ar putea fi deosebit de importante. M-am uitat la ceas. Dacă n-o luase cumva razna dădusem din nou dovadă de precizie şi punctualitate! E vremea să prânzim, am reluat eu oferindu-i braţul. À-propos! ai vreo veste de la Puiu am întrebat-o când am considerat că nu ne mai poate auzi zâna recepţionerelor.

— M-a sunat acum o jumătate de oră.

— Şi precis ţi-a spus că nu o să ajungă astă seară.

— Ba dimpotrivă, m-a asigurat că n-o să lipsească de la expediţia noastră nocturnă

— Şi-a cumpărat cumva vreun tanc şi eu nu ştiu?

— Îl cunoşti pe papa la fel de bine şi poţi fi sigur că dacă a promis ceva se ţine de cuvânt! Cât despre mijlocul de locomoţie, dacă tancul ar rămâne ultima soluţie ar fi în stare să achiziţioneze unul chiar dacă a doua zi s-ar vedea nevoit să dea socoteală pentru asta ori să renunţe la el în favoarea vreunui centru de colectare a fierului vechi!

— Am priceput. s-a prins de ceva?

— Ba deloc! Şi chiar dacă nasul său de copoi de munte ar fi adulmecat ceva fii sigur că nu s-ar băga în afacerile mele! Are prea mult bun simţ şi mă iubeşte peste măsură.

— Mă rog, despre asta poate o să mai avem ocazia să stăm de vorbă!

Ne-am aşezat la masa noastră din ajun. Voiam să avem priveliştea minunată a văii în câmpul nostru vizual. Brazii de pe versantul de dincolo de pârâu erau încărcaţi de neaua care cădea, cădea cu nemiluita transformându-i în adevărate fantasme de poveste! Am avut grijă să mă furajez cât se poate de zdravăn! Eram cu adevărat înfometat dar îmi făceam rezervă şi pentru seară. Am un obicei tare nesănătos: Când trebuie să particip la vreo plimbare, pe jos prefer să nu am stomacul plin.

— Ştiu că ţi-a fost foame, mă tachină partenera mea de prânz.

— Cred şi eu, după o hoinăreală de aproape trei ceasuri prin zăpadă.

— Ai fost la plimbare?! se minună ea de parcă nu ar fi ştiut. Credeam că te odihneşti şi lucrezi din greu la o strategie pentru astă-seară!

— Nici vorbă, am făcut-o eu pe prostul, după ce mi-am luat micul dejun am pornit să hoinăresc prin zăpadă, ştii, ador plimbările atunci când cerul îşi lasă lacrimile-ngheţate să ne spele păcatele.

— Ai fost prin pădure?

— Nu, mi-am rezervat plăcerea de a da nas în nas cu domnii lupi tocmai deseară şi în compania voastră. Ne-am plimbat pe şosea şi ne-am dat pe gheaţă.

— Neam?

— Da, ne-am pentru că am cunoscut-o la recepţie pe doamna

Costea, ştii stătea de vorbă cu recepţionera aceea drăguţă cu ochii verzi, era pregătită pentru o ieşire şi dacă am văzut asta am considerat că nu-i deloc elegant din parte-mi să tac aidoma unui mut şi să ne preumblăm fiecare în direcţia lui. Suntem doar vecini, temporar e drept dar suntem vecini.

— Înseamnă că ai avut o dimineaţă agreabilă, pare o femeie deşteaptă şi pe deasupra e şi frumoasă!

— Îhî! Ai dreptate, mi-a făcut o impresie deosebită. À-propos! Tine cu tot dinadinsul să ne însoţească în expediţie! Ce părere ai?

— Nu i-ai dat un răspuns?

— Nimic sigur. Dacă eşti de acord şi tu.

— Nu văd ce motive aş avea să mă opun.

— Prin urmare îi pot transmite?!

Mi-am scos mobilul şi l-am deschis. Nu aveam niciun apel ratat, nici măcar un mesaj! Tăcerea lui Dinu mă îngrijora. Eram destul de neliniştit ca Dana să nu observe.

— S-a întâmplat ceva? Aştepţi vreun telefon?

— Nu.nu, adică. poate că Aştept un semn de la doctorul Dinu. Mi-a promis că mă sună astăzi şi văd că.

— N-a intrat vremea în sac, până deseară mai e timp berechet şi dacă tot e grabă aşa mare de ce nu-l suni tu?!

— Aşa ar trebui să fac dar înţelegerea a fost că mă sună el. Mai aştept până pe la trei şi jumătate, m-am uitat la ceasul de perete care arăta că ne aflam de o oră la masă, adică o oră, doar o oră şi dacă tot nu sună las pe mine atunci! Dacă nu i-o plăcea ce perdaf o să-i trag să-mi spui lup, ba mai rău, şef de haită!

Ne-am ridicat de la masă şi ne-am dus fiecare pe la casa lui, cum se spune prin zonă, adică Dana pe care de fapt o chema Bogdana, dar părându-i-se un nume mult prea masculin avusese grijă să-l feminizeze, s-a retras în biroul tatălui său pentru a pune ordine în afacerile părăsite vremelnic de Tarţa, iar subsemnatul, bine morcovit în apartamentul pe care-l ocupam din grija aceluiaşi domn Tarţa, cunoscut de mine din fragedă pruncie cum v-am mai spus sub numele de Puiu! Odată ajuns m-a fulgerat aşa, o idee şi mi-am schimbat ţoalele festive cu cele de schior neprofesionist! De ce oare am făcut-o nu prea îmi dădeam bine seama, doar mai târziu am realizat că inspiraţia fusese de-a dreptul extraordinară! Mi-am tras şi ciorapii cei mai groşi, din lână se-nţelege de la sine, şi ca să fie echipamentul complet n-am

renunţat nici la bocanci. Alpin-schtockul îmi mai lipsea ca să o iau la sănătoasa printre zăpezile munţilor noştri! Prin urmare, aşa bine dotat m-am tolănit pe un fotoliu şi am început lupta cu troienele, eu la căldurica binefăcătoare a radiatorului iar dumnealor fulgii bezmeticiţi de-a binelea de vântul ce se-nverşuna să bată şi încă din ce în ce mai tare, afară, în frig, că vorba aceea fiecare pe locul pe care şi-l merită! Mi-am aprins o cocoşată şi am început să trag cu nesaţ fumul plăcut mirositor, jucându-mă ca la-nceputul meseriei mele de fumător cu tot felul de vălătuci rotocoale şi alte forme ciudate, încercând să produc senzaţionale litere care luau forme dorite doar în imaginaţia mea. Chestia asta îmi făcea bine doar că nu o puteam prelungi la infinit! Ţigara s-a terminat şi odată cu ea şi pauza de după prânz! Tăcerea lui Dinu începuse să mă irite. Cât naiba îi trebuia să traducă nişte rezultate şi să mi le transmită şi mie pe înţelesul meu?! I-am făcut cunoştinţă cu un divizion de draci trimiţându-l în vizită pe la ei şi ca să-i fie drumul cât mai plăcut l-am blagoslovit şi cu niscai înjurături din cele mai picante şi mai plăcute urechilor încornoraţilor! M-am mai zgâit o vreme pe fereastră la fulgii care se repezeau ca nişte berbeci nebuni de furie în geamurile mele crezând că poate aşa vor reuşi să pătrundă şi ei în locuri interzise dar iritarea în loc să mă lase-n pace, să se potolească se transforma încet dar sigur în agitaţie şi draci cu nemiluita! Am început să măsor încăperea. cinci paşi de la fereastră până la uşă, cinci paşi de la uşă până la fereastră. şi iar de la până la că nu mai lipsea mult şi începeam să bat şi pas de defilare şi să mă caţăr şi pe pereţi şi pe tavan! M-am gândit la o anume nuanţă de albastru – vioriu răscolindu-mi toate fişierele minţii în căutarea unor alţi ochi asemănători dar oricât m-am căznit, n-am descoperit nimic, ori poate fişierele mele erau mult prea sărace sau fuseseră virusate fără să-mi instalez un antivirus eficace în prealabil! M-am gândit şi la bruna mea parteneră de navigaţie prin oceanul fulguitor din acea dimineaţă, mi-am amintit de sărutul acela pătimaş şi m-am trezit excitat ca un puber la vederea primei femei mai acătării în costum de baie. Ce mai!!! Asta îmi mai lipsea!!! Mi-am reluat cursa prin cameră accelerând atât cât îmi permitea locul şi m-am concentrat din nou asupra amicului doctor care nu se dădea dus să pună mâna pe telefon. Stratagemă ratată! Am deschis fereastra, ba mai mult, am ieşit şi pe terasă lăsându-mă biciuit de vântoasă şi de fulgii îngheţaţi. Am rămas ca o stană până am simţit că-mi ia foc faţa dar tot degeaba! Cine naiba mă

pusese oare să mă gândesc la femei frumoase?! Peste toate neajunsurile stării mele mai eram şi al naibii de înciudat! Când gândurile mele o mângâiau pe Dana nu se întâmplase nimic, dar când mi-am amintit de un sărut, de un banal sărut al Linei, m-a apucat nebuneala! M-am înapoiat în cameră şi am închis uşa. Am dat cu ochii de bar. Asta era! Alcoolul. Era contraindicat pentru evenimentele ce aveau să urmeze dar ce-mi mai păsa? Dacă mă lua apa exista şi duş ba chiar şi un jacuzzi şi oricum până la nouă seara mai erau destule ore în care puteam să trag chiar şi un pui de somn! Mi-am umplut un păhărel din acela de 0,400 litri cu bastârcă rusească şi m-am înţepenit iarăşi pe fotoliul din care aveam cea mai bună imagine a ceea ce se petrecea pe afară. Am dat drumul pe gâtlej la aproape jumătate din conţinut şi am început din nou să aştept. Am cugetat din nou la preceptele filosofilor stoici căutând să pătrund prostiile pe care le susţineau dumnealor în Agora ori de câte ori aveau prin preajmă doi trei gură-cască dispuşi să le asculte elugubraţiile! Mi-am privit râşniţa mea de mână şi am constatat că timpul nu se oprise în loc odată cu tâmpeniile ce-mi alergau zălude prin minte ci gonea şi el, ba chiar mai abitir decât filosofam eu. Se făcuse deja trei şi jumătate şi niciun semn de la amicul Dinu!

Mi-am ieşit din fire!!! Am turnat în mine şi restul de conservant sovietic, mi-am mai aprins o cămilă la coadă şi am înhăţat telefonul. Am format la repezeală numărul prietenului ce dorea cu tot dinadinsul să contrazică zicala conform căreia la nevoie se cunoaşte şi am aşteptat să-mi răspundă. Suna. O dată.de două ori.de trei. Ce mama naibii mai făcea şi ăsta?! Aha! S-a hotărât!

— Ascultă amice să ştii că o.

— Alo, mi-a răsunat o voce absolut necunoscută-n ureche, ce doriţi şi mai ales cine sunteţi dumneavoastră?

M-a luat prin surprindere. Nu ştiam că la mobilul lui mai are şi altcineva acces.

— Profesorul Luca sunt, cu doctorul Dinu vă rog.

— Nu cunosc niciun doctor Dinu domnule s-a răţoit madama de dincolo, ai face bine să te holbezi mai bine când apeşi pe butoane!

— Mă scu. Na că mi-a închis până să apuc eu să-i cer scuze! Am format din nou. De data asta mi-a răspuns imediat. dar surpriză, era

aceeaşi cucoană devenită dintr-odată mai ţâfnoasă. O şi vedeam cu spume la gură şi tremurând din toate balamalele!

— Domnule dragă, a început însă tigroaica pe un ton cât se poate de liniştitor, am înţeles de prima oară că dumneavoastră îl căutaţi pe un anume doctor Dinu dar îmi pare nespus de rău că nu vă pot ajuta cu nimic. Dacă aveţi acest număr să fiţi sigur că aţi fost păcălit. Vi l-a dat ca să scape de dumneavoastră, dar poate că e mai bine să verificaţi.

— Mă iertaţi vă rog, nu aveţi cumva numărul 0724.2313?

— Bănuiam eu. că aţi greşit.am 2316.

— Iertăciune stimată interlocutoare promit să nu mai apăs aiurea!

Mi-am dat seama că devenisem un pachet de nervi. Degetele începuseră să-mi tremure. Am aprins încă o ţigaretă, am tras adânc fumul aromat şi m-am hotărât să folosesc comanda vocală Era mai sigură! Am încercat de vreo şase ori până ce troaca mea, mare cât o cărămidă refractară s-a hotărât să-mi recunoască vocea! Pesemne dracii pe care avusesem grijă să-i aghesmuiesc bine cu basamac răsăritean îmi ajustaseră binişor timbrul! A-nceput să sune.

— Abonatul apelat.

— Te bag în mă-ta! am zbierat eu la bietul robot de parcă el era vinovat că Dinu avea aparatul închis.

Simţeam cum iau foc, cum încetul cu încetul mă apucă amocul şi când se întâmplă să mă apuce pandaliile fac urât de tot! În momentele acelea pline de graţie divină e bine să fiu lăsat singur şi să nu am prin preajmă ceva numai bun de aruncat de pereţi spre a trece de la starea de obiect integru la aceea de cioburi!

— Dinu, am rostit eu cât am putut mai liniştit în microfonul minuscul al telefonului, Aha, de data asta m-ai recunoscut din prima.

Suna. O dată.de două ori.de trei.de patru.

— Abonatul.

Am văzut negru în faţa ochilor! Am dat cu mobilul de pământ şi i-am mai tras şi un şut cu dreptul! Ca fost stângaci, bătător de băşică la juniori nu era rău deloc! Să ridicat în aer, a planat şi. trosc! în perete şi apoi buf pe covor. Chestia asta mă descărcase. Dracii s-au refugiat pe unde au putut, alcoolul s-a evaporat de parcă nici n-ar fi existat şi acum eram calm, calm şi bun de cinste! Mi-am mai turnat nişte licoare şi abia când am luat prima înghiţitură am realizat cât e de tare! Cum naiba

putusem oare să ingurgitez aproape o jumătate de litru fără să-mi dau seama că de fapt eu turnam votca rusească în mine nu apă plată?! Am vrut să-mi aprind o ţigară dar am constatat că pachetul era boţit. Încă o exprimare a vizitatorilor mei încornoraţi! M-am uitat speriat la ceas! Mă temeam că dacă am făcut ce am făcut fără să-mi dau seama n-am sesizat poate nici scurgerea timpului. Era trei şi patruzeci de minute. Cel puţin era bine că rămăsesem în timpul meu şi n-o luasem razna pe alte coclauri! Am desfăcut aşadar un nou pachet de ţigări şi mi-am aprins un dromader. Fumam tacticos, şezând pe fotoliul preferat şi cercetând peisajul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic în urmă cu nici cinci mânuţele. De la telefon îmi cam luasem adio. Mai luase el contact întâmplător cu solul dar niciodată nu fusese trântit cu violenţă şi apoi luat drept minge de football! Puteam să-mi cumpăr altul de jos iar până una-alta exista un telefon fix pe care-l puteam folosi! M-am hotărât să-ncerc dar nici n-am luat bine receptorul în mână că a-nviat mobilul. L-am ridicat din locul pe care începuse să ţopăie şi i-am privit displayul Era Dinu!

— Da, am răspuns amintindu-mi de toţi dracii pe care-i avusesem de curând ca musafiri.

— Salutare Iuliu, mi s-a adresat cu cea mai suavă voce de care era în stare. Ce faci dom'le?

— Salut.

— Am auzit că a-nceput să ningă pe acolo.

— Ascultă amice, m-am răţoit la el, dacă ai de gând să mă duci cu zăhărelul las-o baltă! Am aici un psiholog dacă e nevoie de unul. Tu ai face mai bine să-ţi deşerţi sacul cu rezultate indiferent de cât de bune ori de rele sunt ele! Înţelesu-m-ai?

— Şi tu ai face bine să nu mă iei aşa repede şi să te calmezi.

— Cancer?!

— Amicul de la Viena ar dori să te vadă şi el şi eventual să te aibă în clinică vreo două-trei săptămâni dar asta după anul nou. Spunea el că pe 6 – 7 ianuarie ar fi bine dacă te-ai putea duce.

— Cancer?! am zbierat eu în telefon.

— E fază tratabilă omule, nu trebuie să intri în panică.

— Pe dracu'! Pe cine crezi tu că duci cu preşul?!

— Vorbesc cât se poate de serios profesore. Şansele de vindecare sunt foarte mari.

— Sută la sută?

— Asta nu o putem stabili decât în urma unor noi investigaţii făcute acolo, dar şi dacă numai cincizeci la sută dacă sunt şanse de vindecare, te asigur că merită să-ncerci!

— Om trăi şi om vedea. oricum îţi mulţumesc. Crăciun fericit!

Am închis fără să mai aştept niciun răspuns.

Aha! Eram acum cât se poate de lămurit! Ia te uită! Priveşte române şi cruceşte-te cum un biet telefon, o biată piesă de două parale lămureşte tot şi migrene şi uscăciune şi tuse, moleşeală dureri stare generală alterată şi toate celelalte pe care neghiobul de mine mă căzneam să le pun pe seama surmenajului, spriţanelor, fumatului într-o veselie, fostelor accidente, spondilozei şi mai ştiu eu cui?!! Un biet şi amărât de telefon îmi aducea un crăciun nemaipomenit şi un chef de viaţă!

M-am azvârlit ca un mocofan pe canapeaua care numai pentru asemenea excese nu fusese proiectată şi am dat să-mi smulg nişte fire de păr care mi se păreau că nu prea îşi găsiseră locul pe căpăţâna mea dar m-am oprit la vreme. Nu avea niciun rost să călătoresc spre Viena în calitate de chelios şi nici între cele patru scânduri tradiţionale nu mi se părea să arăt a făt-frumos pleşuvul! Dragii mei vizitatori încornoraţi de mai devreme o luaseră pesemne la sănătoasa speriaţi de ce puteam fi în stare sau poate. Ihă! Cred că asta era! Plecaseră să pregătească terenul, să aranjeze cu înălţimea sa domnul Sarsailă o garsonieră confort I şi niscai distracţii pentru un individ care le cam dăduse de lucru!

Am renunţat la autoflocăială şi mi-am mai aprins o bucată de drum din direcţia Iad şi am început să cuget dar nu la nemurirea sufletului şi nici la vămile pe care le aveam de trecut în calitatea mea de candidat cu şanse sigure la un fotoliu pe lumea cealaltă ci la ce mama dracului trebuia să fac?!! Mi-am mai limpezit inteligenţa cu niscai trăscău moscovit, aşa cam la vreo 300 de ml. de m-am strâmbat şi scuturat mai abitir decât bietul meu câine care risca să rămână a nimănui şi după ce am simţit că-mi iau creierii, mă rog ăia pe care-i mai aveam, foc şi mi s-a părut că a-nceput să miroasă a ebonită arsă, mi s-a părut că cea mai bună soluţie ar fi s-o vizitez pe baba, ei îmi cer iertăciune, bătrâna care-l cunoscuse pe călugărul ăla sau ce mai era. Trebuia s-o vizitez şi asta cât mai repede, fără ca Dana să prindă de veste, fără ca bruna mea cucerire să aibă habar, repede, repede de tot şi s-o iscodesc despre ce fel de buruieni de leac era vorba, apoi ca şi

cum nu s-ar fi-ntâmplat nimic să-mi iau partenerii de hoinăreală şi s-o tulim la tras lupiii de cozi!

Am mai tras vreo câteva înghiţituri din recoltele siberiene, m-am încotoşmănat ca nu care cumva să mă ia dârdâitul pe drum şi pândind un moment când nu puteam fi zărit de vreo privire mai curioasă am şters-o englezeşte prin intrarea din dos oprindu-mă doar la volanul rablei mele. Gaz aveam suficient, doar făcusem plinul la staţia hanului aşa că nu am mai stat pe gânduri. Am pornit motorul şi fără să mai aştept ca de obicei să se-ncălzească am călcat-o pe coadă. Până-n şosea a fost minunat! Păcat că a fost scurt drumul. Am avut aderenţă de parcă aş fi avut jeepanul încălţat cu şenile dar când am dat de patinoar.

Maică drăgălaşă, ce mai desfrâu, ce mai dezmăţ!!! Patinam mai ceva ca la mondialele de perechi, când într-o parte, când în cealaltă! Începuse să se stingă şi luminile iar de sus se prăvăleau adevărate avalanşe de zăpadă de parcă întreg lanţul Alpino-Carpato – Himalayan se adunase deasupra noastră şi nu avea altă treabă decât să-ngroape un neghiob care-şi imagina că o să ajungă la ţintă zdravăn şi neatins. Curând mi-am dat seama de tâmpenia pe care-o făcusem dar era mult prea târziu! Vântul a-nceput să bată ca un apucat iar în luminile proiectoarelor vedeam cum zăpada nu mai cade din ceruri aşa cum îi e obiceiul ci o ia la trap pe orizontală acoperindu-mi parbrizul. Ştergătoarele erau doar un decor mişcător, acolo-n faţa mea cu toate că le accelerasem cât putea duce motorul. Mă deplasam într-o adevărată plapumă de vată albă, imaculată, fără să mai ştiu unde-i cerul, unde-i şoseaua, dacă mai exista aşa ceva! Doar din când în când dracii se mai potoleau din zbânţuiala lor nebună şi atunci întrezăream câte un petec de oglindă neagră ori câte vreun troian pe care reuşeam să-l evit în ultima clipă!

Goneam ca un apucat scăpat dintr-un stabiliment pentru nevrotici incurabili, mugind odată cu motorul bietei mele maşini şi şuierând odată cu vântoasele ori de câte ori ridicau zăpada la rangul de smântână zburătoare, ţinându-mă cu străjnicie de volan şi căscând ochii cât cepele scoţiene la peticele de asfalt – patinoar care se încăpăţânau să rămână neacoperite, făcându-mă pe mine să valsez în sunete de şuiere şi trosnete! Din când în când jeepul meu părea că are de gând să se-nece şi mai trăgea câte un rateu de mai mare dragul făcând văile să răsune ca pe timp de conflagraţie preatomică.

Deodată, m-am simţit mic şi neajutorat, luat pe sus, răsucit ca un titirez din cele ce-mi umpleau timpul liber în copilărie şi prins ca de un val uriaş de spumă poliuretanică am simţit că mă desprind de patinoar şi zbor, zbor liber prin clăbucii ăia mefistofelici! Aş fi fost tentat să cred că am fost răpit de vreo navă extraterestră dar realitatea s-a dovedit al dracului de crudă!

O izbitură puternică, tavanul în jos, pedalele sus picioarele în gură, dar aşa cu putere apoi iarăşi pe o parte pe cealaltă, iar picioare-n sus, iarăşi capul în nori, o durere ascuţită undeva în piept, mâini în cap şi. şi.

Nu ştiu cât am rămas fără cunoştinţă dar bănuiesc că nu prea mult. M-am trezit atârnând în hamuri ca o gloabă pregătită de sacrificare. Centura mă strângea al naibii de tare amenințând să-mi frângă toate coastele, sângele mi se strângea năvalnic în căpăţână sângeram de undeva dar nu-mi dădeam seama de unde. Farurile mai ardeau încă dar motorul se oprise şi mă întrebam cum de nu se transformase rabla mea într-un rug ori măcar în vreo torţă ca să mă perpelească niţel aşa ca învăţătură de minte?! Mi-am desfăcut cu greu şi cu opinteli centura şi în clipa următoare m-am trezit că mă prăvălesc cu gânditorul în plafon. Privirea mi s-a întunecat din nou de parcă ar mai fi fost nevoie de aşa ceva! Am reuşit să ies din epavă şi m-am târât cum am putut mai repede ignind şi înjurând printre dinţi până m-am considerat la adăpost. Am rămas o vreme aşteptând pălălaia dar când am văzut că nu se-ntâmplă nimic am luat-o la pas fără să am habar încotro merg. Singura mea grijă era să mă ţin pe picioare, să nu mă las luat de vânt ori zburătăcit prin cine – ştie ce troiene din care nu mai aveam să văd lumina zilei decât la primăvară! Nasul mă durea, cu un ochi aproape că nu mai vedeam, moaca mă ustura de-mi venea să mă uşurez pe mine, un umăr părea s-o fi luat la trap din lăcaşul lui, cu un picior călcam de parcă eram încălţat cu ciubote înroşite în foc, coastele sărmanele, de ele ce să mai spun şi colac peste pupăză căciula rămăsese gaj dracilor din valea aceea, lumină nu aveam decât amărâta de brichetă şi eram pe deasupra şi atât de ameţit că dacă m-ar fi întrebat cineva în clipa aia cum mă cheamă n-aş fi fost în stare să-i răspund nici cu paşaportul dinaintea ochilor!

Mergeam tot înainte, neabătut, aidoma ostaşului sovietic, cu ochii închişi, ferindu-i de acele de gheaţă, cu o mână-ntinsă şi poticnindu-mă la fiece pas. Mergeam mai mult răceşte, doi paşi în faţă

trei îndărăt, mai alunecam, mai căderam dându-mă de-a dura sau săniind cu mare succes pe turul nădragilor încât atunci când mai trăgeam câte o frunte de scoarţa vreunui copac o consideram de-a dreptul providenţială!

N-am nicio idee cât am umblat aşa hăbăuc prin pădure numărând copacii cu fruntea. La ceas nu mă puteam uita, adică, puteam dar fără folos pentru că bezna m-ar fi împiedicat să văd ceva pe rabla mea mecanică! Era pentru întâia oară când regretam că nu-mi luasem porcăria aia vorbitoare şi care acum stătea bine – merçi pe biroul meu la căldurică iar posesorul umbla de nebun pe toate coclaurile! M-am oprit să-mi mai trag sufletul şi parcă şi vântul s-a îndurat de un amărât ca mine şi a luat şi el o pauză de pufăială! mai bine s-ar fi-nteţit că poate aşa nu mai auzeam! Nu departe, cam la vreo 50 ori 60 de metri şi într-o parte şi în cealaltă am auzit melodioasele voci ale prietenilor mei pe care trebuia să-i vizitez incognito. Urlau şi se chemau unul pe celălalt îmbiindu-se parcă să aibă grijă de prada ce nu avea voie să le scape. Ei, asta-i! Iată-mă-s din vânător, de imagini, în vânat, dar din cel cât se poate de adevărat!!! Ce-aş mai fi vrut să-i am alături şi pe cei doi Tarţa să-i văd cum se pişă pe ei de teamă! Ei iubitorii de animale şi mai îndeosebi de lupi. Auzi, de lupi! Şi cum mai urlau jigodiile dracului, cum se mai îmbiau una pe alta să-mi facă începutul! Norocul meu că nu-i vedeam, deocamdată! M-am gândit să mă caţăr într-un copac dar mi-am adus aminte de visul ăla tâmpit! Dihăniile ar fi fost în stare să aştepte sub copac până ce m-ar fi luat somnul ori cine mai ştie! Ninsoarea se mai potolise şi ea. M-am rezemat de un brad ori molid, naiba ştie ce era, oricum mirosea a răşină şi m-am căznit să străpung bezna. Voiam să aflu cu o secundă mai devreme câte vietăţi ale pădurii aveau să se înfrupte din mine! Am dezluşit vreo opt sau zece perechi de luminiţe în stânga şi tot cam pe-atâtea în partea cealaltă. Prin urmare iată soborul lupesc iar subsemnatul mare îndrăgitor de fenomene ieşite din comun aveam să le fiu o delicioasă cină! Sta-le-aş în gât! Îmbolnăvindu-s-ar de cancer de la hoitul meu! Blestemam şi înjuram de mama focului dar parcă tot peste mână-mi venea să mă las halit aşa ca prostul de o gaşcă de hămesiţi veniţi cine ştie de unde la adunarea lor sobornicească! Mi-am adunat toate rezervele de care mai dispuneam şi am luat-o la trap prin pădure uitându-mă când într-o parte când în cealaltă! Bestiile se ţineau la distanţă dar nu mă scăpau din priviri! Am început să urlu, să

dau din mâini, să zbier după ajutor dar curând am înţeles că era inutil, ba mai mult îmi consumam şi puţina energie pe care-o mai aveam!

Nu ştiu cât am mai alergat aşa şi nici câţi copaci am luat peste freză dar la un moment dat m-am trezit că-mi iau din nou zborul în noapte şi era pentru a doua oară! După o planare scurtă am început s-o fac pe mingea dându-mă de-a rostogolul şi lovindu-mă cu sârguinţă de toate câte-mi ieşeau în cale!

M-am oprit izbindu-mă cu nădejde de ceva dar din păcate am şi leşinat.

Până în clipa aceea eram convins că în urma unei pălituri zdravene ţi se rupe filmul şi se leagă apoi totul în momentul în care-ţi vii în fire. Aşa citisem prin cărţi, văzusem şi prin filme, fie ele şi documentare, dar cu mine cel puţin s-a petrecut altfel. Eram ca paralizat, aproape trecut în lumea viselor însă calculatorul personal refuzase pesemne să se autodeconecteze. Nu puteam mişca, nu puteam deschide nici ochii dar percepeam totul sau aproape totul. Auzeam ca de pe cea lume paşi uşori apropiindu-se de mine şi pe măsură ce distanţa se scurta auzeam şi nişte respiraţii gâfâite de fiinţe care alergaseră mai mult şi mai tare ca mine. Parcă mai simţeam şi un miros specific de fiară sălbatică dar pentru senzaţia asta nu-mi bag mâna-n foc! Nasul mă durea încă din urma zborului la bordul jeepului şi foarte probabil simţul mirosului se limita doar la nervul olfactiv şi la subconştientul meu şi aşa pus bine la popreală! Ştiam că vin dumnealor. Simţeam asta şi mă pregăteam la ce era mai frumos. Sincer în momentele alea preferam să satur o bandă hămesită decât să mă transform într-un sloi până-n primăvară când aveau să dea corbii şi vulturii de hoitul meu! Ce perspectivă grozavă! Marele profesor Iuliu Luca, pentru prieteni Lulu, iubitor de fenomene paranormale şi mare alergător după cai verzi pe pereţi, să ia chipul unei grămăjoare de ciolane bine polizate de colţii dihăniilor pădurii, ciolane nesimţitoare şi înălbite de trecerea vremii! M-am pregătit sufleteşte de iminenta perforare a învelişului meu natural de colţii ascuţiţi imaginându-mi-i albi, lungi şi clănţănitori. Am încercat să mă detaşez de momentul trăirilor macabre dar apropierea fiarelor nu-mi dădea deloc răgazul necesar trecerii în lumea negândirii lipsită de orice fel de senzaţii şi suferinţe! S-au oprit destul de aproape, cred că la niciun metru de mine, m-au adulmecat de la distanţă şi apoi garda lupească a-nceput defilarea prin jurul catafalcului meu îngheţat. Mă simţeam mai ceva ca

un faraon din anticul Egipt aşa înconjurat şi păzit de o trupă de gardieni patrupezi cu limbile atârnate şi colţii rânjiţi dându-mi onorul! Erau vreo câţiva, dar cum nu-mi puteam desprinde pleoapele una de cealaltă am preferat să-mi imaginez că la festinul lupesc aveau să se-ndestuleze cel puţin 10 – 15 prieteni de-ai familiei Tarţa!

Mi-i imaginam pe cei doi prieteni ai mei stând încremeniţi cu câte o lumânare, parfumată, şi câte două cale în mâini şi privind fără să clipească la hârjoana sălbăticiunilor care trăgeau de fleicile mele întinzându-mi tendoanele şi rozându-mi articulaţiile şi ligamentele, curăţând cu mare grijă oasele nelăsând nici măcar o bucăţică de carne!

„Hei! mai clipiţi şi voi fraţilor nu vă zgâiţi aşa la amicii ăştia ai voştri şi tu, Dana Tarţa, poate că te hotărăşti naibii să verşi măcar o lacrimă pentru unul care s-a sacrificat în cinstea bunului mers al mamei natură! O lacrimă doar, nu vreau mai mult că oricum eram pe picior de plecare!”

Le-am simţit boturile. apoi colţii. M-au înşfăcat! Am vrut să ţip dar eram mai nevolnic decât pe U.F.O. – portul de la Gherla! De fapt nici nu prea aveam motive să urlu ca un apucat! Nu mă durea nimic! M-am simţit tras ca un sac sau ca o sanie. Pesemne mă înhăţaseră de ţoale şi mă trăgeau la un loc mai plăcut lor. Cred că se gândiseră că-i prea strâmt acolo.

Deştepte orătănii! Voiau pesemne să se simtă mai în largul lor.

M-au hurducăit prin nişte hârtoape apărute nu ştiu cum şi m-au lovit cred de niscai bolovani. Cred că am gemut de durere că aproape imediat m-au lăsat în pace. Suflete milostive, ce vrei?! Începusem să-mi revin. Mă dureau toate ciolanele de parcă abia atunci fusesem vărsat de un concasor uriaş pus pe bătaie de joc. M-au remorcat din nou şi au început să mă sănieze dar de astă dată totul se întâmpla pe o suprafaţă cât se poate de netedă. Mă dezmorţisem binişor şi am încercat să privesc printre pleoapele abia întredeschise. Eram tras de doi lupi cât toate zilele printre nişte, cred că erau maluri, da sigur erau maluri ale unei ape. Asta explica şi uşurinţa alunecării mele. Ceilalţi, nu puteam să-mi dau seama câţi erau, formau o gardă personală, de o parte şi de alta, de care ar fi fost mândru însuşi împăratul lupilor! Bietele lighioane se opinteau şi patinau pe luciul gheţii gâfâiau şi fornăiau dar nu-mi dădeau drumul din colţii lor. Nu ştiu cât a durat distracţia asta dar începuse să-mi placă şi mă rugam în sinea mea Celui de Sus să nu se termine prea curând. Ce urmăreau dumnealor, habar n-aveam dar

eram sigur că hăcuirea mea era în raport de durata manşei de săniuş! Mi-am amintit de „Săniuţa de argint”, un concurs la care participasem şi eu în adolescenţă. La faza pe zonă ce se desfăşurase la Cheile Turzii sania pe care concuram nu s-a mai simţit bine călărită fiind de un ageamiu şi s-a gândit să plece singură la vale dar căposul de mine mă cramponasem de biata săniuţă şi uite-aşa am coborât vreo jumătate de kilometru, ea pe tălpici, eu pe burtă în urma ei! Şi iată că după ani şi ani, lupii mei, dragii mei lupi, bravii de ei, patinau de zor pe gheaţa râuleţului şi mă trăgeau ca pe o sanie în urma lor!

Când tocmai mă credeam în stare de precongelare şi mă gândeam că anesteziat n-o să mai simt nimic s-au hotărât să se oprească. Cei doi cărăuşi mi-au dat drumul şi ridicându-şi boturile-n aer au început să urle într-un fel anume!

„Hait! îşi cheamă fârtaţii. Ăştia nu-s egoişti de fel! Tin cu tot dinadinsul să-şi hrănească toată comunitatea!”

Au urlat aşa lupeşte preţ de vreo jumătate de minut apoi m-au înşfăcat din nou şi au început să mă tragă la deal. Abia atunci am observat că malurile cele înalte dispăruseră şi locul lor fusese luat de un vad. M-au mai purtat aşa vreo 20 ori 30 de metri după care m-au lăsat în pace. S-au întins alături de mine, lipiţi de mine. Am înţeles că voiau să mă protejeze împotriva frigului şi a ninsorii care începuse iarăşi, ce-i drept mai potolit dar ningea.

Mi-am privit protectorii. Îşi îndreptaseră boturile spre mine şi-mi suflau aer cald în faţă. Ce-i drept nu mirosea prea grozav dar se simţea căldura. Ceilalţi parteneri de drum nu se culcaseră. Rămăseseră în picioare şi aşa ninşi cum erau păreau nişte fantasme plămădite din nea şi fuioare de aburi ce li se ridicau de la nări spre văzduhuri. Se făcuse o linişte atât de nefirească încât eram gata să jur că auzeam fulgii de zăpadă lovindu-se între ei şi apoi aşternându-se pe covorul alb gata pregătit pentru noii veniţi!

Am tresărit. Zgomotul unor paşi târşâiţi ce se apropiau de noi a rupt nemilos liniştea aceea aidoma celei dinaintea facerii lumii! Am încercat să privesc în direcţia din care venea zgomotul acela infernal dar fulgii şi loviturile care-mi tumefiaseră moaca nu-mi permiteau un astfel de exerciţiu.

— Ce-i cu voi prieteni? am auzit o voce bărbătească plină de căldură şi bunătate. Colţatule, Rânjilă, aţi venit cam devreme. Ei da’ ce aveţi voi aici?

Cei doi lupi scânciră ca nişte bieţi căţeluşi.

— Un om. Un om. aţi adus un om. Mai trăieşte?

Lupii scânciră din nou iar omul, un adevărat uriaş se aplecă deasupra mea.

— Sigur că mai trăieşte. altfel nu l-aţi fi adus voi la mine! Ia daţi-vă la o parte. Aşa. Stai liniştit omule. O să-mi spui mai târziu ce-ai păţit.

Şi niciuna, nici două, fără vreun efort mă ridică de la sol, mă aşeză ca pe o povară preţioasă pe umerii lui de uriaş şi o porni agale spre un ştiu care ţintă pentru că mi-am pierdut din nou cunoştinţa şi de data aceasta rupt total de realitate

Habar n-am cât a durat pauza de proiecţie. Ştiu că m-am trezit într-o încăpere de vreo 25 de metri pătraţi cu pereţi şi tavan de un alb strălucitor, un alb pe care nu cred că-l poţi întâlni nici măcar în clinicile particulare din occidentul atât de blamat de unii şi atât de ridicat în slăvi de mulţi alţii. Am crezut că am ajuns din întâmplare pe meleagurile Sfântului Petru sau prim mila Domnului în vreun spital al cărui manager ţinea mai presus de toate la pacienţii săi şi abia mai pe urmă la propria pungă. Era cald, cald, mai ceva decât puteam să-mi fac eu acasă cu toată centrala mea de clasa A.

— Te-ai hotărât să trăieşti? am auzit o voce care venea de undeva din apropiere şi pe care, culmea o ştiam, o cunoşteam deşi era o amintire pierdută undeva în lumea viselor mele sau a leşinului din care tocmai mă trezisem. Mi-am forţat pleoapele să se deschidă cum doream deşi dădeau dovadă de o încăpăţânare de-a dreptul măgărească. Am câştigat bătălia şi învinsele dându-se bătute m-au lăsat să văd lângă o sobă cumva ciudată, construită din piatră şi în care ardea cu toată nădejdea un buştean, pe el, pe cel ce mă culesese dintre prietenii mei patrupezi care mă târâseră numai ei ştiau unde. Era un bărbat de o frumuseţe christică, cu barbă şi păr castaniu, cu ochii întunecaţi. Avea umeri largi de Hercule, nişte mâini ca două lopeţi şi era, da, era îmbrăcat într-un strai preoţesc legat la brâu cu o frânghie albă cu multe noduri. Întins pe patul de lemn negeluit, pe o saltea mai mult ca sigur umplută cu paie şi acoperit cu o cergă de lână cafenie, întins aşa pe spate aveam senzaţia că în faţa ochilor mei se află un uriaş, un gigant preot al nu ştiu cărui zeu păgân cu o inimă deosebit de bună şi suflet curat de înger. Am zvârlit pledul aspru ce mă acoperea şi am dat să mă ridic în capul oaselor dar în clipa următoare nu ştiam

cum să mă acopăr mai repede năpădit de o ruşine de ţânc surprins că-şi studiază plin de curiozitate sexul. Eram gol puşcă!

— Nu te ruşina fiule, a început din nou preotul, Bunul şi Milostivul Dumnezeu când în bunătatea lui a creat omul nu l-a făcut şi îmbrăcat. Doar artiştii i-au prezentat pe Adam şi pe Eva cu frunze de vie acoperindu-le ruşinile şi asta doar din pură pudoare. Nu te ruşina prin urmare de goliciunea trupească. Mult mai tare ar trebui să doară goliciunea sufletească şi câinoşenia umană. Ai văzut vreodată în viaţa ta vreun animal ruşinându-se de goliciunea lui? Pe tine te-au adus aproape de mine bieţii mei prieteni, te-au târât până aici Colţatul şi Rânjilă, cei mai fioroşi, mai mari dar şi mai deştepţi din toţi lupii care hălăduiesc pe lumea asta. Erau oare ei îmbrăcaţi? Aveau numai blănurile, alea cu care i-a lăsat Prea Milostivul pe Pământ. Ia spune-mi mai bine cum ai ajuns să fii găsit de ei?

Avea dreptate omul meu! Avea mare dreptate! Noi am cam uitat de suflete şi ne-am orientat mai mult asupra trupurilor noastre supunându-ne mai mult cerinţelor păcătoase, păcătuind cu dorinţele noastre trupeşti şi uitând de învăţămintele Domnului, uitând de milostenie, de ruşine, de sfinţenie, de curăţenie sufletească, uitând de noi înşine până la urmă! Ne ghiftuim cu ce ni se pare nouă mai bun fără să ne gândim o clipă măcar că bunătăţile nu-s altceva decât otrăvuri, turnăm în noi tot felul de băuturi care mai de care mai sofisticate fără grija sănătăţii şi a zilei de mâine, ne afumăm de parcă am avea şi trupuri şi suflete de rezervă, ne destrăbălăm de dragul de a mai adăuga un nume pe lista cuceririlor fără să ne gândim la riscuri, ucidem doar de dragul uciderii şi a sângelui fie el şi nevinovat şi toate astea pentru ce? În numele cui? În numele desfrâului şi al dorinţei de parvenire! În numele nostru, al oamenilor care în loc să-şi respecte propriile fiinţe alunecă din ce în ce mai tare pe panta disoluţiei speciei! Şi dacă ar fi vorba numai de cea umană! Din păcate în numele raţiunii distrugem totul!!! Ce puteam răspunde? Cum puteam să reacţionez?

M-am căznit să mă ridic în capul oaselor dar fără să renunţ la acoperământul meu vremelnic. Mă dureau toate mădularele. Aveam senzaţia, tembela senzaţie că fusesem tocat centimetru cu centimetru cu o drăgălaşă şi utilă bâtă de base-ball. Am reuşit să mă ridic până la urmă. Interlocutorul meu n-a schiţat nicio mişcare niciun gest măcar din care puteam înţelege că ar dori să mă ajute. Nu voiam să fiu sprijinit nici măcar de el. M-am aşezat pe marginea patului. Podeaua

era din piatră dar drept pat se găsea întinsă o scoarţă din coade aşa cum se făceau odinioară prin gospodăriile ţărăneşti, ţesute la războaiele empirice din care dacă mai doreşti să vezi trebuie să vizitezi neapărat vreun muzeu care mai conservă vestigii ale culturii noastre din vechime. M-am înfăşurat cum am putut mai bine cu pledul aspru din lână de oaie.

— Îţi e frig? m-a întrebat el cu o nuanţă de ironie în glas.

— Nu. Adică da. adică nu. m-am bâlbâit ca un şcolar. Ştii părinte.eu fac parte din lumea mea, păcătoasă ce-i drept dar am avut parte de o anume educaţie.

— Crezi în Dumnezeu fiule?

— Educaţia mea a fost săvârşită în şcolile şi timpurile comunismului dar nu pot să spun că nu cred în Creator. N-aş putea să afirm că am o percepţie aidoma celei bisericeşti, nu pot să-l concep peAtot Puternicul aidoma nouă sau mai bine zis pe noi semănându-i întru totul dar ştiu că undeva în univers există o forţă, o putere care coordonează totul, care dirijează totul pe baza unor legi bine determinate şi bine alcătuite.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc fiule. Dacă toţi muritorii ar gândi ca tine poate că alta ar fi soarta acestei lumi de nimic. Hai mai bine să trecem la ce te-a adus la mine pentru că ştiu prea bine că ai pornit pe o vreme atât de câinoasă în căutarea mea?!

— Părinte, am început eu puţin nesigur, părinte. vedeţi dumneavoastră, eu pornisem să ajung la o anumită persoană care cu mulţi ani în urmă, spunea ea a fost vindecată de un călugăr, pustnic din partea locului, a fost vindecată prin urmare de cancer şi eu voiam s-o iscodesc de ce fel de buruiană de leac ori mă rog alte ierburi s-a folosit dumneaei.

— Aha! Ştiu de cine vorbeşti.

— Pe drum, însă am avut un accident şi am luat-o pe jos. Din cauza ninsorii am pierdut drumul şi m-am rătăcit. Te rog părinte. eşti bun să-mi dai niţică apă?

Mi-a întins o oală de lut ars, să tot fi avut vreo doi litri. Am sorbit din ea dar mi-am dat seama de îndată că nu era apă ci un fel de ceai îndulcit. Nu mai băusem în viaţa mea aşa ceva. şi avea o aromă! Nu ştiu din ce cauză, fie că-mi fusese teribil de sete, fie că-mi plăcuse, dar n-am luat vasul de la gură până nu s-a scurs şi ultima picătură din licoarea aceea.

— Continuă, m-a îndemnat el luându-mi oala din mână.

— M-am rătăcit prin pădure, prin întuneric şi viscol până. DA.am rătăcit aşa dând cu capul în toţi copacii până am văzut haita de lupi care mă pândeau să mă hăcuie, credeam eu atunci. Am rupt-o la fugă, aşa cum puteam până m-am rostogolit într-o râpă sau aşa ceva de unde m-au cărat până la sosirea dumneavoastră.

— De ce voiai să afli soiul plantelor din care-şi făcea bătrâna ceaiuri?

Aş fi preferat să tac sau şi mai bine să povestesc de altceva dar un nu ştiu ce dinlăuntrul inimii lui dădea ghes să-i spun adevărul, să mărturisesc omului din faţa mea despre boala de care sufeream şi despre care tocmai fusesem informat cu doar câteva ceasuri în urmă! Ceasuri „ceasuri. ceasul meu, nu-l mai aveam la mână! L-oi fi pierdut prin pădure?! Mi-a surprins privirea care fără voie mi se-ndreptase către mâna stângă.

— Te uiţi după ornic fiule?

— Mda.am mormăit eu dezamăgit de gestul meu şi temător ca nu cumva să-şi închipuie omul cine ştie ce. Cred că l-am pierdut prin pădure.

— Nicidecum. Ornicul tău e aici, doar că nu mai umblă. Pesemne ai uitat să-l tragi. Hai mai bine să revenim.

— Aşa-i că tocmai vă povesteam. Ei bine părinte. Sufăr şi eu de aceeaşi boală de care a suferit şi bătrâna la tinereţe dar se vede treaba că dumneaei a avut noroc să-şi întâlnească lecuitorul.

— Şi crezi oare fiule că tu eşti lipsit de noroc?

— Nu.nu ştiu. adică nu ştiu ce să cred. Mă ierţi părinte. dar nu ştiu ce am. M-a pălit aşa. un somn. dintr-odată.

— Dormi fiule şi dacă te trezeşti şi eu n-oi fi prin preajmă o să găseşti pe masă şi hrană şi de băut. Dormi ca să-ţi refaci puterile. Şi fii fără grijă ce ai căutat poate că ai găsit.

Era cald şi era bine. mirosea a foc din lemne de brad. şi cerga aspră de lână nu mă-nţepa, nu mă zgâria. şi mie mi-era somn. Am adormit fără să mai aud ultimele cuvinte ale pustnicului, pentru că pustnicul era, la el mă aduseseră şi Rânjilă şi Colţatul.

Când m-am trezit el era tot acolo, doar că-şi schimbase locul. Şedea pe un scăunel cu trei picioare la căpătâiul meu şi mă veghea. Încăperea deşi lipsită de binefacerile modernismului, radio, televizor ori măcar curent electric, banalul şi indispensabilul pentru noi curent

electric, era destul de luminată. Albul acela strălucitor al pereţilor amplifica lumina unei lumânări groase ce se afla înfiptă într-o ulcică iar flăcările jucăuşe ale focului aruncau umbre şi lumini în succesiuni fantastice pe pereţi şi pe tavan. Capul nu mă mai durea, ochii erau în regulă pesemne se dezumflaseră şi mă simţeam destul de ciudat. Parcă o energie necunoscută alerga furioasă prin vasele mele sanguine purtându-mi sângele prin toate capilarele, chiar şi cele mai neînsemnate. Pielea începuse să mă mănânce dar nu ştiu dacă ceea ce se juca prin arterele mele ori cerga aia cafenie era de vină. Eram înfofolit până la bărbie cu toată căldura din încăpere şi velinţa groasă şi aspră am realizat că nu transpirasem deloc, sau. Poate mă. Nu asta ar fi fost prea de tot! auzi trăsnaie! Ce-i poate trece omului bolnav prin cap?! Să mă şteargă el cu mâna lui de năduşeală! Păi aşa ceva nu se mai întâmplă nici în cele mai a-ntâia spitale din România! N-ai să mai vezi nicio infirmieră ori asistentă oricât i-ai pompa prin buzunare înjosindu-se! Pentru o asemenea operaţiune ai nevoie de un însoţitor şi dacă nu ai nevastă, soră ori vreo cumnată trebuie să scoţi dacă ai de unde părăluţe bune din portofel ca să plăteşti un însoţitor de ocazie dar profesionist! Eram tot gol aşa cum binevoise Cel de Sus să mă lase pe lume şi ceva îmi spunea că până la despărţirea de chilia călugărului aşa aveam să rămân!

— Cum te simţi fiule?

— Dacă aş spune că bine, aş minţi iar dacă din contra aş spune că-i rău aş minţi din nou aşa că nu ştiu. sincer nu ştiu ce să răspund la întrebarea asta. Ştii părinte, am senzaţia că o herghelie de armăsari de flăcări aleargă de nebună prin vinele mele şi când ajunge la picioare, când se tropăie prin capul meu şi aşa destul de aranjat. Pe deasupra mă mănâncă pielea dar cred că asta-i din cauza pledului ăstuia aspru şi. iartă-mă că-ţi spun dar cu toată căldura de aici n-am transpirat de fel şi nici nu simt nevoia să se mă-nţelegi dumneata.

— Fii liniştit fiule. E din pricina ceaiului pe care l-ai băut. da' asta n-o să dureze o veşnicie. Când o să simţi că te taie, dacă eu n-oi fi prin preajmă, vezi că dincolo de uşa ceea, sub scară se află un hârdău din lemn în care te poţi uşura de toate nevoile. fără ruşine, pricepi tu?

Am încuviinţat din cap. Mă ridicasem în capul oaselor şi şedeam la marginea patului cu picioarele atârnându-mi fără să mai ating ţoala din coade aşternută dinaintea mea. Ce mama naibii, intrasem la apă sau crescuse patul?!

— Ţi-e foame? m-a întrebat el.

— Îhî!

— Păi să te hrănesc fiule, doar că pentru asta trebuie mai înainte de toate să te speli bine pe mâini şi pe ochi apoi o să ne rugăm amândoi şi abia după aia o să mănânci da' să nu te-aştepţi c-o să-nfuleci niscai cărnuri ori mai ştiu eu ce mâncaţi voi orăşenii. Acii o să primeşti doar brânză dulce, miez de nucă, alune. fructe uscate, miere de albine şi ceai cât mai mult ceai. Ti s-o fi părând prea puţin da' te asigur că o să supravieţuieşti regimului.

— Cum spui dumneata părinte.am îngăimat eu privind disperat după ţoalele mele.

— Ei hai, nu te mai ruşina, în faţa Domnului suntem toţi la fel şi apoi suntem bărbaţi, nu-i aşa?!

Am lăsat naibii deoparte şi jenă şi pudoare, am aruncat cât colo velinţa, m-am ridicat în picioare aşa cum mă făcuse mămicuţa şi mi-am târşâit tălpile în colţul în care se afla un spălător. Empirică unealtă dar oricum avea fason! O covată de mărime potrivită sprijinită pe o capră din lemn aidoma celor ce le folosesc gospodarii când vor să mai scurteze niscai trunchiuri de copac şi alături o cofă din lemn plină ochi cu o apă limpede dar rece ca gheaţa. Mi-a dat o bucată de săpun din care nu mai văzusem din pruncie pe când îmi pierdeam vremea la ţară la bunici. M-am spălat bine – bine de tot şi m-am limpezit cu apă rece pe care a avut amabilitatea să mi-o toarne chiar el. Ne-am închinat şi ne-am rugat preţ de câteva minute, mai mult el, pentru că eu în afară de Tatăl Nostru şi chestia aia pentru copii cu îngeraşul nu mai ştiam altceva, dar mi-am propus să-nvăţ şi Crezul şi alte rugăciuni către Cel de Sus şi asta câtă vreme mă aflam la el. Am mâncat, nu ştiu pentru ce, pentru micul dejun sau poate pentru cină, sau cine mai ştie? După cum avusese grijă să mă informeze, nu mi-a dat altceva în afară de o bucată de brânză dulce dar delicioasă, mieji de nucă şi de alune de pădure fructe uscate şi o turtă coaptă probabil în spuză ori pe plită. Îmi era sete şi l-am rugat să-mi dea niţică apă dar a refuzat. Apa era obţinută din zăpadă şi nu trebuia băută în timpul tratamentului la care mă supunea. Mi-a dat în schimb ceai, acea oală din ceramică din care mai băusem plină ochi şi de data asta. Am golit-o după care mi s-a făcut iarăşi somn. Mi-am cerut iertare că nu-s un bun tovarăş de singurătate şi m-am culcat. Am adormit aproape cum am pus capul pe perna umplută tot cu paie.

A fost cea mai nesuferită noapte din viaţa mea. Poate ceaiul, poate că şi unele din fructele uscate mi-au cam dat de furcă. M-am trezit de mai multe ori şi am folosit vasul acela din lemn aflat acolo sub scara aceea de piatră care ducea la etaj. Din cauza somnolenţei nu m-am lăsat împuns de curiozitate ca altă dată aşa că nu mi-a trecut prin minte să explorez încăperea sau încăperile de sus. Un lucru curios care atunci nu mi-a dat de gândit e că de fiecare dată hârdăul era golit şi curat. Călugărului meu îi plăcea curăţenia şi cea trupească şi cea din mediul înconjurător poate la fel de mult ca cea sufletească!

De fiecare dată când dădeam cu ochii de masă şi ce se afla pe ea mă apuca subit foamea şi setea şi de fiecare dată mă spălam conştiincios îmi făceam rugăciunea alături de sfinţia sa şi mă-ndestulam cu ce mi se oferea. S-a întâmplat ca în vreo două sau trei rânduri să mă aflu singur în toată casa. Nu m-am întrebat unde poate fi gazda mea? Nici nu cred că ar fi avut vreun rost. Omul putea să iasă şi el pe-afară după treburi, poate după lemne pentru că focul ardea totdeauna. Mâncam din toate bunătăţile beam ceaiul şi trăgeam iarăşi pe dreapta.

Cred că au trecut aşa două nopţi şi o zi pentru că mă simţeam destul de bine. Nu mă mai durea nimic, nici coastele nici umerii şi nici picioarele. Cât despre cap. Cum oare mă mai putea durea dacă nu mai băgasem în mine niciun strop de otravă? Aş putea spune că uitasem gustul alcoolului, nevoia de nicotină dispăruse, de odihnit mă odihnisem cum n-o mai făcusem probabil de pe vremea când eram prunc în scutece iar bunătăţile pe care avusese grijă sfinţia sa să mi le dea erau leacuri sigure.

— Cum te simţi? m-a întrebat el la un moment dat când înfăşurat într-o pânză aspră de cânepă ce ţinea loc de cearşaf mâncam cu poftă cele puse dinainte.

— Mulţumesc de întrebare, mai bine ca oricând. De la ultima trezire cel puţin îmi pare că m-am născut a doua oară.

— Aşa, aşa. Asta-i tare bine. Apoi fiule să ştii că a venit vremea să ne luăm rămas bun. Ţi-am pregătit o straiţă în care ai şi buruieni pentru ceaiuri şi trei vase cu miere de albine din care am folosit eu la-ndulcire. Să ai grijă să bei cam doi litri pe zi, preferabil seara mai înainte de culcare.

— Mdaaa. am mormăit îmbufnat, ca să mă duc na umblătoare toată noaptea.

— Ba n-o să fie-aşa şi o să-nţelegi tu mai târziu că am dreptate. Da' nu mă mai întrerupe rogu-te. Ţi-am pus şi o lingură din lemn, cioplită de mine. E măsura ce-o s-o foloseşti pentru plante şi tot cu ea o să mesteci în oală cât timp fierbe, da' ai grijă să nu dai decât în partea cealaltă a felului în care se-nvârtesc acele ornicului tău pe care ţi-l vei lua de îndată. Să nu-ţi lipsească turta de făină amestecată cu tărâţă şi aibi grijă să fie coaptă pe plită, miejii de nucă şi alune de pădure, brânza de capră ori de vacă, în niciun caz de oaie şi dacă se poate fructe şi zarzavaturi proaspete. Aici n-am avut şi de-asta ţi-am dat uscături. Nu trebuie să te lăcomeşti la cărnuri, ba aş zice că-i mai bine nici să gândeşti la ele, să fereşti grăsimile de toate felurile şi doar duminica să foloseşti câteva picături de ulei de măsline, să nu mai pufăieşti din iarba necuratului şi nici să bei băuturi ce-ţi fac mintea zob. Să foloseşti zeamă de fructe proaspete nu din ce se găseşte la prăvălie.

— Asemenea regim!

— Asemenea regim o să te ducă sigur la o sută de ani, da' nu-i nevoie să-l ţii o viaţă Deocamdată eşti aproape vindecat şi în următoarele câteva luni n-o să mai ai nimic. Acum te-mbracă, te-ncaltă şi să mă ierţi că o să te leg cu o năframă la ochi. Afară-i zi şi mă tem pentru lumina ochilor tăi.

În alte condiţii aş fi spus că m-am lăsat dus cu preşul dar în privinţa bunelor intenţii ale omului din faţa mea nu aveam nicio îndoială. Ştiam, simţeam asta cu tot sufletul, că nu mi-ar fi vrut nici măcar o clipă răul. M-am lăsat aşadar după ce m-am echipat, legat cu o năframă din caşmir, neagră, neagră ca noaptea şi apoi purtat de mână ca un orb sadea dus afară în aerul rece şi tare al dimineţii de iarnă bucovineană. Prima senzaţie a fost că am ajuns la pol dar curând, foarte curând mecanismele de termoreglare şi-au făcut din plin datoria. Am inspirat aerul curat până-n străfundurile plămânilor şi am constatat surprins dar cu mare încântare că nu-mi mai venea să behăi până să-mi scuip măruntaiele aşa cum păţeam de obicei când ieşeam afară dimineaţa în sezonul rece. Am mers aşa cam vreo trei sute de paşi după care ne-am oprit. Nu ştiu de ce dar tot timpul plimbării am avut impresia că ne-nvârtim în jurul unui anumit punct pe o rază de câteva zeci de paşi. Mi-a dat drumul şi a trecut dinapoia mea.

— Rămâi cu ochii închişi, numai când ţi-o spun eu trebuie să-i deschizi da' să ai de grijă să clipeşti cât mai des la-nceput, altfel să ştii

că-i de rău.

Mi-a dat cu multă blândeţe năframa dar fără să mi-o scoată iar eu ca un băiat ascultător ce eram am început să clipesc aşa cum mă-nvăţase. Cred că avusese dreptate! Albeaţa zăpezii şi strălucirea soarelui care-şi trimitea cu dărnicie razele către noi m-ar fi lăsat cel puţin pentru o perioadă fără vedere.

Când în sfârşit m-am obişnuit cu lumina am început să studiez locul. El, sfinţia sa, nu era altfel pe lumină faţă de cum îl ştiam de la lumina focului şi cea a lumânării. Aceeaşi privire blândă plină de iubire faţă de aproapele său, aceeaşi figură senină, aceeaşi statură ce emana o putere neobişnuită pentru un om, fie el şi uriaş aşa cum era călugărul. Mi-am amintit de clipa în care m-a ridicat din zăpadă şi m-a purtat pe sus ca pe o sarcină de vreascuri. Îmi era şi teamă dar sunt sigur că în clipa aceea mi se puteau citi în ochi respect şi recunoştinţă.

În apropierea noastră era o stâncă înnegrită de vreme ce se-nălţa cam vreo 40 ori 50 de metri deasupra zăpezii. Mi se părea tare cunoscută şi mă chinuiam să-mi amintesc unde o mai văzusem dar amintirile îmi erau destul de neclare, învăluite-n ceaţa stării de somn în care-mi petrecusem ultimele două zile. Ne aflam pe un platou pe care-l văzusem, eram sigur de asta atunci când. da, când mă căraseră cei doi lupi, mai mult mort de teamă decât viu dar şi lovit ca vai de lume. Pădurea ne înconjura şi pretutindeni la o zvârlitură de băţ se înălţau spre soare brazi şi molizi de o stranie frumuseţe.

— Unde mă aflu sfinţia ta? l-am întrebat impresionat de frumuseţea înconjurătoare.

— Aşa-i că şi ţie ţi se pare că ne-am afla în grădina raiului?

— Dacă am face abstracţie de zăpezile de pe aici.

— Ce te face să crezi că raiul ar putea fi lipsit de asemenea frumuseţi? Dacă Bunul Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea lui de ce oare nu ar fi făcut şi locul pe care să hălăduiască după alcătuirea şi frumuseţea raiului?

— Poate că ai dreptate dar din câte ştiu nu există referiri decât la grădinile Edenului din care au fost alungaţi Adam şi Eva.

— Scriptura fiule nu ne dezvăluie decât numai ce a vrut Creatorul să fie destăinuit, altfel oamenii n-ar mai fi vrut să sălăşluiască pe Pământ. Ar fi vrut să ajungă cu toţii în rai mai înainte de soroc şi astfel ar fi fost primejduită taina creaţiei divine. Munca lui – Dumnezeu s-ar fi dovedit zadarnică iar el n-ar mai fi fost nevoit să-şi

bată capul cu toţi păcătoşii şi s-ar fi plictisit acolo în ceruri, văzându-se silit să caute alte şi alte prilejuri şi metode de a-şi umple timpul. Eh, da' despre asta o să mai vorbim noi şi altă dată, acum să-i chem pe prietenii noştri care te-au adus la mine. Tot ei te vor duce până-n preajma hanului.

— Mă iartă părinte, dar de ce nu mă-nsoţeşti dumneata? am vrut eu să ştiu. Mai ai cumva şi pe altcineva în îngrijire?

— Deocamdată nu mai am pe nimeni altcineva dar oricând se poate arăta un lovit de soartă ce are nevoie de ajutorul meu. Asta ar putea fi un motiv dar al doilea şi cel mai important e că nu mă.nu am permisiunea de a mă apropia de locuri din acelea.

Îşi duse dreapta la gură, îşi vârî două degete făcute covrig şi scoase un şuierat prelung şi puternic de-ai fi zis că-i sirena unei locomotive nu alta!

— Curând vor fi aici prietenii mei necuvântători. Să nu ai teamă de ei, sunt nişte lupi din cei mai deştepţi din câţi au fost vreodată pe faţa pământului şi te-au îndrăgit şi pe tine fiule aşa cum i-au îndrăgit pe mulţi oameni. Ei te vor însoţi până la prietenul tău din copilărie.

Asta de unde o mai ştia?! Nu-mi aminteam să-i fi povestit despre Puiu Tarţa şi despre hanul său la care trăsesem. Ori poate vorbisem în somn? Nu-mi aminteam de o asemenea meteahnă. Sau poate că omul meu era un Era oare posibil? Aveam de-a face cu un extrasenzor, cu un individ care pe lângă vindecările lui miraculoase mai stăpânea şi hipnoza sau poate chiar telepatia?!

— Ştiu că vei încerca să afli mai multe despre şederea ta aici dar să nu te mire nimic din ce ţi se va dezvălui. Mai multe o să ştii doar când o să ne vedem din nou şi asta se va petrece în noaptea sânzienelor când lumina biruie întunericul şi are loc marele sfat al vieţuitoarelor pământului. Atunci abia e vremea să ne revedem şi nu mai devreme ori mai târziu.

Am tresărit zărind umbrele celor doi lupi uriaşi care se apropiau printre copaci făcând salturi după salturi prin zăpada prea mare pentru ei. Erau frumoşi deşi erau doar nişte sălbăticiuni. S-au oprit la doar câţiva paşi de noi şi s-au aşezat în zăpadă dând din cozile lor imense, aşteptând parcă porunci de la cel pe care-l ştiau de prieten sau poate chiar de stăpân!

Călugărul şi-a vârât o mână-n sutană şi a scos de acolo un lanţ strălucitor de care atârna un crucifix cu Mântuitorul răstignit. Mi l-a

atârnat de gât, m-a privit lung, m-a mângâiat cu mâna sa mare apoi m-a ambrăţişat.

— Mergi sănătos şi Domnul fie cu tine fiule! Să nu uiţi să te rogi lui pentru că el ne călăuzeşte paşii şi El ne ocroteşte.

— Amin.am rostit eu simţind că asta trebuia să spun.

— Să nu uiţi de sfaturile mele în ce priveşte tratamentul şi de asemenea să nu uiţi niciodată că mai importantă decât orice e curăţenia şi cea trupească dar mai cu seamă cea sufletească. Şi acum mergi cu bine. Colţatule şi tu Rânjilă o să-l duceţi pe dumnealui până la marginea pădurii de unde se poate vedea hanul domnului Tarţa, îl ştiţi voi pentru că are grijă să vă dea de mâncare atunci când e tare greu. şi când s-o împlini sorocul tot voi o să-l aduceţi la mine.

M-am trezit în camera mea pe care-mi aminteam că o ocupasem la sosirea la han. Acelaşi tapet, acelaşi pat cu saltea cu apă acelaşi aer curat şi proaspăt.

Ochii mă usturau de parcă cineva, un glumeţ pus pe şagă, îmi aruncase mai în glumă, mai în serios un pumn de sare ori de nisip din cel fin pe care nu-l poţi găsi decât în insulele Pacificului de sud, pe lângă Marea Barieră de Corali. M-am frecat cu grijă şi m-am hotărât să părăsesc patul în favoarea sălii de baie. Mă simţeam murdar, ba cred că eram chiar, pentru că miroseam al naibii a transpiraţie! Nu puteam pricepe cum eu, un tip care chiar vara sau aflat pe alte meleaguri ecuatoriale chiar dacă transpiram din abundenţă nu miroseam ajunsesem în halul acela?! Pesemne că ceaiurile pregătite de călugăr făcuseră ca în doar 48 de ore să elimin atâtea toxine cât pentru o vară-ntreagă!

M-am apropiat de fereastră şi am tras niţel draperia. Era ziuă de-a binelea, ba pe deasupra mai strălucea şi soarele! Să fi dormit oare numai câteva ceasuri? M-am uitat la oala din ceramică în care-mi aminteam că trebuie să am ceai dar era goală, goală-goluţă de parcă nici nu ar fi cunoscut mângâierea apei. Ce naiba! Când băusem ceaiul?! Cât dormisem şi mai cu seamă cum ajunsesem în pat, în camera mea?! Mi-l aminteam pe călugărul acela uriaş cu chipul său blajin, cu vocea mângâietoare, îmi aminteam clipa despărţirii şi pe cei doi lupi mari cât viţeii şi blânzi ca nişte căţeluşi dar nu-mi aminteam drumul parcurs de acolo. De unde de acolo? Poate de la locul despărţirii, poate din altă parte, până pe salteaua cu apă din dormitorul pe care-l ocupam vremelnic la hanul amicului meu din copilărie?! Am trecut în camera

cealaltă. Toate erau la locul lor. Toalele aranjate ca de obicei, bocancii la cuier, nu mirosea a ţigară deşi eram un fumător îndrăcit! Îmi aminteam ca prin vis că în cele două zile cât stătusem după accident alături de călugărul acela nu mai fumasem şi culmea nu-mi era poftă de o ţigară! Era într-adevăr culmea! Eu, care nu scăpam niciun prilej fără să-mi aprind o cocoşată, acum nu mai simţeam acel impuls pe care-l au toţi dependenţii de nicotină! M-am hotărât pe dată ca mai înainte de duş să inspectez şi bucătărioara. Acolo trebuia să găsesc buruienile de leac, mierea de albine şi celelalte daruri ale părintelui călugăr. Erau toate acolo aranjate în ordine pe măsuţă. Mai mult chiar, am descoperit încă o oală din pământ plină cu ce credeţi? Cu ceai bine-nţeles! L-am mirosit, l-am gustat şi mi-am dat seama că era din cel de care mai băusem. Nu-mi aminteam să-l fi făcut, iar altcineva nu ştia cum să-l prepare. Am încercat să dezleg misterul dar curând am abandonat. Mi se făcuse foame şi trebuia mai întâi să mă spăl, doar aşa mă-nvăţase el! Niciodată să nu mănânc fără să mă spăl şi să mă rog mai întâi! Şi apoi mi-am mai amintit şi că puţeam ca naiba!

M-am lăfăit în cada-nspumată mai bine de o oră apoi m-am bărbierit. Am remarcat pe moaca mea două cicatrice fine pe care nu le aveam înaintea accidentului. Cum naiba se vindecaseră atât de repede?! M-am orientat rapid la preceptul creştin „crede şi nu cerceta „şi m-am furajat cu nucile şi alunele din dotare. N-am uitat nici de brânza tradiţională apoi m-am adăpat cu ceai. Am pus să fac altul respectând cu sfinţenie indicaţiile călugărului. Mi-am amintit de amicul Tarţa şi de frumoasa lui fiică şi am sunat la recepţie. Duduia de la capătul celălalt avea un ton de parcă ar fi vorbit cu Sfântul Duh nu alta! Am înghiţit-o şi pe asta fără s-o mai mestec aşa cum se pare că înghiţisem destule în ultima vreme. Am încercat să dau drumul la televizor dar pesemne se stricase între timp. M-am căznit o vreme cu telecomanda, am răsucit bateriile pe toate părţile dar degeaba. Am lăsat-o pe locul ei obişnuit şi chiar în clipa aceea uşa s-a deschis şi în cadrul ei şi-au făcut apariţia Puiu Tarţa şi. şi. amicul meu Dinu!

— Ce naiba cauţi tu aici?! am sărit eu ca ars. Când ai venit şi de ce ai venit?

— De venit am venit acum două ore, domnul Tarţa îţi poate confirma asta, iar motivul venirii e şi mai simplu: să te iau acasă!

— Asta s-o crezi tu! Am de gând să-mi fac concediul aici şi apoi trebuie să-mi găsesc şi maşina.

— Mă rog. cum spui tu dar de mers tot o să mergi, cât despre maşină o să mai vorbim noi şi pe drum. Am venit cu Jeepul meu aşa că nu-i nicio problemă de deplasare.

N-am avut încotro! Când îşi pune ăla ceva în cap, păi nu-i poţi scoate nici cu macaraua! A trebuit să o iau din loc spre casă! Mi-am luat rămas-bun de la prietenul Puiu regretând lipsa frumoasei sale fiice care conform spuselor lui era în vizită la bătrânica aceea care-l cunoscuse pe călugărul minune. M-a cam surprins ce-i drept lipsa de comunicare a celor pe care i-am întâlnit prin han dar nu mi-am bătut capul să găsesc răspuns. Am considerat că erau cu toţii prinşi de treburi şi de febra revelionului care bătea la uşă. Minunăţia peisajului m-a lăsat fără grai cât am ţinut-o aşa, printre munţii acoperiţi cu mantia lor de nea, dar când am ieşit la naţională am venit şi eu printre pământeni. Destul cu cutreieratul cu capul prin nori!

Dinu tăcea ca un motan ghiftuit de smântână şi o făcea pe atentul la volan deşi îl simţeam că ar vrea să-nceapă o discuţie, să povestim despre accidentul meu, despre traista cu buruieni de leac şi oale din lut ars cu miere de albine care avuseseră darul să-l lase cu gura căscată. Îl simţeam dar nu voiam să fiu eu cel ce deschide ostilităţile, dar cum nici el nu se dădea dus la taclale până la urmă am făcut-o pe nevinovatul şi mai ales pe curiosul şi i-am dat drumul:

— Şi unde spuneai că-i jeepanul meu tras pe dreapta?

— Te-ai hotărât să vorbeşti?

— Ia te uită! am sărit ca ars, tot el o face pe bosumflatul! El vine şi mă ia din sânul naturii, din pricina lui nu mi-am luat rămas-bun de la frumoasa Dana, din cauza lui nu ştiu unde o să-mi petrec trecerea pe puntea dintre ani, el e de vină că nu mi-am văzut maşina, măcar să ştiu şi eu cum arată după tumbele printre nămeţi, dumnealui mă ia pe sus şi mă cară în poluarea din capitală şi tot dumnealui se dă atins şi supărat de mama focului! Păi dacă tu ai motive domnule, ca să pui botul, ce să mai zic eu? Ce să mai spună clăparii mei care încă nu au simţit răceala zăpezii? Ce să mai spună schiurile mele norvegiene care se văd iarăşi rămase cu ceara lor originală neştearsă?

A tras pe dreapta şi a oprit cu botul într-un troian. A lăsat motorul pornit pesemne pentru căldură. Avea dreptate, afară erau ceva grade sub zero! Şi-a scos pachetul de ţigări şi m-a îndemnat să iau una dar l-am refuzat. Lăsasem obiceiul ăsta tâmpit de două zile şi nu aveam niciun chef să mă afum din nou! Am deschis fereastra din

partea mea. Nu voiam să inhalez nici măcar o moleculă de nicotină ori de dioxid de carbon sau ce naiba mai intră în alcătuirea fumului de tutun!

— Chiar nu mai fumezi?! m-a iscodit el intrigat.

Am ţostit din limbă ca un prunc alintat ce n-are chef de palavre.

— De când ai lăsat tutunul? mai dori el să afle.

— Păi. ce să-ţi spun? De vreo două zile. Adică din noaptea accidentului. Am rămas şi fără ţigări şi fără brichetă, pesemne că le-am pierdut şi acolo unde am fost nu aveau scoase la vânzare asemenea produse!

— Aha! De atunci va să zică?!

— Îhî!

— Şi cum s-a întâmplat?

— Ei şi tu. Vrei să ştii bag de seamă totul. M-a lămurit el că nu trebuie să mai fumez.

— El. cine? Domnul tarţa a avut puterea asta de convingere?

— Ei pe naiba! Puiu fumează şi el de rupe! N-ar fi avut nicio şansă. Am întâlnit un călugăr. ştii clinule cred că are legătură cu legenda ce circulă prin partea locului.

— Ce tot spui?!

Făcuse o faţă mai ceva ca-n desene animate. Gura îi rămăsese deschisă, ţigara îi căzuse-n poală, noroc că n-o aprinsese, adică nu apucase s-o aprindă pentru că bricheta îi tremura cu flacără în mână, ochii măriţi păreau că au de gând să-i sară din orbite. Ce mai, era ceva. Dacă s-ar fi-ntâmplat una ca asta în alte împrejurări ar fi stârnit ilaritate dar în condiţiile date. cel mult milă de persoana care nu prea reuşea să priceapă ce tot bâiguie omul din faţa ei!

— Nimic alta decât ce-ai auzit şi dacă nu crezi, să-ţi fie de bine! Eu unul nu mai scot o vorbuliţă!

— Stai. stai măi române! Ce naiba te-nfurii aşa?! Pe cine-ai auzit tu că nu te crede?

— Tu, cine altul?!

— Ba să am iertare profesore, n-aş putea afirma una ca asta. Doar că sunt unele lucruri care-mi sunt nelămurite şi dacă le-am desluşi împreună am avea de câştigat poate amândoi. Dacă îmi dai voie tare aş mai vrea să pun câteva-ntrebări.

— Bagă! Să auzim ce vrei să ştii şi dacă-mi stă-n putere o să-ţi răspund.

— Hai s-o luăm cu începutul, adică să spunem, cu accidentul. Cum s-a întâmplat?

Aveam oare de ales? Doctorul era mai încăpăţânat ca mine aşa că am istorisit cum am plecat cu maşina prin vâjgălăul dezlănţuit în urmă cu două zile dorind să ajung la femeia aceea bătrână care după toate aparenţele se vindecase de cancer cu ajutorul buruienilor de leac date de un oarecare călugăr ce hălăduia se pare prin partea locului şi despre care muntenii povestesc că ar bântui de mai multe veacuri pe acolo, cum am făcut tumbe cu tot cu jeep şi apoi am pornit-o de nebun prin pădure, pentru că mă cam rătăcisem, i-am povestit şi de haita de lupi care m-a însoţit şi care cu toate că eram plin de sânge şi probabil destul de apetisant pentru ei, în loc să mă ingurgiteze hăpăind ca nehaliţii din fleicile mele, ca pe nişte bucăţele delicioase m-au purtat pe gheaţă şi prin zăpadă până ce a apărut călugărul acela uriaş cu faţa lui de înger care m-a purtat ca pe o mână de paie pe umărul lui şi care m-a găzduit două zile şi trei nopţi în bordeiul său hrănindu-mă doar cu turtă, miez de nucă şi alune, brânză dulce, miere de albine şi fructe uscate şi mi-a dat în loc de apă un ceai preparat de el din nişte buruieni de leac şi tot di acelea mi-a umplut şi traista pe care o văzuse şi la care se zgâiseră şi el şi Tarţa. I-am mai povestit şi despre despărţirea de călugărul acela şi de darul primit, despre crucifix şi n-am scăpat de el până ce nu l-a văzut.

— Mda. a făcut el cercetând odorul de la gâtul meu, tu te-ai uitat la ce ai la gât?

— Da., am răspuns eu, un crucifix, ce alta să am?

— O fi cum zici tu, doar că e din aur şi pare destul de vechi.

Am ridicat nepăsător din umeri. Ce mă interesa pe mine din ce material era? Ce-mi păsa mie de vechimea lui? Pentru mine avea o altă valoare, era ca un talisman aducător de bine şi sănătate! În rest nu mă preocupa.

— Totuşi trebuie să fumez, a reluat el, îmi dai voie?

— M-ai decât, sunt plămânii tăi doar că eu nu am chef să inhalez otrava ta aşa că te rog să deschizi şi geamul tău sau şi mai bine coboară, fumează-ţi ţigara şi după aceea mai stăm de vorbă.

A coborât, cam îmbufnat, ce-i drept dar m-am prefăcut că nu bag de seamă. A fumat două ţigări, una după alta, ca să-i ajungă apoi tremurând de frig a urcat la căldurică.

— Ia spune-mi profesore, a început el clănţănind din dinţi ai

remarcat cele două cicatrice pe care le ai pe faţă şi pe care nu le aveai?

— Crezi cumva că-s orb ori că m-am sclerozat?! Când m-am dat peste cap cu jeepul mi-am spart căpăţâna şi zic merçi c-am scăpat doar cu ele. De fapt cred că erau mai multe răni dar se pare că s-au vindecat fără urme. Ştii, cât am umblat lângă prin pădure, am cam 'numărat copacii cu gânditorul şi cam aveam destule dâmburele prin scăfârlie dar nu ştiu cu ce naiba m-a oblojit taica popa că nu mi-au rămas decât astea două.

— Priceput om, nu-i aşa?

— Păi cum altfel? Spune şi tu ce medic ar reuşi să vindece aproape fără urmă două răni destul de urâte?!

— Să-nţeleg că le-ai văzut?

— Ba deloc! Unde era să le văd când el n-avea nici măcar ferestre darmite vreun ciob de oglindă?

— Aha! Ia mai spune tu profesore, ceai din cel pe care-l bei acum de când a-nceput călugărul să-ţi dea?

— Păi cred că de îndată ce mi-am revenit din leşin. A avut grijă de mine, nu mi-a lipsit nimic. E drept că nu am gustat cărnuri sau mai ştiu eu ce alte bunătăţi dar nu am flămânzit şi nici de sete n-am suferit câtuşi de puţin.

— El a stat mereu cu tine?

— Bănuiesc că da. Ştii. eu unul am cam dormit şi din vreme în vreme mă trezeam, mă uşuram, mă spălam şi mă rugam pentru că aşa mă-nvăţase să fac, mâncam îmi beam ceaiul, câte doi litri de fiece dată şi mă vâram sub aşternut. Adormeam aproape instantaneu. Stai! Parcă de vreo două ori trei ori nu a fost acolo, dar trebuia să se odihnească şi el, nu-i aşa?

— Se-nţelege, se-nţelege, doar e şi el.om.

— Ce naiba vrei să spui?! m-am burzuluit la el.

— Eu?! Nimic. Mai bine ia spune tu, cum te mai simţi? Tot obosit, tot obosit?

— Ba deloc! Mă simt de parcă nu aş fi fost vreodată bolnav ori atins de stres. Sunt la fel de in putere ca-n tinereţe.

— Mda, făcu el, ia mai spune-mi rogu-te, cu Tarţa ce-ai avut ieri? De ce te-ai certat cu el, de ce l-ai făcut nebun?

— Eu?! M-am certat eu cu Puiu, prietenul meu din copilărie?! m-am umflat la el.

— Tu şi tocmai că sunteţi prieteni din copilărie ai scăpat de o

chelfăneală pe care de altfel sincer să fiu o cam meritai!

Ceva îmi scăpase dim mână şi asta nu-mi plăcea deloc! Îmi aminteam de despărţirea de taica popa de trezirea mea la han în patul meu cu saltea de apă, dar ce se-ntâmplase între cele două momente? Habar n-aveam! Zadarnic mi-am mobilizat toate rotiţele de începuse să miroasă a creier pane în maşina doctorului, nu-mi aminteam şi pace! Lipsea ceva din program şi eram sigur că pe-acolo era şi cheia întregii afaceri!

— Domnul Tarţa mi-a povestit la telefon, pentru că în înţelepciunea lui m-a sunat, că în sfârşit ai apărut şi că ar fi bine să vin să văd ce-i cu tine pentru că nu i se părea că ai fi chiar în regulă. Ajuns aici mi-a povestit că ai apărut ieri după prânz, mai bine zis spre asfinţit, din pădure şi că erai însoţit de doi lupi mari cât nişte viţei pe care de altfel îi ştie, ba îi mai şi hrăneşte din când în când. Te-a-ntrebat unde-ai lipsit atâta vreme şi când a-ncercat să te lămurească de fapt cum era şi normal de perioada în care ai fost dat dispărut, l-ai făcut nebun şi mai că nu l-ai luat şi la pumni. A fost nevoie de trei oameni ca să te liniştească. Te-au dus în apartamentul, fostul tău apartament unde tu ţi-ai făcut ceai, ai mâncat şi ai moţăit mai toată vremea, dar de fiece dată când voia cineva să intre aruncai cu ce-ţi venea la-ndemână! Mă rog, restul îl ştii se pare şi tu.

— Am făcut eu aşa ceva?! Nu-mi vine să cred!

Şi chiar nu-mi venea să cred una ca asta! Iată-mă-s aşadar şi amnezic!

— Ia spune profesore ai cumva idee în câte suntem astăzi?

— Ce-ntrebare mai e şi asta?! am ricanat eu. Se-nţelege că ştiu şi tocmai asta mă miră că în Ajunul Crăciunului ţi-ai găsit şi tu să vii să mă cari acasă. Sau au venit nevastă-mea şi fiică-mea din străinătăţuri şi eu n-am voie să aflu până sub bradul de crăciun?!

— Din păcate eşti departe de adevăr. Ţine-te bine să nu leşini profesore. Suntem în data de 8 ianuarie.

— Baţi câmpii! V-aţi pus în gând să mă aiuriţi de tot, aţi complotat împotriva mea! Profitaţi de ocazie şi vă bateţi joc de mine! Ştii tu ce-ai merita?

Manifestări paranoide! Ei, m-am pricopsit! Asta îmi mai lipsea!

— Da. După tine. O mamă de bătaie.

— Cea mai zdravănă din câte se pot administra!

— Soră probabil cu cea promisă lui bietul Tarţa, nu-i aşa? Să

lăsăm gluma profesore, reluă el pe un ton ce nu admitea niciun comentariu, în mintea ta s-a petrecut ceva, s-a produs o falie, lipseşte ceva de acolo şi va trebui să aflăm. Va trebui să aflăm şi asta cât mai repede.cu cât mai repede, cu atât mai bine! În altă ordine de idei, să ştii că-ntr-adevăr arăţi foarte bine şi chiar mâine dimineaţă vom repeta toate examenele medicale şi din nou voi apela la amicul meu vienez pentru probele martor. Cred că regimul de alimentaţie şi amestecul tău de ierburi te vindecă de cancer. Rămâne să mai vrei să fii consultat de un psiholog pentru. pentru perioada lipsă. Ce zici de amicul tău Horoba de la Cluj?

— Dacă-i musai.cu plăcere, fie şi Horoba! Am luat-o din loc. Până acasă mai era cale lungă. Am tăcut o vreme dar mă râcâia al naibii de tare curiozitatea şi voiam cu orice preţ să mai aflu şi eu câte ceva! Din viaţa mea lipseau două săptămâni şi doream, voiam informaţii! Mă rodea soarta maşinii mele, simţeam nevoia unor certitudini în ce priveşte persoana Danei Tarţa care încă îmi mai dădea fiori şi asta doar când mă gândeam la ea şi apoi vorba aia, ca tot românul imparţial eram curios să aflu cu ce se ocupase prietenul meu din copilărie în tot timpul cât eu am fost dat probabil ronţăit de amicii lupi sau acoperit de troienele deloc mici din munţii din jur!

— Spune-mi doctore, am început eu, ce ţi-a povestit Puiu Tarţa? Aş vrea să aflu mai multe dacă te-a pus la curent.

— În cele două ore cât am stat la poveşti am aflat câte ceva, nu prea multe dar mă rog, hai să auzim cam ce te-ar interesa?

— Bagă tot.

— O.K! Ai dispărut în după-amiaza aceea, pesemne în urma discuţiei pe care am avut-o la telefon. Dana Tarţa, am aflat de la taică-său trebuia să te-nsoţească şi din câte-am înţeles nu era singura, într-o incursiune la hai să-i spunem schit, o dărăpănătură unde cândva a vieţuit un călugăr în jurul căruia s-a ţesut o întreagă legendă. De fapt asta o ştii şi tu prea bine aşa c-o să sar peste unele amănunte neinteresante, deocamdată. Tarţa după cum ştii şi tu era plecat la Târg şi se punea problema că nu se mai putea înapoia, dar după cum îl ştii de descurcăreţ e descurcăreţ! A făcut rost, naiba ştie cum de un transportor al armatei, o şeniletă şi pe la ora şapte seara şi-a făcut şi el apariţia. I-a oprit pe însoţitorii săi militari să cineze şi să mâie peste noapte şi bine a făcut! A găsit-o pe fiică-sa dându-se de ceasul morţii că nu ştia unde te-ai ascuns şi era sigură că te-ai matolit pentru că te

simţise că e ceva în neregulă cu tine. Regreta că nu-ţi ţinuse companie toată după-amiaza şi se învinuia că se dusese de râpă întreaga expediţie.

Domnul Tarţa a avut inspiraţia să caute jeepul tău în garaj. Bine-nţeles că nu era, prin urmare s-au gândit că ai plecat de nebun cu maşina prin nămeţi. Cum pe drum nu se-ntâlnise cu tine a dedus, cum era şi firesc direcţia în care ai pornit. Dana, care e o fată tare destupată şi-a dat seama că ceva s-a-ntâmplat cu tine şi a tras concluzia că ai apucat-o spre bătrâna la care aţi fost în vizită. Îşi închipuia că ai fi vrut să mai afli ceva amănunte în legătură cu întâlnirea ei din pădure cu călugărul acela. Niciun moment însă nu s-a gândit că realitatea era cu totul alta.

— Tu ştii care era adevărul?

— Închipuie-ţi!

N-avea rost să-l mai iscodesc ce şi de unde! Dinu avea el poate alte cusururi dar de lipsă de inteligenţă şi imaginaţie nu suferea!

— Au pornit prin urmare pe urmele tale şi au găsit maşina cu roţile-n sus. Tu nu erai prin apropiere deşi îşi imaginau că prea departe n-ai fi putut ajunge. Au găsit sânge-n maşină şi cam tot ce aveai tu pe-acolo. Au dat alarma şi au început căutările, mai întâi prin împrejurimi apoi au abandonat. Întunericul şi viscolul făceau imposibilă continuarea căutărilor! Tarţa a cerut întăriri şi a doua zi când viscolul a-ncetat s-a trezit la han cu poliţie, jandarmi, armată, snowmobile şi două elicoptere. Două zile au greblat metru cu metru pe o rază de zece kilometri şi când toate speranţele s-au dovedit zadarnice au renunţat în speranţa că rămăşiţele urmau să apară la primăvară după ce omătul avea să se topească.

— Nu s-au gândit nicio clipă că s-ar fi putut întâmpla să mă aflu la vreun gospodar din împrejurimi?!

— Asta s-o crezi tu! Au răscolit toate gospodăriile din împrejurimi şi te-au căutat împreună cu localnicii prin toate poiatele, grajdurile şi şurile gospodarilor, dar tu erai bine-merci la căldurică şi te furajai cu delicateţe şi te aghesmuiai cu ceai din ierburi tămăduitoare. Cum naiba te poţi gândi că i-a scăpat ceva lui Tarţa?! Ai fost declarat dispărut. Ştiiăia de la poliţie voiau să-ţi facă şi pomenile dar tot dom Puiu a fost cel ce s-a opus. I-a-nsoţit pentru că au luat jeepul cu ei pentru cercetări şi a stat pe capul lor până au luat toate probele şi au făcut toate pozele necesare pentru dosar apoi a băgat

maşina-n service, un atelier de-al firmei unde şi-a schimbat faţa. Încă nu era gata şi pesemne după ce-şi va primi şi vopseaua nouă ţi-l va trimite la Bucureşti, cu panglicuţă roşie şi dedicaţie.

— Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Mai nimic! Dana fiind dată peste cap, a bocit cât a bocit după care a doua zi de Crăciun a plecat la Iaşi. Ah! Era să uit! Fiica lui Tarţa n-a fost singura persoană care a vărsat lacrimi de crocodil pentru tine! Mi-a spus patronul că la han mai trăsese pentru periioada sărbătorilor o frumuseţe focoasă care i se păruse lui îţi cam făcea ochi dulci şi care a participat la căutări după care şi-a luat bagajele şi a dispărut!

— Lina., am murmurat eu. Nu ştiam.

— Pesemne că nici de dana nu ştiai că te iubeşte?!

— De Dana ştiam şi sincer nici mie nu-mi era indiferentă!

— Aha! Uite că începe să-şi dea drumul la gură!

— Ce naiba vrei să spui! Ce vezi tu rău în asta?

— Ferit-ar Sfântul! Eu să văd ceva rău în faptul că un babalâc suceşte minţile unei fetişcane cu vreo 25 de anişori mai tinerică şi pe deasupra cotoiul mai mărturiseşte că o cam place şi dumnealui! Ce poate fi rău în asta?! Eu îl trimit la munte în calitate de epavă pentru recuperare parţială şi el ajunge acolo un adevărat Cassa Mova! Ha, ha, ha!

— Du-te naibii cu râsul tău şi vezi cum conduci!

— Bine-bine, făcu el împăciuitor, uite că nu mai râd. Dacă vrei s-o suni pe Dana ia telefonul meu. Troaca aia a ta cât o cărămidă a dispărut şi precis la primăvară când s-o arăta nu va mai fi bună de nimic!

— Mulţam fain, dar o să sun de acasă. Trebuie să-l sun şi pe Puiu. să-i cer scuze pentru ce zici că i-am făcut ieri. În altă ordine de idei, spuneai că mâine o să repetăm examenele medicale?

— Ai ceva-mpotrivă?

— Eu?! Nimic, doar că poliţia, la ei când trebuie să mă duc? Trebuie să rezolvăm şi chestia asta!

— Dă-i naibii! De ei avem toată vremea la dispoziţie. Principalul e să vedem cum stăm cu sănătatea!

Au trecut câteva zile de când m-am înapoiat în lumea mea. Câteva zile de aşteptare, aşteptare şi incertitudini.

Dinu m-a purtat iarăşi ca pe sfintele moaşte pe la toate cabinetele şi m-a supus la tot soiul de investigaţii de parcă ar fi

pregătit un viitor participant la o expediţie a N.A.S.A. prin universul nesfârşit, nu alta! Am avut şi variaţiuni, dar pe-aceeaşi temă, adică a umblatului. M-au plimbat şi ăia de la poliţie, o mulţime până când s-au dat bătuţi şi au trebuit să accepte că sunt eu, viu şi nevătămat, că nici nu mi-au putrezit ciolanele prin nămeţii Moldovei şi nici lupii nu m-au păpat cu toată pofta lor proverbială de mâncare! M-am ales cu alte documente şi zău sunt sigur acum că mai curând aş fi obţinut emigrarea în altă galaxie! Birocraţie şi iar birocraţie… Când mama dracului o să scăpăm de tarele comunismului?! Chestia funcţionează şi pe la alţii mai cu moţ ca noi dar aici s-a sărit calul de-a binelea! L-am sunat pe Tarţa şi i-am cerut scuze. Rămăsese acelaşi ardelean de treabă! M-a asigurat că m-a înţeles că nu-mi poartă pică şi m-a întrebat cum mă simt?

L-am asigurat că e totul o.k. şi că-n curând avea să fie şi mai bine. M-a invitat la o nouă vacanţă la hanul lui şi l-am asigurat că la vremea potrivită nu va scăpa de mine dar deocamdată am unele afaceri de pus la punct. L-am întrebat aşa, din treacăt de Dana şi am fost asigurat că şi ea e bine doar că încă mai suferea pentru ce mi se-ntâmplase. I-am cerut permisiunea s-o sun. A mârâit mai ceva ca un dulău furios şi m-a trimis la toţi dracii. Cum puteam eu să-mi închipui că el îi controlează viaţa fiicei lui? Era majoră, pe propriile-i picioare, cu capul pe umeri, prin urmare, stăpână pe sentimentele ei. Nu putea decât s-o aprobe!

Nici pe amicul Horoba nu-l sunasem! mai întâi ţineam morţiş să aflu rezultatele analizelor pentru că mă cam temeam de eventualitatea unei călătorii la Viena şi în cazul ăsta nu aveam chef să-l stânjenesc doar de florile mărului şi mai apoi trebuie să recunosc, că aşa încăpăţânat ca un măgar afghan îmi storceam tărtăcuţa doar – doar reuşeam să scot ceva de la saramură fără ajutorul clujeanului

Mă aflam în cabinetul meu, tolănit pe canapeaua comodă, mângâindu-mi drăgăstos amicul blănos care ofta şi scâncea de plăcere. Era poate singura fiinţă care încă se mai bucura din suflet că mai eram în viaţă! îl mângâiam şi-ncercam să leg, pentru a câta oară? Să leg firele rupte, să fac noduri, fie ele şi grosolane dar noduri să fie! Să am de ce să mă apuc, ce să deapăn, dar nu voia să se lege nimic! Dinu avea dreptate! Taica popa, cum l-o fi chemând avea darul de a hipnotiza! Interfonul m-a adus la realitate!

— Care nu mă lasă-n pace?! am mormăit eu ca un urs

morocănos.

— Dinu, deschide.

— Aha. Intră Dinule, pentru tine-s acasă.

Şi a intrat! Era, ca să spun aşa, fericit de parcă tocmai câştigase lozul cel mare la loteria europeană!

— Salut am făcut eu ridicându-mă şi scuturându-i mâna, arăţi de parcă te-ai fi culcat cu J. Lo. ori cu Pamella Anderson. Ia loc şi mărturiseşte cu ce vrei să păcătuieşti?! Deşi am scăpat de darul beţiei şi de păcatul fumatului se mai găsesc prin casa asta şi niscai licori şi tutun iar climatizarea funcţionează la fix aşa că nu renunţa la o plăcere. O să-ţi ţin companie dar numai cu nişte suculeţ proaspăt fabricat de drăgălaşa de cumnată-mea.

— Credeam că te-ai vindecat de limbariţă dar bag de seamă că popa ăla în afară de memorie.

— Ce vrei să spui? Ce. Ce n-ai. naiba. vrei să se spui? am început să mă bâlbâi ca un prunc prins asupra faptului când tocmai a săvârşit o prostie şi sunt sigur că trecusem şi prin tot spectrul coloristic oprindu-mă la frumosul şi definitivul alb-cadaveric!

M-am prăbuşit pe canapea. Va să zică totul nu fusese decât amăgire, iluzii, iluziispulberate la prima adiere de vânt! La dracu'! La dracu'! La toţi dracii, cu toate şi cu toţi! Prin urmare eram condamnat să mă preumblu prin Austria şi apoi să-mi fac bagajele pentru marea călătorie! Bine cel puţin că n-o mai zădărâsem pe Dana! De nevastă-mea nu-mi păsa! Oricum avea de gând să divorţeze şi să-şi refacă viaţa pe acolo pe unde era iar fiică-mea îi ţinea partea! Cu atât mai bine pentru ele şi de ce nu şi pentru mine!

— Stai, stai, măi omule! a sărit Dinu cu paharul cu suc la mine. Ce mama naibii ai înţeles?!

— Ce era de-nţeles. Că sunt pe ducă şi că mai bine m-ar fi mâncat lupii-n noaptea aia. Cel puţin eram şi eu de folos cu ceva mamei natura!

— Eşti sonat bine! Bea sucul ăsta şi ascultă-mă cu urechile ciulite cât două pâlnii.

Am băut. Mai de voie, mai de nevoie, am dat zeama pe gât. M-a mai liniştit. Ce tâmpit puteam să fiu! Cum mă puteam panica, aşa ca un prost fără să ţin seama de aspectul de cotoi fericit şi înfumurat de care amicul Dinu uitase să se dezbrace în vestibul odată cu cojoaca lui de oaie!

— Vrei să spui?

— Analizele sunt toate normale, dar absolut normale! Cele trei excrescenţe, tumorile acelea maligne cu alte cuvinte, s-au remis până aproape de dispariţie, adenopatiile mediastinale care ameninţau cu inseminarea întregului organism, nu mai sunt, ficatul şi celelalte arată ca noi, markerii nu mai indică nicio tumoare în curs de malignizare pentru că nu mai există niciun fel de tumoare! Amicul meu vienez nu poate-nţelege, cum de fapt nici eu nu pot, cum se face că un caz disperat, pentru că trebuie să-ţi mărturisesc acum că era disperat, s-a putut vindeca şi nu crede în ruptul capului că leacul constă în tratamentul miraculos pe care ţi l-a prescris călugărul acela misterios! Măi omule, tu înţelegi că eşti primul căruia mă pregăteam să-i cânt „veşnica pomenire „şi în loc de asta o să-i joc poate la nuntă?!

Şi în culmea fericirii m-a luat în braţe, m-a scuturat zdravăn, m-a pupat de parcă nu m-ar fi văzut de un secol şi m-a bumbăcit pe spinare fără nicio reţinere şi deşi nu păcătuieşte printr-un fizic impresionant să ştiţi că nu-i deloc lipsit de forţă! Am suportat eu cât am suportat efuziunile lui sentimentale dar până la urmă sătul decât încasasem l-am silit să şadă pe canapea, mai ales că amicul meu blănos începuse să-şi cam arate colţii. Nu prea suporta el să vadă cum stăpânu-său o-ncaşază de zor fără să intervină aşa că i-am făcut un bine doctoraşului salvându-i cel puţin nădragii dacă nu mai mult!

Am cercetat rezultatele analizelor şi le-am comparat cu valorile normale şi cu cele anterioare. După cât mă pricepeam eu. era totul O.K! Trebuia să-i acord tot creditul amicului Dinu! Nu avea niciun interes să mă ducă! L-am servit cu un J.B. sec şi tare. Eu mi-am mai turnat un suculeţ. Ce băiat cuminte mai devenisem! Pe naiba! Aş fi răsturnat şi eu un trăscău pe gâtlej., mamă-mamă, dar dracul era pe mine cât capra şi mă temeam de mama focului!

— Ei acum poţi s-o suni pe Dana, mi-a spus el şi aş zice eu că a venit şi vremea lui Horoba.

— A lui Horoba da, pe Dana o voi suna doar atunci când voi fi-ntre întreguţ.

— Bine măi omule dar ştie că exişti.

— Dana e fată deşteaptă şi a priceput că dacă încă n-am căutat-o e ceva la mijloc şi dacă e să fie!

— Cum vrei tu. În fond eşti major, ba mai major decât mulţi majori! Cel puţin sună-l pe amicul din Cluj. Ori şi pe ăsta ai cumva de

gând să-l mai păsuieşti?

— Ba nu, am spus eu ridicându-mă şi pescuind receptorul, pe Horoba o să-l sun chiar acum.

Am stat o clipă. Doream să nu greşesc numărul. De multe ori când nu vorbeşti o perioadă mai îndelungată cu cineva ţi se poate-ntâmpla să nu mai fi chiar atât de sigur pe numărul persoanei respective. Eu eram dar nu voiam să greşesc. Emoţiile, poate nerăbdarea de a auzi glasul unui bun prieten pe care nu-l mai văzusem atâta amar de vreme, ba spre ruşinea mea nici nu-l mai sunasem de mai bine de un an! A-nceput să sune. O dată.de două ori.de trei ori. Voiam să-nchid. Pesemne era de serviciu sau poate se delecta la vreun spectacol, ştiu eu? Ori cine mai ştie, poate că era. la vreun billiard!

— Da am auzit în ureche mai-mai să-mi spargă timpanul. Horoba la telefon, cu cine am plăcerea?

— Păi să ştii tu mă ardelene că ai plăcere da' şi onoare, mi-am schimbat eu vocea cât am putut făcând-o pe cel mai răguşit catâr din existenţa omenirii Seara bună şi mă bucur că băsădesc cu doctorul de ţăcăniţi.

M-am temut pentru moment că am sărit calul dar am dat cu ochii de Dinu care abia se mai ţinea să nu hohotească!

Am dat pe speaker.

— De unde cunosc eu glasul ăsta? l-am auzit pe amicul de la capătul celălalt o face pe răguşitul dar nu ţine. Nu asta-i vocea lui! E cineva care a trecut de mult de pubertate deşi ar vrea să demonstreze invers, demult, dar tot demult nu mi-a mai sunat vocea asta-n urechi. Cine o fi? Hâm! Hâm! Trebuie să aleg una din cinci. din cinci, făcu el dus pe gânduri, din cinci şi nu vreau să ratez. primul.ar putea fi.nu, nu! E vorba de altcineva, mai apropiat. Mai apropiat am zis? Mai apropiat şi pe care nu l-am mai auzit de un car de vreme?! În cazul ăsta nu poate fi decât nebunul ăla care caută potcoave de extratereştri morţi. Iuliu Luca! Tu eşti trăsnitule?

— Redutabil ca-ntotdeauna amice, dar să ştii că nu mai alerg după potcoave de extratereştri cum ai spus tu. M-am reprofilat pe urechi de măgari şi colţi de lup iar de extratereştrii, ei bine, aleargă se pare ei după mime.

— Ha, ha, ha! Tot hăbăuc ai rămas deşi ai îmbătrânit!

— Bătrân eşti tu. Hai mai bine să lăsăm amabilităţile pe altă dată. Ia spune ce mai faceţi voi? Cum o duceţi cu sănătatea? Doamna,

moştenitoarele?

— Mulţumim de întrebare, perfect, tu?

— La fel. acum, deocamdată.

— Ce vrei să spui? Ai probleme?

— Oarecum şi tu eşti singurul în care am încredere.

— Ce s-a întâmplat?

— E o poveste ceva mai lungă dar în câteva cuvinte uite cam despre ce-i vorba. Şi într-adevăr în câteva fraze l-am pus la curent cu păţania mea. Ei, cam asta-i.

— Şi ce perioadă zici că-ţi lipseşte?

— Cam două săptămâni. Şi ştiu că s-au petrecut lucruri importante pentru mine şi nu numai.

— Şi?

— Ce zici de hipnoză regresivă?

A tăcut o vreme. Ştiam că acceptase dar se punea problema perioadei.

— Când?

— Când poţi, dar cu cât mai repede cu atât mai bine.

— Poimâine?

— Perfect, doar că ştii nu pot veni eu la Cluj.

— Nici măcar nu mă gândeam la una ca asta. O să vin eu. À-propos anunţă-l pe amicu' Dinu că abia aştept să-l uşurez de ceva parale la un biliard!

N-am întâlnit în viaţa mea un conservator mai înrăit ca amicul meu clujean! Are două maşini de oraş şi una de teren dar nu are carnet. De maşini au grijă ai lui, mai bine zis ale lui, el doar cu paralele pentru service, încălţări atunci când e cazul, asigurări şi combustibil mai mereu! Nu ţi-ar face el o deplasare cu avionul nici să-l pici cu ceară! À-propos de avioane! În urmă cu trei ani şi ceva, aproape patru, a primit o invitaţie din S.U.A., o ofertă cât se poate de tentantă pentru alţii. Urma să ţină nişte cursuri la Harward, un sezon întreg cu remuneraţia adecvată, dar pentru că trebuia să facă deplasarea cu avionul a refuzat! Degeaba au încercat toţi amicii să-l lămurească, degeaba i-am explicat că doar o dată în viaţă bate norocul la poarta omului. N-a vrut şi gata! Şi de data asta a preferat trenul! L-am aşteptat la gară. Era ostenit de drum dar fericit că după atâta vreme ne strângeam din nou mâinile. Ca de obicei a venit încărcat cu de toate. Horincă, slană cărnuri afumate şi cârnăţăraie, toate, sunt convins

deosebite, doar că de astă dată eu unul nu mă puteam bucura de talentele de desăvârşită gospodină ale doamnei Horoba.

S-a bosumflat el la-nceput când a remarcat că nu-mi dă inima ghes spre bunătăţile cărate tocmai de la Cluj, s-a amuzat văzând cu ce mă hrănesc şi a uitat definitiv de supărare când a dat cu ochii de amicul Dinu cu care s-a întrecut la ingurgitat cantităţi respectabile de cărnăraie şi pe deasupra au mai turnat şi aproape un litru de trăscău distilat de două ori. Norocul lui Dinu că începea week end-ul. N-am scăpat de povestit din nou aventura mea de la hanul lui Tarţa şi abia atunci mi-am dat seama că şi el îl cunoştea pe Puiu, nu chiar din pruncie ca mine dar oricum de foarte multă vreme! A ascultat cu atenţie, sorbind din când în când din ştampălul cu horincă fără să mai ciocnească ori să-nchine pentru sănătate şi prosperitate şi după ce am isprăvit a rămas o vreme pe gânduri. S-a frecat pe tâmpla dreaptă, semn de mare-ncurcătură s-a scărpinat după ureche, a golit paharul şi l-a fixat pe Dinu de parcă atunci îl vedea pentru întâia oară:

— Spune-mi rogu-te doctore, este sigur diagnosticul vostru? Mă refer la cel iniţial, de dinaintea dispariţiei lui Iulius.

— Acum pot să spun că era absolut sigur. Confirmat aici de toate testele clinice şi de probele martor şi bine-nţeles susţinut şi de clinica din Viena. După aprecierile lui Otto, amicul meu care e un oncolog de forţă, mai avea cam trei luni, hai trei luni şi jumătate. Curios e că nu-ncepuseră încă durerile dar asta nu era obligatoriu.

— Ba-ncepuseră, m-am băgat şi eu în treabă. Aveam dureri nocturne, coloana şi articulaţiile. Dimineaţa era cel mai interesant pentru că pe lângă durerile care mă făceau noaptea să mă răsucesc pe toate părţile aveam şi migrene îngrozitoare.

— Şi de ce n-ai spus nimic?!

— Am pus-o pe coada spondilozei, a vârstei şi a surmenajului. M-am alarmat cu adevărat când am realizat că şi puterile mi se scurgeau ca la ţuţuroi şi cu toate energizantele luate mă simţeam din ce în ce mai bleg.

A vrut să vadă toate rezultatele şi i le-am aşezat dinainte. Le-a cercetat cu atenţie, le-a comparat unele cu altele, primele cu ultimele şi pe toate cu probele martor, a clătinat din cap contrariat, s-a uitat lunf la mine apoi la Dinu, a dat buletinele la o parte şi-a mai turnat un păhărel, i l-a umplut şi pe-al lui Dinu, l-a golit dintr-o sorbitură, s-a şters tacticos cu un şerveţel şi a reluat:

— Ai vreun loc liniştit unde nu ne poate deranja nimeni?

— Cabinetul meu cred că e numai bun, am răspuns eu. Există şi o instalaţie audio-video cu trei camere care pot fi orientate în ce direcţie doreşti. Cât despre lumină. e cel mai simplu de realizat ambianţa.

— Perfect! Doar că ar mai fi nevoie de cel puţin un martor. Cred că ştii că-n situaţii de genul celor în care mă bagi tu, cum a fost şi cea cu dispariţia aia a lui Dicsi parcă se numea.

— Dacă nu ai de gând să-ncepi din seara asta mă ofer eu, l-a-ntrerupt Dinu. E sfârşit de săptămână şi la nevoie de luni îmi pot lua nişte libere.

— Cum adică?! se minună amicul Horoba, ai ajuns la stăpân? Te ştiam patron al clinicii nu lucrător cu sapa!

— Exemplul personal omule, ce ştii tu?!

A rămas ca prima reprezentaţie să aibă loc a doua zi la ora nouă. Am insistat ca Dinu să rămână la mine dar n-am avut cu cine să mă-nţeleg. E şi ăsta un încăpăţânat că uneori am senzaţia că-mi poate da clasă! Deşi era târzior am sunat-o şi pe cumnată-mea. Trebuia să aibă cineva grijă şi de câine ca să fie linişte deplină.

Sâmbătă ora 8.50 a.m.

Dinu a fost mai punctual decât credeam cu toată horinca turnată pe gâtlej cu o seară înainte. S-a dovedit din nou, dacă mai era nevoie că e un băutor de cursă lungă! A venit şi drăgălaşa, l-a scos pe preferatul meu amic la plimbare prin zăpadă dar pentru că era destul de ger n-au stat prea mult. Oricum salonul era liber iar dumnealui dacă avea pe cineva prin preajmă era un băiat cuminte!

M-am întins pe canapea aşa cum văzusem că se obişnuieşte-n asemenea situaţii. Horoba a verificat sistemul audio-video apoi s-a aşezat pe un fotoliu pe care-l trăsese lângă mine. Dinu ocupa cel de-al doilea fotoliu şi avea rolul băgătorului de seamă, dar din când în când avea permisiunea să intervină cu vreo întrebare sau cu o remarcă.

Mi-a luat tensiunea.

— 125 cu 72 cu 80 A.V. Stai bine domnule profesor Luca.

Abordase tonul şi replicile oficiale şi nu mă miram.

— Priveşte-n ochii mei te rog. Aşa. Respiră normal. Caută ca durata inspiraţiei să fie egală cu cea a expiraţiei. Aşa. Respiră, respiră te rog. Încearcă să nu te mai gândeşti la altceva. Doar la respiraţie. Aşa

A-nceput să facă pase cu mâinile pe deasupra mea. Nu mă

gândeam la nimic, sau cel puţin nu voiam să mă gândesc la ceva. Respiram, domol, egal. regulat. O inspiraţie „o mică pauză „o expiraţie. Horoba îşi plimba mâinile pe deasupra mea. Pleoapele mi se îngreunaseră Mi se făcuse somn dar nu-mi era somn. L-am auzit din nou pe amicul meu clujean:

— Ţi se închid ochii. Aşa, e bine aşa. Îţi este somn o să-număr până la trei şi tu o să dormi. O să dormi. Unu. Doi. T.r.e.i.

Mi s-a rupt filmul.

Redau din înregistrările audio-video:

Hei! Dar nu arăt rău deloc, aşa întins pe canapeaua din cabinetul meu! N-am ştiut că sunt telegenic şi cu niţică bunăvoinţă chiar aş putea spune că sunt un bărbat încă destul de atractiv! O înţeleg pe Dana de ce a făcut ea o pasiune pentru un ghiuj! Horoba în numără şi pocneşte din degete.

Horoba – dormi?

Luca – Da.

H. - Unde te afli?

L.

— Sunt în jeepul meu, merg pe un drum de munte.

H.

— E seară?

L.-Pe-nserate dar ninge foarte tare.

Ce l-o fi apucat că a-nceput cu facerea lumii?! Aici intervine Dinu:

D. – Cred că n-ar fi rău să treci peste partea asta. Nu cred că a fost deosebit de încântat de randez-vous-ul cu amicii lui lupi. Ajungi la momentul apariţiei lui taica popa şi e perfect.

Recunoştinţă veşnică doctore Dinu!

H. Eşti întins pe zăpadă cu cei doi lupi uriaşi lângă tine. Vine cineva spre voi?

L.

— Nu.nu vine. Ba. stai o clipă! Se aud paşi. Da! Vine cineva. E un om. Ba nu! E un călugăr. uriaş în comparaţie cu mine.

H.

— Şi călugărul nu e om?

L.

— Ba da. Adică nu!! Pare că e om. dar eu ştiu. ştiu că nu e om. Are trăsături de Nu ştiu ce să spun. Are trăsături. parcă îngereşti.

H.

— Ce face el?

L.

— Vorbeşte cu lupii. Îi mângâie. Lupii i se supun. Acum se uită la mine, mă îmbărbătează, se apleacă şi mă ridică. Pentru el par ca un săculeţ cu fulgi. E foarte puternic.

H.

— Acum ce face călugărul?

L. – pornim către o stâncă. Abia se conturează. Nu e departe. Eu sunt pe umerii lui. Mă poartă cu grijă dar cu uşurinţă.

H.

— Lupii vin şi ei după voi?

L.

— Da. Ne urmează la câţiva paşi. Cei doi uriaşi sunt în fruntea haitei. Ne oprim lângă stâncă. El face un semn. Cred că e semnul crucii. Nu-mi dau prea bine seama din unghiul în care mă aflu. Stânca se deschide! Intrăm în ea! Nu vreau! Nu vreau în stâncă!

Am început să mă agit, să mă zbat de mama focului! Prin urmare ăsta era motivul lipsei ferestrelor?!

H.

— O să în număr invers de la trei şi când voi pocni din degete te vei trezi. Trei. doi. unu „Poc”.

M-am trezit. Am deschis ochii. Am privit în jur. Eram nedumerit dar n-a durat multă vreme!

L.

— Ce s-a întâmplat?!

H.

— Nu-ţi aminteşti nimic?

L.

— Nimic, absolut nimic.

H.

— Vrei să oprim deocamdată?

Mă uit la ceas. Nu s-au scurs decât 20 de minute.

L.

— Cred că putem continua.

H.

— Închide ochii. Aşa. Unu. doi. T.r.e.i. Unde te afli?

L.

— În spinarea lui, a călugărului. În faţa stâncii care s-a deschis. Vrea să intrăm. dar mie îmi e teamă! Nu vreau!

H.

— Linişteşte-te. El e un om bun şi vrea să-ţi facă numai bine. Gândeşte-te numai la asta. Aşa. Acum îţi mai e teamă?

L. Nu. Ştiu că e un om bun. Vrea să-mi facă numai bine.

H.

— Te doare ceva?

L.

— Mă doare tot trupul. M-am lovit prin pădure. Şi accidentul.

H.

— Aţi intrat?

L.

— Da. şi uşa. stânca s-a-nchis.

H.

— Când ţi-ai revenit din leşin?

L. – din leşin? N-am fost o clipă leşinat. Ba da. Tot în pădure. când am fugit de lupi. Mă aşază pe un da' cred că e un pat. Nu se vede prea bine aici. E lumină doar de la foc.

H.

— Tu ce faci acum?

L.

— Nimic. El mă dezbracă. mă lasă gol. aşa cum m-a făcut mama. Mă-ntinde pe pat. Caută ceva. aha! Sunt nişte cârpe curate. Le udă. Acum mă spală cu atenţie. Are mână tare uşoară. Mă spală de sânge. Acum mă dă cu ceva care miroase a rachiu. ah! Iuuufff! Mă ustură al naibii de tare. Suflă asupra mea. Parcă au încetat usturimile. Da. Acum mă unge cu ceva. Cred că pe răni.

H.

— Te mai ustură?

L.

— Foarte puţin. Leacul pare tare bun. Acum îmi dă o oală de lut ars. Nu îmi este sete dar mă sfătuieşte să-l beau tot. E un ceai. E bun. L-am băut. Mă uit în jur. Camera e albă, albă, strălucitoare. are un cămin în care ard buşteni de brad. Sar scântei dar nu se aprinde nimic.pe jos e piatră. Mi-e somn. El mă sfătuieşte să dorm. Mă întind pe pat. Mă acoperă cu o.o. cred că e o cergă. din lână naturală. Mi se închid ochii.

H.

— Voi în număra invers şi când voi pocni degetele te vei trezi. Trei. doi. unu. „Poc!”

Am făcut ochi. Uite că merge! Totdeauna m-am crezut mai cu moţ decât alţii! Aş fi putut băga mâna-n foc că nu pot fi hipnotizat. Al Naibii şi Horoba ăsta! Ceasul arată ora zece.

H.

— Luăm o pauză de jumătate de oră. Nu vreau să-l surmenez pe dom’ profesor. Mai avem multe de aflat se pare de la el.

Sâmbătă ora 10.30 a.m.

Din nou pe canapea. A-nceput să-mi placă distracţia asta! Eu fac nani ca un pruncuţ, Dinu se zgâieşte la noi şi amicul meu venit tocmai de pe malurile Someşului se chinuie să-mi pună cele mai tâmpite întrebări.

H.

— Sunteţi gata domnule profesor?

L.

— Gata pentru o nouă rundă de hoinăreală în trecutul meu istoric. Da. sunt gata doctore.

H.

— O să luăm tensiunea arterială.

L.

— Ce naiba.ai mai luat-o o dată azi!

H.

— Tensiunea o s-o luăm de fiecare dată când ne pregătim pentru transă profesore.

L.

— Mă rog! Meseria ta.

Mi-a pus brăţara digitală şi a apăsat pe buton. Era tensiometrul meu. Al lui rămăsese pe undeva prin valiză şi nu l-a mai căutat.

H. – 126 cu 75 şi A.v. 85. Puţin modificată faţă de precedenta dar se pot găsi explicaţii. Începem?

L.

— Ce mai aşteptăm?! Sunt relaxat, nu mă gândesc la nimic, închid ochii iar tu începi să faci pase şi să în numeri. O.K?!

H.

— Perfect. Închide ochii. Aşa. Relaxează-te. Nu te mai gândeşti la

nimic. – face pasele ştiute – aşa e bine. Unu. doi. t.r.e.i.

Pa! Am pornit din nou în lumea fantasmelor. Nu-mi vine să cred ce băiat frumos mai sunt, aşa întins pe canapea cu Horoba lângă mine!

H.

— Ce faci acum?

L.

— M-am trezit din somn. Nu ştiu cât am dormit dar e prima oară când mă trezesc odihnit şi fără dureri de cap.

H.

— Călugărul e acolo, e cu tine?

L.

— Da. E aici. Şade pe un scăunel şi mă priveşte. Are o privire ciudată.

H.

— Vezi cumva răutate în privirea lui?

L.

— Nici vorbă! Doar bunătate, dragoste. şi mai e ceva.nu ştiu cum s-o descriu. Pare a fi îngăduinţă. Da. asta e! Dragoste şi îngăduinţă!

H.

— Te mai dor cucuiele şi rănile?

L.

— Foarte puţin. Acum pot să deschid şi ochii. Aseară. cred că era aseară. avia de-i mai puteam deschide. Acum privesc încăperea în care mă aflu. Mi se pare că mă aflu într-o rezervă a unei clinici sau şi mai corect într-o chilie foarte curată. Dau să mă ridic dar sunt gol puşcă. Îmi e ruşine. Mă sfătuieşte să nu mă ruşinez pentru că Dumnezeu nu ne-a creat cu straie pe noi. Pe masă se află oala aia din lut ars din care am mai băut ceai. şi mai e ceva. mai sunt două străchini tot din lut. şi sunt pline. nu-mi dau seama de unde mă aflu cu ce dar ştiu că sunt pline şi mie îmi e foame. Vreau să mă ridic şi să mănâme. El mă ajută dar nu mă lasă să ating nimic din ce se găseşte pe masă! Trebuie să mă spăl şi să mă rog alături de el. Săpunul e. da. un săpun din care nu am mai văzut din pruncie.la bunica. E închis la culoare şi e zgrunţuros. Nu prea face clăbuc. dar spală. spală destul de bine.

H.

— Te-ai spălat, te-ai închinat. Ce rugăciune ai spus?

L.

— Mai întâi tatăl nostru, apoi am repetat după el Crezul. Eu nu-l

ştiu dar am promis să-l bag la cap. Îmi spune că e la fel de important ca şi Tatăl nostru.

H.

— Acum mănânci?

L.

— Da. Nu prea-mi convine dar asta-i situaţia. Miez de nucă, alune. fructe uscate. brânză dulce şi miere de albine. Beau din nou o ulcea de ceai. E cald şi bun. Deocamdată nu mi se face somn dar ştiu că în curând voi dormi. Acum vrea să afle mai multe despre mine. Vrea să ştie cine sunt eu cu adevărat deşi pare că mă cunoaşte destul de bine.

H.

— Ce-i spui?

L.

— Tot ce vrea să ştie. Îi povestesc despre călătoriile mele şi cercetările pe care le fac.

H.

— Îl interesează tot ce-i spui?

L.

— Da. Spune că a călătorit şi el foarte mult şi pe multe meleaguri.

H.

— Ţi-a spus cine e şi cum se numeşte?

L.

— Am încercat să aflu dar mi-a spus că toate la timpul lor.

H.

— Prin urmare nu ştii nici măcar cum îl cheamă?!

L.

— Nu. Mi-a spus că toate la timpul lor.

H.

— Atunci cum i te adresezi?

L.

— Fără să folosesc vreo formulă anume. Acum vreau să mă uşurez. Îmi spune că sub scară se află un hârdău din lemn pe care-l pot folosi. Merg în încăperea cealaltă. Nu e frig nici aici. Fac de toate şi mă spăl. Nu are hârtie igienică. Cred că e mai bine să folosim apa. Mă uit după o gaură sau cam aşa ceva. Vreau să golesc vasul dar el ştie ce vreau şi-mi spune să fiu liniştit că o să aibă el grijă de toate. Mă întorc în camera cu pat. Mă aşez. Simt că mă ia somnul. Mă sfătuieşte să

mă-ntind pe pat şi dacă mi-e somn să dorm. El o să vadă ce mai are de făcut. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu lupii ăia care m-au adus la el. Toate la vremea lor.

H.

— Acum vei auzi în numărătoarea inversă şi te vei trezi. Trei. doi. unu „Poc!"

Pocnitura din degete şi. iată-l pe Lulu treaz de parcă nici măcar n-ar fi fost plecat pe meleagurile lui Morpheu!

Horoba priveşte ceasul. Al naibii timp! Cum mai zboară el făcându-i omului în ciudă! Parcă dinadins o face, parcă ştie că fiece clipă, fiece minut de la o anumită vârstă contează în economia vieţii cât un an în copilărie! S-a făcut deja 11.30 şi sincer nu am aflat mare lucru. De unele chestii îmi aminteam şi fără hipnoză regresivă. Îmi vine să-l iau pe Dinu de gât şi să-l smotocesc aşa cum fac uneori cu amicul meu blănos atunci când ne jucăm! Şi uite la el, al naibii doctorul, nu a scos nici măcar un oftat! Dacă tot tace ca mortu-n păpuşoi la ce mai participă la distracţia asta?! Doar aşa ca să afle şi el niscai secrete de-ale mele ca să aibă cu ce să mă joace pe degete la o adică?! Cred că o să-i propun lui Horoba un divorţ elegant de amicul Dinu, dar sunt aproape sigur că nu va accepta. După canoanele meseriei lui ar trebui să aibă doi martori dar a trebuit să se mulţumească şi numai cu amicul meu.

D. – Propun o pauză.

Uite c-a vorbit şi mutul!

H.

— Mă gândeam şi eu la acelaşi lucru.

L.

— În cazul ăsta vă propun o gustare şi o cafea. Pentru prânz e prea devreme. Ce spuneţi de ora 14?

D. – Perfect. Pauză până la ora 12.30 după care mai avem o oră de distracţie. Sunteţi de acord domnilor?

Am aprobat. Eu pentru că voiam să scap odată de corvoadă iar amicul meu de pe Someş de prea mare curiozitate. M-am gândit să nu transcriu chiar totul! Ar deveni plictisitor pentru că cel puţin primele şedinţe nu au relevat mare lucru. Mănânc, beau ceai, mă uşurez şi de fiecare dată hârdăul e curat, Fac rugăciuni, şi la capitolul ăsta trebuie să mă laud că am învăţat Crezul, ba şi încă alte două rugăciuni de care n-am avut habar, stau la taclale cu taica popa, dar el se dovedeşte tare

scump la vorbă când aduc discuţia aproape de persoana lui. Nu vrea să-mi spună nici măcar cum îl cheamă şi nici de unde vine şi cum de s-a aciuiat pe meleagurile astea. Curios lucru, ştiam că sunt topit după Dana lui Tarţa dar alături de călugărul acela sau ce mai era nu prea-i simţeam lipsa! Cine-o fi el oare? Am încercat de mai multe ori sub pretextul că vreau să aflu cum îl pot striga dacă am nevoie dar de fiecare dată a schimbat discuţia pe unde a vrut el! Şiret om! Am spus oare şiret? Mai degrabă un tip ultrainteligent! Mă-ntreb dacă ar fi avut parte de o educaţie laică şi ar fi mbrăţişat domeniul tehnic cine ar fi ajuns? Unde ar fi ajuns?

Singurele noutăţi în toată perioada asta peste care vreau să sar sunt discuţiile aproape interminabile pe teme religioase. Preceptele creştine pe care le recunosc dar să mă ierte Cel de Sus, n-aş putea afirma că mă dau în vânt după ele. Fie ele pentru tagma preoţească! Eu m-am născut ortodox dar sunt mirean şi nu cred că mi-ar surâde intrarea în rândul slujitorilor bisericii! Nu pentru că aş fi lipsit de credinţă. Asta nu, ci numai pentru simplul motiv că nu-s făcut pentru aşa ceva! N-am nici cea mai vagă înclinaţie spre sfinţenie. Am eu o vorbă: fiecare unde-i e locul şi unde-i şade mai bine!

Duminică ora 10.00

Am sărit ceva material dar care nu prea prezintă mare importanţă.

Eu nu prea am fost încântat de ideea clujeanului dar până la urmă a trebuit să accept să mă supun unor noi experienţe şi în sfânta zi de duminică. Dinu, tot Dinu mânca-l-ar tata, a fost cu punctul pe I!” Trebuie să terminăm mai repede, doar n-o să ţii omul ăsta aici o lună încheiată pentru că nu vrei tu să stai duminica pe canapeaua adevărului. Dacă ai fi mers la biserică, aş mai fi zis şi eu că ai dreptate, dar aşa!”

Punct ochit, punct lovit!

Bravo doctore, halal prieten, n-am ce zice! Ţii cu ursul!

Stau iarăşi tolănit pe canapeaua supliciilor mele, cu ochii închişi, mâinile pe lângă mine, ca la şcoală şi-l urmăresc pe Horoba cum învaţă să-numere.

H.

— Unu. doi. t.r.e. i „Poc! „Acum unde te afli?

L.

— Deocamdată abia am deschis ochii. Privesc în jur dar el nu-i

aici. O fi ieşit şi el ca tot omul. E tot cald în încăpere. Focul arde aşa cum a ars mereu de când mă aflu aici. Sunt tot despuiat. Îmi e cam foame. Pe masă mă aşteaptă haleala, aceeaşi ca-ntotdeauna. M-am obişnuit cu ea ca ţiganul cu scânteia! Mă dau jos din pat şi merg mai întâi la umblătoare. Mă spăl cu grijă pe mâini, faţă şi pe unde mai ajung. Ce-aş mai face o baie, un duş măcar! Un duşuleţ cu apă caldă şi gel şi şampon! Şi ce-aş mai vrea să-mi dau şi faţa la-ntors! Mi-a crescut barba şi cred că arăt ca dracul! Taica popa nu are nici măcar un ciob de geam darmite de oglindă! Îmi fac rugăciunea. Fainã chestie. O rugăciune dimineaţa pe stomacul gol poate echivala cu o comuniune cu divinitatea! Îmi vine ideea năstruşnică să mă pipăi. Orbii cum o fac? Şi le iese! Îmi stabilesc topografia mutrei centimetru cu centimetru. Nu mai dau nici de cucuie şi nici de răni! Unsoarea folosită de el se dovedeşte tare bună. De ce n-o fi vrând s-o breveteze? Ar face parale nu glumă! Uite ce prostii mai scot din mine! El face parte pesemne din tagma preoţilor fără de arginţi şi n-are voie să primească foloase materiale! Am halit tradiţionalele bucate care au început să-mi placă şi am deşertat şi oala de ceai. Acum aştept să mă ia somnul dar se pare că starea asta nu prea are nimic de-a face cu ceaiurile! mai curând cred că somnolenţa s-ar putea datora prezenţei lui! Stau în vârful patului, înfăşurat cu cerga, mai ceva ca o cloşcă pe cuibar şi încerc să aflu cam cât timp s-a scurs de când sunt în ospeţie la el. Nu vrea deloc să meargă! Computatorul personal refuză să-mi dea răspunsuri iar râşniţa mea antică nici măcar nu am habar pe unde-o fi! Şi dacă ar fi ce mare brânză aş face? Tot n-are calendar aşa că Ce-am făcut eu oare aici? Cum am ajuns? Nu-mi amintesc nimic clar. În mintea mea se cam îmbulzesc toate evenimentele şi e o învălmăşeală!

H.

— Cum te simţi?

L.

— Perfect. Deşi nu pot calcula de cât timp sunt aici pot afirma cu precizie că mă-ndrept cu paşi mari şi repezi spre vindecare. Cine oare s-a mai vindecat cu tratamentul pe care mi-l administrează mie? Parcă ştiam. Ah, da! Mătuşa Floarea. munteanca aia centenară! Cu ea parcă am stat de vorbă şi parcă ea mi-a spus de călugărul pustnic. Dar o fi oare unul şi acelaşi?! Cred că da! Prea seamănă popa meu cu al ei! Dar ea s-a vindecat acum o droaie de ani!!! Cum poate un om să trăiască atât de mult şi cu toate astea să rămână tânăr?! Răspunsul ar fi doar

unul! Uite că a venit!

H.

— Unde a fost?

L.

— Zice că după lemne dar a lipsit cam mult pentru trei buşteni câţi a adus.

Tresar, acolo pe canapea. Mă trece un fior.

H.

— Ce se-ntâmplă?

L.

— A ieşit din încăpere şi s-a înapoiat cu nişte ţoale.

H.

— Sunt hainele tale?

L.

— A venit cu nişte ţoale călugăreşti. Îmi spune să mă-mbrac. Cică are nevoie de mine. Are necazuri şi eu trebuie să-l ajut. Mă-mbrac.

H.

— Ce fel de ţoale ţi-a adus?

Mă scarpin în creştet.

L.

— Nişte izmene din pânză aspră. sunt curate dar în mod obişnuit nici pentru şters ghetele nu le-aş folosi dar acum. Nădragi. cred că-s din postav, o cămaşă fără nasturi, tot din pânză grosolană şi care se leagă la gât cu un fel de şnururi. N-are guler. Am mai văzut aşa ceva pe la muzeul ţăranului român. Un laibăr de lână aspră, mai aspră decât cerga şi o rasă călugărească, una cu glugă. şi o funioară. cred că o s-o folosesc în loc de brâu ori centură ori chimir.

H.

— De încălţat ai ceva?

L.

— Îhî. Opinci şi obiele. Îmi arată cum să mi le pun şi cum să-mi leg nojiţele. Nu-i rău! Sunt comode şi sunt sigur că vor ţine şi de cald. Trebuie să fiu atent la alunecuş. Mă roagă să-nchid ochii. Ieşim. Afară-i noapte. şi frig de crapă pietrele! El are două traiste. una mai mare şi mai grea, cealaltă mai uşoară. Vreau să-l ajut dar se încăpăţânează să le care de unul singur. Mai bine! Cu greutate ar fi fost şi mai dificil! Alunec de mama focului şi chiar mă mir că încă nu mi-am rupt gâtul! O apucăm prin pădure. Zăpada-i destul de mare. Trece binişor de

genunchi iar prin poiene e şi mai mare! Mă-ntreabă dacă-mi mai amintesc de Rânjilă?

H.

— Cine-i omul?

Zâmbesc.

L.

— Nu e om. Îi răspund că mi-l amintesc. E unul din cei doi lupi uriaşi. Îmi spune că are nevoie de ajutor. Lupoaica lui trebuie să aducă pui pe lume şi nu poate! Spune că s-a întâlnit cu frate-său, Colţosul şi a aflat că o să-i moară lupoaica lui frate-său dacă n-o ajută nimeni. Vreau să ştiu cum putem oare s-o ajutăm? O să aducem un veterinar? Râde şi mă sfătuieşte să am răbdare. Nu e pentru prima oară când are de-a face cu asemenea situaţii. Ne afundăm bine de tot în pădure. Cred că am parcurs deja vreo cinci kilometri. Curios lucru, nu am ostenit şi nici nu simt frigul aspru al nopţii. El îmi povesteşte despre cei doi fraţi lupi. Sunt de-o seamă şi sunt foarte tineri. Toată suflarea lupească ascultă de ei pentru că sunt şi cei mai puternici dar şi cei mai drepţi şi mai deştepţi lupi din câţi au fost zămisliţi pe faţa pământului. Am ajuns la o stâncă. Nu pot să-mi dau seama cât e de mare din pricina întunericului. Aud un mârâit nu prea prietenos. Aşa cred eu! Mă lămureşte că-i lupul care ne aşteaptă.

D. – Le-nţelege graiul?

L.

— Cum de nu?! Doar e ocrotitorul lupilor. Acum ştiu asta chiar dacă nu mi-a spus-o el. E Sfântul Trifon. Nu ştiu cum am ajuns la concluzia asta dar sunt sigur că nu mă-nşel!

H.

— Ce mai faceţi?

L.

— Dă nişte tufe la o parte. Tufele maschează o intrare. Acolo locuieşte Rânjilă cu lupoaica lui. El ne aşteaptă în gura bârlogului. Lupoaica e tocmai în fund. Abia se vede. Călugărul lasă traistele jos. Scoate două torţe făcute de el. Le aprinde. Acum se vede bine. Biata fiară abia mai respiră. Are o burtă imensă! Ne apropiem. Lupul se dă deoparte, ne face loc. Trebuie să ţin torţele El îi spune lupului să nu-i fie teamă că-i va salva şi lupoaica şi puii! Rânjilă pare să priceapă tot. Îi dă o halcă de carne dar lupul o ia în gură şi o duce lângă perete. Nu vrea să mănânce. Trifon o mângâie pe lupoaică. Ea deschide ochii. Se

poate citi suferința, disperarea, teama de nesfârșit și implorarea ajutorului. O mângâie și-i spune că o să fie bine. O întoarce cu burta ei mare-n sus. O mângâie pe burtă. Mâinile lui încep să alerge pe întreg pântecul Mi se pare că am mai văzut asta dar la oameni într-un documentar pe Discovery. Îmi dau seama că nu merge. Îi spune lui Rânjilă că trebuie s-o taie. Asta-i bună! O cezariană în plină sălbăticie, noaptea și fără cele mai elementare măsuri de igienă! Lupul iese afară. Îmi spune că nu vrea să asiste de teamă că dacă ea ar suferi ar putea să ne atace. Deșeartă desaga. Pregătește un ac cu ață, un cuțit ciudat dar foarte ascuțit și două ploști din lemn. A mai adus și niște cârpe curate. Le orânduiește alături. O mângâie din nou pe lupoaică. Ia cuțitul. Taie. Se revarsă lichid amniotic Are patru căței. Sunt mici ca niște gâgâlici. O curăță bine. Ea își vrea puii dar ei sunt înfofoliți bine. O dă cu un lichid din una di ploștile aduse. O coase. Mai întâi ambele coarne uterine, apoi pântecele pe trei straturi, ca un adevărat chirurg. O spală din nou și o unge dar are grijă să nu-i atingă țâțele. Acum îi dă cele patru ghemulețe de blană. N-au ochișori dar asta nu-i împiedică să se repeadă direct la sursa de lapte. Ea își linge puișorii și se uită la noi. Recunoștință! O mângâie din nou pe creștet Îi linge mâna. El fluieră și apare rânjilă. Se duce direct la lupoaica lui. O privește apoi pare să-și în numere progeniturile. Dă din coadă fericit. O linge pe bot în semn de mulțumire. Ne linge și pe noi pe mâini. Îi aduce carnea și i-o dă ei s-o mănânce. Ieșim iar el vrea să ne-nsoțească. Trifon nu-l lasă. Trebuie să aibă grijă de lupoaică și de pui. Îl asigură că o să trecem și mâine să vedem cum merge. I-am lăsat trențele lui Rânjilă, pentru culcuș.

O pauză. Pesemne nimic interesant de relatat. Cred și eu! Ce se putea compara oare cu spectacolul la care tocmai ce asistasem?!

H.

— V-ați înapoiat?

L.

— Am intrat în era să spun casă. E cald și bine. Sunt emoționat. Vreau să beau ceai dar el mă sfătuiește să mă dezechipez mai întâi de toate. Sunt ostenit și o să adorm. I-am urmat sfatul.am băut ceaiul. Ni se face somn. mă bag în pat. El șade pe scăunel. Nu cred că a dormit vreodată de când sunt eu aici.

H.

— Trei. doi. unu „Poc!”

M-am trezit. Mă uit la ei ca vițelul la poarta nouă. Nu-mi

amintesc nimic! Cum dracul făcuse atunci cu Dicsi că ăla reţinea totul?! Era din alt aluat, sau şi-a pierdut mâna amicul meu?! O să-l întreb!

Acum când transcriu înregistrările pot să spun că fragmentul ăsta l-am văzut de vreo şapte ori şi de fiece dată mi s-a părut de-a dreptul incredibil! Am fost martorul unui eveniment unic pe plan mondial. Dacă aş fi în locul lui aş accepta intrarea în cartea recordurilor dar el nu e un om, vreau să spun că nu e un om ca toţi oamenii! Potrivit înregistrărilor, după înapoierea din expediţia nocturnă am dormit ceva vreme. M-am trezit de două ori şi am mai turnat nişte ceai în mine. De fiecare dată el nu era prin încăpere. Pesemne mai avea omul şi alte treburi! Mi-a trecut prin cap să vizitez şi partea de sus, să văd unde duc scările alea. În fond era o mare nerozie aşa că am renunţat. Dacă el va dori mă va duce acolo ca să văd şi eu ce mai ascunde schitul său. Fragmentul următor merită redat!

H.

— Spui că a apărut popa căruia tu îi spui Trifon?

L.

— Da. E aici, stă ca de obicei pe scăunelul său şi mă priveşte. Îmi mulţumeşte pentru ajutorul pe care i l-am dat. Protestez. N-am făcut nimic practic. L-am însoţit prin pădure şi am ţinut torţele alea. E drept că nici postura de sfeşnic nu-i una din cele mai comode dar între ce am făcut eu şi ceea ce a săvârşit el nu poate interveni niciun termen de comparaţie. Îl întreb dacă mai ştie ceva de tânăra mămică şi de Rânjilă? Îmi răspunde că nu a mai fost pe la bârlogul lor pentru că a avut destulă treabă. Zice că nu trebuie să uit că totuşi e călugăr şi trebuie să se mai şi roage lui Dumnezeu. Nu am replică. Vreau să-l întreb dacă nu care cumva se numeşte Trifon şi din întâmplare e patronul lupilor? Simte ce urmează şi se ridică. Dispare şi îl aud urcând treptele de piatră. Mă ridic şi eu. Urmez ritualul obişnuit. hârdăul, spălătorul, rugăciunea. Am remarcat că nu mai stă prin preajma mea atunci când mă rog. O să-l întreb din ce motiv? Se înapoiază purtând cele două castroane din lut ars. Sunt pline. Abia acum remarc faptul că pe masă nu se află decât ceaiul şi turta coaptă pe plită. Mă-ntreabă dacă îmi e foame? Sigur că îmi este. Depune pe masă hrana mea cea de toate zilele şi încep să mănânc. El caută ceva. Aha! Traistele pe care le-am avut cu noi în incursiunea de la bârlogul lupilor. Pune ceva în ele. Vreau să aflu ce are de gând să facă?

Îmi răspunde că are de gând să meargă la Rânjilă. Vrea să vadă

cum se simte lupoaica şi ce fac urmaşii lui Rânjilă. Trebuie să o mai trateze pe tânăra mămică. Se teme de o eventuală infecţie. Cuţitul nu a fost sterilizat. Nu s-a aşteptat la o cezariană. Îl rog să mă ia şi pe mine. Vreau să-i văd şi eu pe lupi şi o plimbare prin aerul tare nu mi-ar strica deloc. Stă pe gânduri. Iese din nou şi se-napoiază cu aceleaşi straie pe care le-am purtat data trecută. Am terminat de mâncat şi dau zor cu îmbrăcatul. Şi la capitolul opinci se pare că voi deveni expert! Îmi înfăşor obielele şi-mi leg nojiţele de parcă toată viaţa nu aş fi-ncaltat altceva. Ieşim. E noapte dar asta nu mă miră câtuşi de puţin. Nu mă mai miră nimic legat de persoana lui! Mergem se pare pe acelaşi drum. Nu-mi dau bine seama. E foarte întuneric Cerul e acoperit de nori şi avem noroc doar cu zăpada că mai zărim pe unde trebuie să călcăm. Nu ştiu ce-i cu el. Nu prea are chef de vorbă deşi eu tot încerc să-l provoc. Îl întreb dacă e obosit? Îmi spune că el nu oboseşte niciodată. Îl simt totuşi supărat din cale-afară! Aş vrea să insist dar simt că ar fi zadarnic. O să-mi spună el când o vrea. şi dacă n-o vrea. Asta e! Vreau să aflu dacă şi de data asta voi fi destinat să ţin locul sfeşnicului cu două braţe? Rânjeşte la mine. Bănuiesc asta pentru că nu-i văd faţa. Mi-ar fi plăcut să-l văd zâmbind. Mă-ntreabă dacă mi-a fost greu şi dacă am altă idee n-am decât să i-o spun. Tac. Mergem mai departe. Cred că mai avem niţel de mers! mai parcurgem câteva sute de paşi. Ne oprim. Am ajuns! Formidabil ce orientare are omul ăsta! Intrăm în bârlog. Rânjilă e acasă. Se pare că nu s-a dezlipit de familie. Ne priveşte şi dă din coada lui imensă şi stufoasă. Pare tare mândru. Lupoaica cred că se simte bine. Scheaună uşor şi îşi spală puişorii. Mogâldeţele se vede treaba că nu au încetat din supt de când au venit pe lume. Par mai mărişori decât ieri dar ştiu prea bine că nu-i altceva decât o părere. Ar mai fi şi blăniţa. Când s-au născut erau uzi leoarcă. Lupul ne priveşte şi în ochii lui se poate citi recunoştinţă şi poate supunere şi iubire. Trifon aprinde doar o singură torţă. Nu mai e nevoie de vreun îndemn. O iau şi o ridic deasupra capului Minunile vieţii sunt la picioarele noastre. Părinţi şi copii chiar dacă fac parte din rândul necuvântătoarelor! El o răsuceşte cu burta-n sus.cu grijă, să n-o doară. Rânjilă are grijă de puişori care caută sursa lor de dragoste maternă şi de hrană. Îi ţine la respect cu botul lui uriaş. Scânceşte de fiecare dată când se vede nevoit să îndepărteze câte unul. Pare că vrea să-i certe ori să le explice că trebuie să fie cuminţi. O cercetează cu atenţie. Aduc lumina mai aproape. Îmi mulţumeşte. Se uită cu atenţie şi clatină mulţumit din cap.

Se pare că-i place cum evoluează starea ei de sănătate. Îi cercetează ţâţele pline de lapte. Toarnă ceva dintr-o ploscă pe o cârpă curată, albă până se îmbibă. O şterge bine peste tot, pe toată burta. Toarnă din a doua şi o spală cu altceva. Aş vrea să ştiu şi eu cu ce dar sunt sigur că nu voi afla niciodată. O unge cu o chestie care seamănă tare bine cu un gel. Este aproape transparent. O freacă îndelung până pătrunde în piele. Lupoaica nu a făcut nicio mişcare în tot timpul ăsta. Ştie parcă, simte că nu vrea să-i facă decât ce-i bine pentru ea. Îi spune că e gata dar că trebuie să mai aibă nţică răbdare. Scoate o scoarţă moale, cred că-i din lână pe care-o aşterne pe jos şi-i arată că trebuie să se culce pe ea. Animalul pare să-nţeleagă. Rânjilă îşi lasă puii liberi. Se târăsc aşa cum pot ei până ajung la pieptul mamei. Încep iarăşi să sugă de parcă n-ar fi mâncat de o lună-ncheiată. Trifon mai scoate o halcă de carne. DE unde-o fi luat-o? Lupul întoarce capul semn că nu vrea. O aşază dinaintea lupoaicei. O miroase şi scânceşte. Îl îndeamnă şi pe el să mănânce dar el scutură din cap şi mârâie spre ea. Trifon mai scoate o bucată aproape la fel de mare. i-o dă lui Rânjilă. Abia acum începe să mănânce şi el. Mănâncă şi scânceşte. Scânceşte şi se uită la ea şi la pui. Vrea parcă să fie sigur că îi ajunge hrana. Ea mai are de dat şi altor patru fiinţe mici şi neajutorate. El nu vrea decât jumătate din porţia sa. Restul o păstrează! Sunt sigur că o va mânca lupoaica ceva mai târziu. Trifon îl asigură că poate pleca la vânătoare. Nu mai e niciun pericol iar alţi prădători prin preajmă nu se află. Ne luăm rămas-bun. Îi mângâi şi eu pe creştet. Pornim către casă. Sunt ostenit. Aerul tare al nopţii de iarnă, emoţiile, drumul. Am ajuns acasă, uite că-i spun acasă deşi locuim într-o stâncă. Mă dezbrac, mă spăl şi-mi beau ceaiul. Cred că o să dorm somn fără vise.

H.

— Acum te vei trezi. Trei. doi. unu „Poc!”

Şi la pocul degetelor sale am deschis ochii. Privesc în jur. Horoba se uită la mine ca la o panaramă de bâlci iar Dinu rânjeşte ca motanul plin de smântână pe mustăţi. Îşi toarnă un pahar de Whisky, îl ridică în semn de hai să trăiţi şi goleşte o cantitate apreciabilă.

Ce chestie domnule?! Al naibii de inspirat a mai fost şi amicul Dinu când m-a sfătuit să apelez la Horoba! Muream prost, fără să ştiu ce legături se pot realiza între sălbăticiunile pământului şi oameni dacă oamenii ştiu să le respecte, să aibă grijă de ele! Dacă cineva mi-ar fi spus vreodată că eu voi mângâia pe creştet nişte lupi adevăraţi şi încă

în bârlogul lor i-aş fi spus că a luat-o pe arătură rău de tot dar aşa pot oare să pun la-ndoială propriile-mi trăiri, propriile-mi mărturisiri în stare de hipnoză? Oricât ar părea de bizare, de neverosimile nu poate-ncăprea niciun fel de-ndoială că au fost reale! O să mai sar câteva secvenţe. Nu-mi par prea interesante pentru altcineva, altcineva care nu a avut parte de trăirile de care m-am bucurat eu, din plin aş putea spune. De remarcat e numai faptul că gazda mea a devenit mai posacă şi nu prea pot pricepe cu ce i-am greşit? Despre mine a aflat cam tot ce a dorit. I-am povestit şi despre întâmplarea aia nenorocită de la Gherla. A rămas o vreme pe gânduri şi a clătinat din cap fără vreun alt comentariu. Singurul amănunt de care a părut interesat a fost în legătură cu trăirile mistice ale lui Dicsi şi de locul în care se simţea el în comuniune cu divinitatea. I-am povestit ce ştiam despre pajiştea aceea şi de puritatea luminii şi atmosferei şi a clătinat din nou din cap de parcă ar fi ştiut toate acestea. Eu începusem să mă simt perfect dar el, ei bine, el era schimbat. Nu mi-am dat seama de adevăratul motiv al metamorfozei sufleteşti decât destul de târziu.

Miercuri ora 10.00 a.m.

E penultima secvenţă. Nimic schimbat în cabinetul meu de lucru. Dinu şade pe fotoliul său cu o stacană de cafea dinainte pufăind de zor din tutunul său preferat. N-am reuşit să-l fac să nu mai fumeze cu toate ameninţările mele că o să-l pun să plătească factura pentru curentul consumat de aparatul de climatizare. Amicul meu someşean s-a instalat deja la căpătâiul subsemnatului şi se pregăteşte să-mi ia tensiunea. M-am convins că am un motor demn de toată lauda. Îmi împodobeşte mâna cu brăţara gonflabilă şi-i dă drumul. Se umflă cât trebuie şi începe să păcăne regulat.

H. – 130 cu 75 şi un A.V. de 80. Poţi să te faci pilot de vânătoare sau chiar cosmonaut profesore.

L.

— Dar de-nsurat mă pot însura?

H.

— Asta doar tu o ştii. Dacă şi restul se comportă la fel nu văd de ce n-ai putea să-ţi mai iei o nevastă?!

L.

— Nu încă una, doar una, pentru că cea dintâi se pare că a cam introdus acţiune de divorţ. Şi-a găsit masculul ideal pe acolo pe unde e. Da' hai mai bine să-i dăm bătaie că trece vremea şi pe deasupra orice

referire la căsnicia mea ratată mă scoate din ţâţâni.

Face pasele obişnuite cu mâna iar eu, eu stau cu felinarele-nchise. aştept să mai fac o dată nani.

H. – nu te mai gândeşti la nimic. Aşa. Îţi goleşti mintea de toate problemele. Ţi se face somn. Aşa Acum vei dormi ştii şi tu destul de bine. Când ajung la trei, dormi. Unu. Doi. T.r.e. i „Poc!"

Dorm din nou.

H.

— Ce faci?

L.

— Stau ca o găină în cuibarul ei. Stau în vârful patului.

H.

— Eşti singur?

L.

— E şi el cu mine. Are o carte veche pe braţe. E deschisă dar nu-mi dau seama ce poate fi. Nu înţeleg scrierea. Pentru moment am crezut că e scrisă cu litere slavone dar nici vorbă de aşa ceva! Pare mai curând scriere cuneiformă sau cam pe-acolo. Îmi citeşte din cartea aceea. E un fel de biblie dar sunt totuşi multe diferenţe. Îmi explică de ce apar diferenţele. El spune că asta-i adevărata carte sfântă şi la ea nu au acces decât iniţiaţii, marii iniţiaţi. Nu prea-nţeleg despre ce fel de iniţiaţi vorbeşte dar îmi place să-l aud ce spune şi să-l cred.

H.

— Eşti îmbrăcat?

L.

— Da' de unde?!! De când mă aflu în ospeţie şi tratament la taica Trifon nu am pus ţoale pe mine decât de două ori. Sunt gol puşcă, aşa ca de obicei dar m-am obişnuit şi nu-mi mai pasă. Am învăţat că adevărata goliciune e doar cea sufletească. Pentru noi oamenii ar fi fost mai bine să rămânem la stadiul de evoluţie la care se aflau Adam şi Eva. Straiele au fost inventate pentru a acoperi infirmităţile sufleteşti nu pe cele trupeşti. Asta tot el mi-a spus-o şi îi dau dreptate. Când dăm cu privirea de o persoană super-înţolită uităm să-i analizăm mai întâi spiritul şi sufletul şi de multe ori ne trezim că ne-am înşelat. Îl întreb de ce nu umblă şi el aşa cum l-a lăsat Dumnezeu? Îmi spune că dacă nu ar avea atât de mult de umblat. poate că ar face-o dar aşa. Mi-a venit o idee. Toţi slujitorii bisericii susţin teoria aşa-zis creştină, preceptul „crede şi nu cerceta „şi vreau să aflu el ce părere are? Este asta oare

una din învăţăturile divinităţii sau aparţine capilor bisericilor creştine pentru a ţine mai uşor sub papuc pe muritorii de rând.

H.

— Îţi răspunde sau face ca de obicei, schimbă subiectul?

L.

— Se gândeşte. Clatină din cap. Se pare că nu s-a aşteptat la una ca asta. Îmi spune că ideea în sine a fost plecată de la Dumnezeu doar că oamenii au adaptat-o aşa cum fac ei de obicei cu toate. Spune că El a vrut să pună o stavilă împotriva degenerării speciei. A-ncercat să facă în aşa fel încât omul să vină sub vremuri şi nu cum s-a ajuns acum ca vremurilă să se afle sub om. Îi spun că nu prea pricep. şi nu mint deloc. Nu înţeleg! Începe să-mi explice că dacă oamenii ar fi luat de bune toate învăţămintele şi poruncile Lui nu ar mai fi fost atâtea războaie, atâta nedreptate, dezbinare, crime şi desfrâu. Nu s-ar fi ajuns la atâtea culte religioase şi mai cu seamă la atâtea religii care au până la urmă un fond comun dar propovăduiesc dezbinarea, ura şi distrugerea. Îmi spune că El a dorit cu totul altceva. A vrut ca omul să îngenuncheze şi să se-nchine lui Dumnezeu dar după cum evoluează vremurile în curând omul se va afla dinaintea Dumnezeului umilit şi îngenuncheat. Dorinţa de înavuţire şi de putere a stat la baza Marii schisme şi nicidecum învăţămintele apostolilor. Ei au promovat o singură biserică, cea care să-l aibă în fruntea ei pe Hristos, fiul lui Dumnezeu şi al omului. Cred că are dreptate. Zice că marea ruptură survenită între biserica răsăriteană şi cea apuseană a fost doar semnalul. Au apărut tot felul de culte şi secte care fărâmiţează şi vor fărâmiţa credinţa până ce îngerul întunericului va triumfa.

H.

— Ce-ţi mai spune?

L.

— Deocamdată perorează pe tema asta şi nu vreau să-l întrerup. Mă interesează. Aflu nişte chestii pe care le voi putea folosi. Sunt învăţături creştine care probabil aparţin Fiului dar care au ajuns la noi, în zilele noastre alterate.cu o spoială lucitoare care ne dă aparenţa învăţămintelor creştine dar în realitate nu diferă prea mult de cele păgâne. Şi asta s-a întâmplat doar pentru că unele Evanghelii sunt ţinute sub cheie şi nimeni în afara unui număr mic de iniţiaţi legaţi prin jurăminte şi blesteme amarnice nu poate ajunge la adevărurile aflate între coperţile lor. S-a oprit. Mă priveşte îndelung, cu milă parcă

sau poate că-i doar compătimire? Poate mă compătimeşte că am ghinionul să trăiesc în vremurile astea?! îl întreb de ce mă măsoară aşa? Îmi răspunde că sunt un bun ascultător şi-i place că nu-l contrazic prosteşte cum au făcut-o mulţi oameni pe care i-a cunoscut. Simt că se apropie marea clipă. Se pare că felul meu de-a fi şi faptul că n-am ţinut cu tot dinadinsul să aflu mai multe decât era dispus să-mi destăinuie l-a cucerit. Voi fi oare martorul destăinuirilor sale? Voi intra oare în posesia adevărului de care m-am apropiat pas cu pas dar sunt încă în afara lui? Trebuie să am răbdare. Tac şi ascult. Ascult şi nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile! îi blamează pe capii bisericii creştine din toate timpurile. Se pare că are dreptate. Îmi spune, dându-mi exemple cum s-au dat peste cap apelând la crime odioase să ajungă în scaun doar pentru a strânge averi nemăsurate şi puteri discreţionare, îmi arată toate păcatele săvârşite cu bună ştiinţă, preacurvie, incest, sodomie, otrăviri, războaie sângeroase pornite în numele sfintei cruci. Aminteşte de cea mai neagră perioadă din istoria creştinismului, aceea a supremaţiei inchiziţiei şi toate fărădelegile săvârşite în numele unei credinţe de faţadă, îmi arată că doar minciuna şi sperjurul au stat la baza desprinderii facţiunilor şi crearea unor surogate ce s-au autointitulat neoprotestante. Mă înfricoşează tot ce-mi spune şi-l rog să abandoneze relatările despre tot ce a fost răutate şi ură. Aş dori să mi se arate şi partea bună dar el oftează şi văd două lacrimi ce-i strălucesc în ochi. Schimb subiectul. Îl întreb dacă i-am ghicit numele., dacă se numeşte cu adevărat Trifon? Îmi spune că de când hălăduieşte prin lume, oamenii l-au numit în diferite feluri. I-au spus şi Visarion şi Daniil şi Foca şi nici nu-şi mai aminteşte câte alte nume a mai avut dar că şi lui i-a plăcut acela de Trifon patron al lupilor. Tăcere.

D. – Nu vrea să mai vorbească?

L.

— Tace. Pare că se gândeşte. Încerc o întrebare ce poate duce la alte destăinuiri sau la întreruperea discuţiei. Vreau să aflu de la el ce vârstă are? Ridică sprâncenele. Închide ochii şi se pare că se concentrează asupra răspunsului sau poate că face nişte calcule. Aştept răbdător. Am ajuns să-l cunosc puţin şi ştiu că dacă insist se poate supăra. De fiecare dată când nu i-a convenit ceva s-a ridicat şi a părăsit încăperea. Sper să n-o facă şi acum! Stau în vârful patului şi-l privesc. Aştept. aştept să-mi răspundă. Se pare că s-a hotărât. Deschide ochii, mă priveşte, parcă vrea să-mi străbată întreg creierul îmi spune că

nu-şi aminteşte de copilărie că în mintea sa amintirile se succe doar de când a venit pe meleagurile noastre. Ştie că nu-i născut pe aici dar că a primit poruncă divină să se stabilească prin locurile astea. Asta, spune el, s-a întâmplat la descălecatul lui Dragoş-vodă în Ţara Moldovei.

D. – Asta mai zic şi eu sminteală! auzi să aibă peste 700 de ani! Cred doctore că n-ar fi rău să-l cauţi pe sfinţia sa şi să-l tratezi niţel!

H.

— Ar fi mai bine dacă tot eşti pus pe harţă să părăseşti încăperea!

D. – Bine, bine, o să tac mai ceva ca un peşte.

H.

— Ce-ţi mai spune?

Urmează povestea lui după ce s-a stabilit pe meleagurile noastre şi din păcate trebuie s-o păstrez doar pentru mine. Dinu şi Horoba au acceptat să jure că vor păstra taina asupra dezvăluirilor făcute în timpul hipnozei. Îi cunosc destul de bine ca să fiu sigur că nu-şi vor încălca niciodată cuvântul dat!

Ar mai fi o secvenţă, dar m-am răzgândit. Voiam s-o transcriu însă n-o s-o mai fac. Am mai relatat că la despărţire mi-a atârnat crucifixul la gât, m-a îmbrăţişat şi a făcut semnul crucii asupra mea Cred că a fost momentul în care m-a făcut să uit tot. Am fost dus de cei doi lupi, prin pădure, ocolind troienele şi păstrând drumul pe care se afla cea mai mică zăpadă până ce am ajuns la marginea pădurii din apropierea hanului. Acolo mi-am luat rămas-bun de la cei doi amici blănoşi şi am parcurs restul drumului în pas vioi. Când am intrat în curtea hanului m-am ciocnit nas în nas cu prietenul Puiu. S-a uitat la mine ca la o arătare venită din altă lume. S-a-nchinat şi m-a-ntrebat unde am dispărut atâta amar de vreme? i-am răspuns mirat de întrebare că doar două zile nu înseamnă amar de vreme şi că am fost oaspetele unui pustnic care mi-a oblojit rănile căpătate în accident.

A încercat bietul om să-mi explice că atunci când m-am răsturnat cu maşina m-am lovit zdravăn şi pesemne am făcut buba la scufiţă şi din pricina asta s-au cam dus nişte zile din calendarul propriu dar cum nu-mi dădea mâna să cred una ca asta, ba pe deasupra m-am mai simţit şi lovit în amorul propriu de ideea că cel amic al meu mă credea nebun, niciuna nici două m-am dat la el şi hai să-l iau la pumni că doar putere am avut totdeauna. Noroc de trei din oamenii lui care s-au nimerit să treacă pe acolo că altfel nu ştiu ce mai ieşea! M-au

imobilizat şi după ce m-am liniştit m-au cărat în han prin uşa din spate. Ajuns în mini-apartamentul pe care-l ocupasem până la dispariţie am început să mă comport de parcă nu s-ar fi-ntâmplat ceva. Mi-am făcut ceai, am mâncat şi după ce m-am hidratat cu licoarea prescrisă m-a luat somnul. L-am rugat pe Tarţa care ar fi vrut să afle mai multe despre perioada mea de absenţă să mă ierte dar cum îmi venea să dorm pe mine.

L-a sunat pe Dinu şi i-a explicat în câteva cuvinte reacţia mea şi şi-a exprimat îngrijorarea în privinţa stării mele psihice.

Ce-a făcut ce-a dres amicul meu someşean habar n-am dar pot să afirm că e un mare specialist. E tare domnule, ce mai! Îmi amintesc totul, dar absolut totul! Câte odată mi se pare imposibil ca tocmai eu căutătorul de enigme să trăiesc o asemenea aventură! Dacă n-ar exista însemnările mele şi probele audio-video din timpul şedinţelor de hipnoză regresivă aş crede că memoria mea a suferit un scurt-circuit pe undeva şi o poveste neverosimilă şi-a găsit loc prin sertăraşele minţii mele! Uite-aşa se trezesc unii Napoleon sau Stefan cel mare ori mai ştiu eu cine! Un scurt, zbang! şi gata! Spitalul de nebuni e deschis doar pentru intrare nu şi pentru ieşire! Şi rămân bieţii oameni acolo şi duc războaie cu turcii ori cu prusacii, cu austriecii sau cu ruşii, se războiesc din zori şi până-n noapte fără să fie învingători sau învinşi în timp ce adevăraţii lor duşmani sunt lipsa de limpezime în gândire, nebunia şi pereţii între care riscă să-şi ducă restul zilelor!

Mi-am cerut milioane de scuze amicului Puiu care s-a dovedit din nou un fin diplomat Mai de voie mai de nevoie, cel puţin aşa l-am lăsat să-nţeleagă, am acceptat să-i mai fiu oaspete şi altă dată. De fapt abia aşteptam să treacă vremea şi odată cu vara să mă plimb din nou printre brazii din împrejurimile hanului şi să-l găsesc pe sfinţia sa. Erau multe încă neştiute şi eu trebuia să le aflu, să ştiu totul! Un investigator de fenomene paranormale, un căutător de omuleţi verzi şi de potcoave de cai morţi nu se poate mulţumi doar cu frânturi de poveşti, doar cu informaţii sporadice, cu date şi evenimente ale căror sensuri dacă nu se leagă te afundă şi mai şi în întumericul necunoaşterii!

Am primit înştiinţarea oficială pentru divorţ. Mă aşteptam la una ca asta prin urmare nu m-a luat prin surprindere. Mi-am chemat avocatul şi i-am înmânat frâiele. Nu aveam niciun chef să mă lupt pe chestia asta. Drăgălaşa de cumnată-mea nu prea a fost afectată de

vestea că soru-sa are chef să-şi schimbe numele. Ba mi s-a părut că-i chiar încântată. Vine zilnic pe la mine şi are grijă de casă, de Tano şi de subsemnatul. Într-o seară mă aflam scufundat în cada mea favorită, acoperit de apă şi spumă până-n vârful urechilor când a intrat aşa ca din întâmplare pretextând că i s-a părut că mă aude strigând după ea. Pe naiba! Nu mă freca nimeni pe spinare pentru că o făceam de unul singur dar atunci m-am gândit că dacă tot a venit.

Deşi plinuţă nu arăta deloc rău în capoţelul ei vernil. Era destul de scurtuţ, îi trecea binişor peste genunchi iar sânii, oh Doamne! Sânii ei generoşi. M-am străduit din răsputeri să nu-i privesc însă ispita era ispită! Coada ochiului trăgea tot spre ea. Am întrebat-o dacă nu vrea să mă frece niţel pe spate şi n-a stat pe gânduri. A înşfăcat buretele, a turnat gel şi fără fasoane a-nceput să mă maseze cu sârg. Vedeam cu coada ochiului cum sânii ei mari şi tari ca piatra se mişcă într-o parte şi-n cealaltă, gata-gata să străpungă materialul cu sfârcurile întărite ca două sulițe. Am simţit cum mă ia valul! Cică să nu râvneşti la bunul altuia! Să nu vrei femeia aproapelui! O fi aşa cum scrie la sfânta scriptură. dar eu nu mai avusesem de-a face cu o femeie adevărată de o bună bucată de vreme. Curvele de ocazie nu mi-au plăcut nici măcar în tinereţe. Simţeam că fac explozie şi ea ştia asta! M-a masat pe ceafă apoi şi-a coborât mâinile pe pieptul meu. A pleoscăit apa şi s-a stropit. A chicotit şi fără vreun cuvânt s-a dezbrăcat. Pe dedesubt nu mai avea altceva. Era goală şi arăta nemaipomenit. A intrat în apă, m-a cuprins cu braţele ei dolofane şi puternice, a-nceput să mă sărute, să se frece de mine. I-am mângâiat formele apetisante, i-am sărutat sânii, m-am jucat cu sfârcurile ei până a-nceput să geamă uşor. S-a lăsat în poala mea şi am.am făcut-o. Am făcut-o acolo în baie, în apa plină de spume. A fost o adevărată descătuşare. Am gemut şi am strigat amândoi când am atins culmile extazului. Strâns îmbrăţişaţi, sărutându-ne în neştire am rămas aşa pierduţi în infinitul plăcerilor şi al speranţelor neştiind dacă mai suntem pământeni sau din întâmplare mi-am strămutat pe alte meleaguri unde nirvāṇa există, stă la dispoziţia oricui vrea s-o atingă s-o pipăie, s-o aibă doar pentru sine! Nu s-a mai dus acasă. Nici n-avea pentru ce. Papagalul de bărbatu-său era într-o delegaţie, pentru vreo două săptămâni. Doar patul din dormitorul meu şi bietul Tano care s-a văzut nevoit să păzească uşa pe dinafară au ştiut ce desfăşurări de forţe au avut loc. M-am surprins chiar şi pe mine! Nici la tinereţe, când eram în plină putere nu avusesem parte de asemenea

dezlănţuire de energie. Mă-nebunea pielea ei mătăsoasă, mă făceau să fiu drepţi în fiece clipă sânii ei înnebunitori şi ne potriveam, păream făcuţi unul pentru altul. Imaginaţia debordantă lipsa de inhibiţii de tot felul care apar după o anumită perioadă de convieţuire paşnică în care nu se petrece nimic demn de luat în seamă au făcut ca noaptea aceea să fie prima dintr-un şir al cărui capăt s-a dovedit greu de pus!

Ţineam unul la altul dar nu făceam imprudenţe. Singurul care ne ştia taina era Tano care când dădea cu ochii de ea dădea din coadă şi o conducea parcă fericit şi înţelegător în dormitorul meu. De voie, de nevoie trebuia să-l urmez şi eu. DE fiece dată se descătuşau furtunile cele mai ameţitoare cele mai spectaculoase descărcări energetice. Ştiam amândoi că trebuie să oprim nebunia asta dar nu puteam să ne supunem raţiunii. Precepte creştine! La naiba cu toate preceptele alea cu toată pudibonderia cu toată ipocrizia! îi înţelegeam pe bieţii păcătoşi chiar dacă ei erau capi ai bisericii, păstori ai credincioşilor care trebuiau să-i îndrepte pe calea cea bună pe nemernici. Cum să nu cazi în păcat cu asemenea ispite?! Cum să nu te pângăreşti când adevărata comuniune cu divinitatea era doar în momentele acelea de pierdere totală a busolei?! Cum oare să-mpiedici clipa uitării de sine şi s-o înlocuieşti cu raţiunea şi teama? De ce să-ţi fie în definitiv teamă? De cine? Să fugi ca un tâmpit de viaţă, de trăirile pentru care în fond ai fost creat? În definitiv El a spus: „Trăiţi şi vă înmulţiţi. „Şi asta implică şi marea revelaţie şi plăcerea supremă! Poate că în planul său n-au fost incluse dar mai totdeauna greşelile involuntare au dus la realizări uluitoare!

Cu Dana Tarţa m-am văzut dar parcă atracţia de odinioară devenise doar o amintire. Poate că la asta contribuise şi distanţa. Când în sfârşit s-a arătat şi doamna fostă nevastă, eu ca un adevărat cavaler le-am invitat să locuiască la mine, adică ta, mai bine zis şi la ele acasă. Spre ghinionul meu au acceptat amândouă şi ea şi fiică-mea care se răcise binişor. A fost un coşmar! Să te vezi aproape zilnic, să furi câte o sărutare ori câte o mângâiere pe furiş cu teama-n suflet să nu fii surprins de duşman!

Cât au rămas ele la Bucureşti, mai bine zis cât au stat pe capul meu, între noi făcându-ne să tânjim unul după altul am avut o perioadă destul de productivă. Lucram aproape tot timpul şi nu eram deranjat decât de ea care profita de aducerea ceaiului sau a meselor mele vegetale ca să ne mai sărutăm, să ne mai hârjonim, dar cu teama-n

suflet şi de Dinu care de când cu vindecarea mea incredibilă tot cerceta de zor plantele din compoziţia reţetei de la sfinţia sa. Ar fi nccreat să prescrie amestecul şi la alţi bolnavi dar i-am amintit de avertismentul lui Trifon ori Daniil, ori Foca sau cum îl mai chema că ce mie îmi era folositor pentru altul putea să fie mortal!

S-au scurs aşa două luni încheiate, două luni nebune în care am analizat perioada petrecută alături de vindecătorul meu întorcând pe toate părţile evenimentele. Dacă nu aş fi avut copii audio-video din timpul şedinţelor de hipnoză aş fi fost şi eu tentat, ca mulţi alţii să minimalizez totul sau poate să hiperbolizez trimiţând totul în desuetudine. Am avut unele scăpări dar proba martor, cum botezasem înregistrările, mă aducea de fiecare dată cu picioarele pe pământ. Şi aşa cu toată mărturia benzii, cu amintirile care-mi erau destul de curate tot o luam pe arătură câte odată nevenindu-mi la socoteală că o poveste atât de stranie, chiar dacă mi se întâmplase mie putea fi şi reală! Ca răscolitor în lumea întâmplărilor neelucidate sunt mai întâi de toate un sceptic. Niciodată nu m-am aruncat ca râma-n piatră crezând toate bazaconiile şi până ce nu aveam dovezi palpabile nu declaram cazul neobişnuit. Doar de două ori în viaţă m-am văzut nevoit să accept fără rezerve evidenţa. Prima oară s-a întâmplat când am asistat neputincios la răpirea, mă rog dacă a fost o răpire, amicului Dicsi iar cea de-a doua deşi aici ar mai rămâne unele rămăşiţe de neîncredere, păţania mea cu Sfântul Trifon sau Daniil ori visarion sau cum i-o mai fi zicând! Relaţia cu ea s-a încins rău de tot. Omul ei s-a prins el de ceva dar ori era prea fraier ori o făcea pe prostul. Se uita chiorâş câte o dată, mai ales când se-ntâmpla să rămână peste noapte la mine, mârâia ca un căţelandru căruia i s-au împletit câlţi de cânepă printre dinţi, dar cam la asta se limitau protestele lui. Şi cum procesul meu de divorţ se terminase neaşteptat de repede ne-am hotărât să mai tocim niţel treptele tribunalului. Era nevoie de o rupere oficială ca să ne putem desfăşura fără nicio reţinere, fără teamă de a intra în gura lumii. Nu ne pusesem în agendă o unire legală dar nici aşa în păcat, cum ar fi spus amicul meu pustnic nu mai puteam trăi! Dinu care are un nas mai ceva decât al unui copoi a înţeles de multă vreme că între mine şi cumnată-mea s-a nfiripat o idilă care nu putea avea decât o singură variantă de finalizare. Îşi făcuse un obicei din a ne vizita de două ori pe săptămână. Îi plăceau mâncărurile pregătite de ea şi nu refuza niciodată o masă copioasă. Eu încă nu renunţasem la regimul

meu alimentar dar îl mai diversificasem niţel. Mă delectam cu feluri de mâncare pregătite fără cărnuri şi fără grăsimi. Uleiul de măsline mi se părea delicios iar ea îşi dădea toată osteneala să mă simt perfect.

Într-o seară când nu aşteptam musafiri şi eram amândoi lejer îmbrăcaţi şi tolăniţi pe canapeaua din living ne-am trezit cu amicul Dinu la uşă. Abordase cel mai misterios aer de care era în stare şi zâmbea tot timpul în aşteptarea întrebării pe care eu mă încăpăţânam să nu i-o pun. Ştiam că abia aşteaptă să-şi deşarte tolba dar că nu voia altceva decât să-l întreb ce vânt la purtat spre noi într-o vizită neanunţată. Ne-am delectat cu niscai bunătăţi pregătite de drăgălaşa de cumnată-mea şi am sporovăit vrute şi nevrute, încăpăţânându-mă să ocolesc întrebarea pe care-o dorea dumnealui. Într-un târziu n-a mai rezistat:

— Şi chiar nu eşti curios să afli ce vânt m-a adus astă seară pe la tine?

— Ai mirosit că a pregătit felul tău preferat, pentru că trebuie să recunosc ai un nas. mai ceva ca al lui Tano.

— Hâm! a pufnit el, ai început să mă scoţi din sărite profesore! Află că nu pentru delicioşii ficăţei am venit eu ci pentru cu totul altceva! Când ai vorbit ultima oară cu Petre?

— Care Petre? am făcut-o eu pe niznaiul deşi ştiam că se referă la amicul Tarţa.

— Ei care, Petre Tarţa.

— Aha! am făcut eu lămurit, de Puiu era vorba?! Păi să tot fie aproape o lună. De ce? A păţit ceva?!

— Din fericire n-a păţit nimic. Vine la Bucureşti.

— Foarte frumos din partea lui. Era şi cazul să mai iasă-n lume. S-o fi plictisit şi el de munţi, zăpadă şi lupi! Vine să mai ia o gură de aer poluat şi să vizioneze vreun spectacol probabil?!

— Ba deloc, are treabă la guvern şi vrea să discute şi cu tine o problemă. Chestii de afaceri din câte-am înţeles eu.

— Afaceri? Pesemne că ai uitat că singurele mele afaceri sunt în domeniul de care mă simt legat pentru totdeauna şi n-am niciun chef să mă apuc taman acum de negoţ, turism, agricultură ori mai ştiu eu de ce altceva!

— Nu ştiu mai mult decât ţi-am spus, îmi lipsesc amănuntele. şi la drept vorbind chiar dacă aş şti ceva tot nu ţi-aş dezvălui nimic!

— Măi doctore, bag de seamă că tu ţii cu ursul!

Şi-a afişat rânjetul ăla al lui de cotoi în călduri şi după ce a mustăcit aşa o vreme rumegând la răspunsul pe care nici măcar nu-l aşteptam şi-a dat drumul:

— Îmi sunteţi prieteni amândoi, prin urmare lasă-mă să rămân neutru.

— Mă rog, fie şi cum zici tu. Şi când are de gând să vină?

— Mâine, ajunge după-amiază şi m-a rugat să-i reţin o cameră la hotel, dar ştiind că sunteţi amici din copilărie, că ai fost oaspetele lui şi pe deasupra mai are şi o vorbă cu tine.

— Te-ai gândit foarte bine Dinule. Ce fel de gândire mai are şi omul ăsta?! Cum naiba îi trece prim cap să tragă la hotel dacă vine în capitală?

Mă cam înfuriasem pe domnul Tarţa şi dacă ar fi fost din întâmplare prin preajmă i-aş fi arătat eu lui Hotel, rezervări de camere şi mai ştiu eu câte altele! I-aş fi administrat cu cea mai mare plăcere tratamentul de care nu avusese noroc la han odată cu revenirea mea din lumea spiritelor!

— Probabil nu vrea să te deranjeze. Crede că locuieşti la bloc, la fel ca mulţi alţii.

— Pesemne, am mârâit eu concurându-l cu un real şi neaşteptat succes pe Tano. Are circumstanţe. Am înşfăcat telefonul şi am format numărul de la han. Speram să mai dau de el acolo.

— Bună seara, am auzit o voce blondă pe care o ştiam destul de bine, hanul Schitul lupilor, cu ce vă pot fi de folos?

— Bună seara domnişoară, sunt profesorul Iuliu Luca, aş vrea să vorbesc dacă bineînţeles e pe-acolo cu şeful cel mare.

— Ah, domnul profesor Luca, o clipă vă rog să văd dacă e-n biroul dumnealui. Am aşteptat câteva secunde pe fond muzical. Vorbiţi vă rog.

— Salut, i-am auzit vocea. Era niţel răguşit. Acolo mai era încă zăpadă şi doar pe la prânz temperatura atmosfereică se mai apropia de o grade. Ce faci domnule?

— Salut puiule, i-am răspuns pe cel mai arţăgos ton pe care l-am avut la-ndemână. Asta ar trebui să te-ntreb eu măi omule dar acum îmi vine altceva pe limbă: Ia ascultă, de când o faci tu pe nebunul şi tragi la hotel când ai aici prieteni din pruncie?!

— Stăi măi omule! A bătut din gură doctorul? Să vezi ce-i fac! Să vezi, am o ţâră de treabă pe la guvern şi apoi am o vorbă cu tine.

— Şi de ce nu m-ai sunat? Crezi oare că la mine nu e loc?! Măi Puiule, o cameră dacă aveam, la cort dacă şedeam şi nu se cădea să-mi faci una ca asta! Ce fel de amici suntem noi măi? Ori poate crezi că dacă mi-am văzut sacii-n car şi am stat pe capul tău aproape trei săptămâni.

— Ba mai pardon! trei da, dar nu săptămâni ci doar zile. Restul timpului tu ştii cu cine şi unde l-ai petrecut!

— Mă rog! Fie şi cum vrei tu. Trei zile, trei săptămâni, trei luni, nu are nicio importanţă! Suntem prieteni din copilărie şi asta contează cel mai mult. Spune-mi mai bine cu ce vii?

— Cu maşina.

— O.K! Adresa mea mi se pare că o ai aşa că te aştept. Ai vreo preferinţă culinară?

— N-aş vrea să te deranjezi deloc.

— Iar începi? Dacă nu ai preferinţe o să am eu grijă de asta.

— Să-ţi aduc o horincă?

— Doar pentru amicul Dinu. Eu nu mai am voie să pun alcool în gură. Te aşteptăm. Pe mâine.

— Pe mâine.

— Ai auzit Dinule, m-am adresat amicului, vine mâine şi prin urmare te rog să nu mă ocoleşti. Cât despre cele ale gurii o să aibă ea grijă să nu lipsească nimic. Cu de-ale udăturii stau mai rău.

— Am priceput. Îl trimit pe fane dimineaţă cu nişte vinişor de la mama lui.

A venit, dar nu singur. Dinu făcuse el ce făcuse şi îi ieşise în întâmpinare. Ne-am bucurat amândoi de reîntâlnire Puiu uitase, sau încerca cel puţin să arate că a uitat, incidentul petrecut cu un prea multă vreme în urmă. Înţelesese şi el că eram afectat de despărţirea de pustnic şi de condiţionarea hipnotică şi porunca de a uita tot ce se petrecuse în chilia lui din stânca lupilor.

I-am prezentat camera în care urma să locuiască pe toată perioada şederii la Bucureşti şi ori de câte ori ar mai fi venit cu sau fără treburi prin capitală apoi l-am lăsat să se aranjeze niţel, doar venea omul tocmai din nordul Moldovei şi parcursese câţiva kilometri cu maşina!

Am cinat toţi patru. Clara rămăsese şi ea deşi ar fi vrut să se ducă acasă. Se întrecuse pe ea însăşi! Pregătise o masă pe cinste! Am avut şi eu parte de un grătar, dar nu vă închipuiţi că am văzut carnea în farfurie! Nu, nici vorbă de produse animale pentru mine! Ardei, roşii,

vinete şi ciuperci, toate perpelite pe grătar, o excelentă salată de legume cu puţin ulei de măsline şi zeamă de lămâie, brânza mea cea de toate zilele, ca desert, miez de nucă şi alune amestecate cu miere de albine iar ca udătură. lapte degresat. Cu ei a fost altceva. S-au delectat cu horincă adusă de Puiu de la mama ei, platou rece cu tot felul de bunătăţi, apetitive calde, fripturi, cârnaţi de casă şi câte şi mai câte alte bunătăţi care-mi făceau şi mie poftă şi salivam mai ceva ca amicul meu blănos! Au stropit bucatele cu minunatul vinişor trimis dimineaţă de Dinu şi când în sfârşit s-a ajuns şi la cafea şi cognac ne-am retras, noi bărbaţii în cabinetul meu. Era singurul loc unde mai permiteam musafirilor să fumeze. Nu era cazul lui Puiu pentru că el urma să locuiască mai multe zile la mine. Am sărit peste canoanele impuse de Trifon şi m-am delectat şi eu cu o ceaşcă de cafea.

— Cum te simţi? s-a interesat într-un târziu Tarţa.

— Hâm! Ai fi putut ocoli întrebarea asta, m-am strâmbat eu la el, se vede cred şi din avion că treburile-s o.k! Doctorul şi am făcut un semn către Dinu, spune că m-am vindecat. Adevărul e că analizele se încăpăţânează să iasă bune, prin urmare nu prea am de ales, trebuie să cred şi eu.

— Mereu faci aşa Tomo, ricană doctorul, ţi-am arătat şi ţie toate rezultatele şi confirmările lui Otto, ai văzut că cele trei formaţiuni tumorale pulmonare s-au remis în totalitate! Ţi-am arătat că adenopatiile mediastinale au dispărut de parcă nici n-au existat vreodată pe acolo. Ce mai vrei ca în sfârşit să te convingi şi tu?!

— Stai, stai măi omule, am încercat eu să-l potolesc, ce naiba ai început să nu mai ştii de glumă?! Uite-te la el Puiule, aşa face de o vreme-ncoace ori de câte ori aduce cineva vorba de sănătatea mea iar eu nu fac nimic altceva decât să-mi arăt scepticismul. Nu mai ştie nici de glumă şi tare mă tem că într-o bună zi o să aplice metoda deja brevetată de mine. O să mă trezesc şi cu niscai scatoalce după ceafă, asta doar ca învăţătură de minte!

— Nu cred că ţi-ar strica un masaj după ceafă, rânji doctorul, nu ţi-ar strica deloc că prea mă necăjeşti în ultima vreme!

— Basta, basta, interveni Tarţa dorind să curme râca încă din faşă.

— Ai dreptate, am acceptat eu pacea, ia mai bine spune-ne tu cu ce treburi pe la minister, adică pe la guvern?

— Pe la guvern şi nu numai. Am prezentat cu mai mult timp în

urmă documentaţia unui proiect de dezvoltare a zonei şi am fost anunţat că s-au obţinut paralele din fondurile europene şi dacă tot am venit m-am gândit să discut o afacere cu tine.

— Despre ce e vorba? Să ştii însă că despre comerţ, turism, agricultură sau mai ştiu eu ce ramuri economice ai tu în vedere, vreau să ştii prin urmare că nu te poţi baza pe mine! În afara domeniului în care sunt băgat până-n vârful urechilor nu mă pricep la nimic altceva.

— Tocmai despre asta-i vorba.

— Ai cumva de gând să construieşti vreun hangar pentru O.Z.N.-un, vreun muzeu al evenimentelor încă neelucidate, un institut de parapsihologie? Ce anume doreşti să faci dacă tot ai de gând să te consulţi cu mine?

— Nimic din toate astea deşi dacă stau să mă gândesc un institut ar merge perfect în zona noastră. Vreau să mai ridic o clădire care să aparţină de han dar nu pe aceeaşi locaţie ci la vreo cinci kilometri mai la deal.

— Măi tu ai un gând legat de solstiţii, lupi şi călugări aciuiaţi prin apropiere! Aşa-i?

— Ai nimerit fix la ţintă! Aflând de la doctor de vindecarea ta de-a dreptul miraculoasă şi cunoscând-o şi pe tanti Floarea, în plus deţinând destule informaţii referitoare la arătarea cu chip de călugăr, m-am gândit să construiesc un pavilion pentru oamenii cu probleme majore de sănătate. Aerul curat şi liniştea coroborate cu o alimentaţie bazată pe anumite regimuri şi tot ar însemna ceva pentru bieţii oameni iar dacă tu ai reuşi să-l convingi şi pe prietenul tău Trifon să participe cu tratamentele sale bazate pe ce ştie el ar fi nemaipomenit!

— Al naibii, am sărit eu ca ars, negustorul din tine vrea să scoată apă şi din piatră seacă?! Cum îţi imaginezi că voi accepta să vorbesc numai cu el ca tu să tragi mălaiul pe spinarea unor bieţi nenorociţi care şi-au pierdut speranţa de viaţă?!

— Acum sări tu ca fata mare la aşternut în noaptea nunţii?! Cine naiba a pomenit de aşa ceva?! Eu domnule profesor Luca am de gând să fac o chestie pe bani europeni iar cei ce vor beneficia de găzduire nu vor suporta decât transportul deşi şi la asta mă mai gândesc.

— Cum adică?

— Foarte simplu, clădirea nu se va afla în apropierea hanului, dar destul de aproape de stânca lupilor. Toate dotările se vor face din fonduri venite de afară. O fundaţie pe care o va manageria fiică-mea se

va ocupa de toate câte trebuie. Salariile angajaţilor vor fi asigurate de subsemnatul. Toţi vor fi angajaţi ai firmelor mele prin urmare nu i-ar costa nimic cazarea. Asigurarea hranei, nici asta nu ar prezenta vreo problemă. Din câte ştiu de la tine şi de la tanti Floarea regimul de alimentaţie este destul de simplu şi se bazează pe brânză, miere de albine, miez de nucă alune, fructe legume şi ceaiuri. Cu celelalte nu ar fi greu să ne descurcăm, dar cu ceaiiurile. Ei aici e buba! Dinu a-ncercat să descopere din ce fel de ierburi, din ce amestec se obţine ceaiul dar când a auzit de la tine avertismentul călugărului a renunţat cu atât mai mult cu cât a descoperit în compoziţie şi plante total necunoscute. Pentru asta aş vrea să discuţi cu el şi eventual să mă prezinţi şi pe mine.

— Aha, am făcut eu pe deplin lămurit, prin urmare tu nu ai niciun beneficiu?

— Nici măcar un amărât de leuţ.

— Ştii că te cunoaşte?

— Cine, Trifon?

— El însuşi, te cunoaşte destul de bine.

— Asta mă bucură. Înseamnă că ştie ce fel de om sunt, doar că eu unul nu-l cunosc şi nici speranţe să-l întâlnesc prea curând n-am.

— Bine, dacă aşa stau lucrurile voi încerca să te pun în legătură cu el.

— O să-i dai un telefon? mă luă Dinu peste picior încercând să-şi mai achite din datorii.

— Hâm, văd eu Dinule cum fac, un S.M.S., o telegramă, un telefon, am atâtea posibilităţi, nu-i aşa? Nu-i elegant din partea mea Puiule, dar te rog să nu interpretezi greşit. Când ai de gând să te-napoiezi în munţii tăi?

— Stai liniştit. Păi nu prea depinde de mine. Sper să termin în două zile.

— Perfect! O să merg şi eu cu tine şi cu ocazia asta îmi aduc şi maşina acasă. Sper că-i gata?!

— Te aşteaptă în garajul meu, la han.

— Ştii cumva cât costă reparaţia?

— Din câte-mi aduc amite vreo 1300 de euroi, dar stai liniştit că nu am rămas eu în banii ăştia.

— Poate că n-ai rămas dar mie nu-mi place să rămân dator.

Iată-mă-s din nou la han, fără solstiţiu, fără cancer, fără oboseală

dar instalat în acelaşi mic apartament care-mi trezeşte amintirile. De aglomerat e aglomerat dar din păcate lipseşte cineva. Dana e la Iaşi şi din câte am aflat de la Tarţa nu poate veni decât peste două săptămâni. Nu de altceva, pentru că m-am vindecat, dar mi-ar fi făcut plăcere s-o întâlnesc şi să vorbesc vrute şi nevrute cu ea. În drum spre han am făcut o haltă şi la staţia de benzină. Puiu nu prea ar fi vrut să oprească dar n-a scăpat de gura mea. Aveam chef să beau o cafea bună şi să-l revăd pe amicul Stefănuţ. Era acolo. S-a bucurat teribil când ne-a văzut coborând dim maşină dar din păcate nu prea am avut timp de sporovăială. Era destul de aglomerat şi trebuia să facă faţă tuturor solicitărilor. Ne-am băut cafeaua şi sucul natural de citrice şi am pornit-o mai departe promiţându-i că la înapoiere voi avea grijă să nu-l ocolesc. Aflase el ceva – ceva despre soborul lupesc şi păţania mea şi era mai mult decât nerăbdător să afle amănunte de la persoana implicată direct. Îmi era simpatic puştiul cu firea lui cinstită şi deschisă şi m-am hotărât să-i povestesc tot, bine, cu anumite rezerve totuşi!

Am refuzat politicos invitaţia la masă şi am luat ceva din ce îmi adusesem cu mine. Mi-am făcut ceaiul, mi-am băut porţia şi am început să răsfoiesc ziarele pe care le luasem la plecare din capitală. Nu era nimic interesant prin presa noastră cea de toate zilele! Aceleaşi veşnice scandaluri, aceleaşi împunsături, aceleaşi bârfe mondene, cu alte cuvinte mai nimic! P.S.D. se ceartă cu P.N.L., P.D. îl susţine pe preşedinte şi pierde procente, preşedintele se ceartă cu premierul şi scoate tot felul de bileţele acuzatoare, premierul nu vrea să demisioneze deşi dacă scandalurile s-ar fi-ntâmplat prin alte părţi poate că ieşea şi cu linşaj politic şi aşa mai departe. Le-am transmis conform obişnuinţei nişte trimiteri direct în origini şi după ce apucăturile mele birjăreşti m-au mai răcorit am dat drumul la televizor. Plasma funcţiona, nu ca la plecare. deşi eram aproape sigur că atunci îşi băgase Puiu ghearele prin ea, în speranţa că moşul responsabil cu lumea viselor avea să-mi facă şi mie o vizită de curtoazie. Se lăsa aşteptat şi când am realizat că noaptea trece şi somnul nu prea vrea să se facă simţit mi-a venit o idee, năstruşnică ea dar idee. Aşa mi se-ntâmplă mie de obicei, mă păleşte câte un gând şi nitam-nisam trebuie să-l şi pun în aplicaţie!

Ce rost mai avea oare să mă perpelesc tot restul nopţii răsucindu-mă când pe o parte când pe cealaltă?! Ce rost avea să mă chinuiesc încercând să adorm dacă Moş Ene era plecat în vacanţă? Nu

mai păţisem de multă vreme aşa ceva iar de când îi trăgeam la măsea cu ceaiurile sfântului patron al lupilor nu mi se-ntâmplase chiar niciodată! M-am echipat, am avut grijă să mă-nfofolesc bine, mi-am luat lanterna şi având grijă să nu fiu remarcat de nimeni am şters-o englezeşte pe uşa din dos. Aveam eu o oarecare experienţă legată de modul acesta de evadare! Trebuia să ajung încă dinaintea răsăritului la stâncă. Nu prea ştiam eu cum trebuie să procedez, pe unde s-o apuc, dar mă bazam pe noroc şi pe prietenul meu Rânjilă. Prin urmare să ajung în pădure şi de acolo. Dumnezeu cu mila.

Aşa am şi procedat!

M-am afundat în codru dar de data asta nici nu ningea, deşi frig era, ba era şi zăpadă pe deasupra, lanternă aveam, telefon aveam şi cu toate că după vreun kilometru se putea dovedi ineficient, era acolo şi-mi dădea o oarecare siguranţă şi pe deasupra nici numărul brazilor şi nici evidenţa molizilor nu am mai ţinut-o cu fruntea.

Luna îşi făcuse şi ea simţită prezenţa transformând totul într-o adevărată feerie! Lume de basm, nu altceva! Stratul de zăpadă era destul de grosuţ dar pe deasupra avea o crustă îngheţată pe care mă deplasam destul de uşor. Eh! Se mai întâmpla din când în când să-mi scap un picior din pricina subţirimii şi atunci mă trezeam prăvălindu-mă taman ca un plăvan ostenit pe o rână dar asta nu mă deranja. Mă ridicam, mă scuturam şi hai, mai departe că noaptea-i pe terminate şi îndată răsare Soarele şi topeşte crusta întărită făcându-mi misiunea aproape imposibilă!

Mă uitam în stânga şi-n dreapta în speranţa revederii cu vreunul din amicii mei patrupezi dar parcă intraseră-n pământ.

Nu se arăta nici Colţosul, nici Rânjilă şi nici vreun alt seamăn de-al lor. Nu mai recunoşteam drumul şi începusem să mă consider un rătăcit. Dacă mă gândesc ceva mai bine, nici nu prea aveam ce recunoaşte! La ducere eram ameţit şi am ţinut poteca din copac în copac numărând cu scufiţa şi calculând distanţele dintre brazi cu faţa iar la înapoierea la han au avut grijă de mine cei doi îmblăniţi şi taica popa care numai el ştie cum, m-a cam hipnotizat şi din păcate hipnoza regresivă nu a avut şi darul de a-mi releva toate potecile pădurii!

Din când în când mai trăgeam câte o fluierătură şi câte o strigare, greblam cu conul de lumină al lanternei tufele fdin jur, mă mai opream în speranţa că voi fi remarcat dar degeaba! Dacă aş fi avut cumva vreun pachet de dromaderi la mine precis aş fi reluat

îndeletnicirea trasului fumului de tutun, dar aşa pufăiam aerul rece şi tare al pădurii moldave căutând să-mi menţin calmul şi să nu-ncep a-mi etala din nou talentele de muscal!

Am mai umblat aşa lângă prin pădure o vreme şi când tocmai m-am hotărât să încerc să mă-napoiez pe aceleaşi urme la han am auzit în depărtare urletul acela atât de bine întipărit în memorie încă din noaptea accidentului! Am simţit fiorul atât de plăcut ce seamănă cu un gheţar norvegian care ţine cu tot dinadinsul să ţi se lipească de şira spinării şi ca tacâmul să fie complet m-au mai trecut şi toate şuvoaiele de apă rece ca Oceanul Arctic!

Şi în congelatorul care pusese stăpânire pe mine se-nvârteau sumedenie de-ntrebări.

O fi doar unul?

Or fi mai mulţi?

Vine cu gânduri de pace sau cu foamea-n gât?

Mă cunosc ei oare pe mine, ştiu ei că nu-s altcineva decât un prieten de-al patronului lor şi prin urmare şi de-al lor?

Mă vor duce ei oare acolo unde vreau să ajung ori îşi vor potoli foamea cu fleicile mele acum destul de apetisante?

I-o fi trimis taica popa sau vin de la ei putere călăuziţi de instinctele lor de ucigaşi şi de foame?

M-am oprit din mers şi am stins lampa. Ştiam de la el că în primă fază lumina îi opreşte din acţiune dar îi şi irită la culme.

Se auzeau din ce în ce mai aproape. Le auzeam labele pe crusta îngheţată care pârâia la fiece salt, le auzeam răsuflarea şi parcă începusem să le simt şi mirosul acela de sălbăticiune şi inimile lor parcă-mi răsunau în urechi!

M-am închinat, am recitat un Tatăl Nostru, rapid în minte şi am dat să scot telefonul.

Pe cine era să sun eu la ora aceea? Şi asta doar dacă aveam semnal. Ce mare brânză făceam alertându-l poate pe Tarţa? Dacă potrivnicii mei erau puşi pe hăcuială, când avea să ajungă Puiu cu ajutoare era foarte probabil să nu mai găsească nici măcar izmenele din mine! Luna strălucea de minune şi lumina mai ceva ca un far de la malul mării. I-am văzut! Erau doi. Erau doi lupi uriaşi cât doi juncani nu altceva! şi erau şi fioroşi pe deasupra, cu boturile lor pline de colţi strălucitori, căscate, cu fuioarele de aburi ţâşnind ca fumul din coşurile unor locomotive, cu urechile lăsate pe spate şi cozile drepte, întinse

precum cârmele a doua bărci cu motor. Le vedeam ochii strălucind în noapte ca două perechi de cărbuni încinşi şi făceau nişte salturi. Doamne, cred că şi cel mai tare săritor de triplu-salt i-ar fi invidiat şi poate chiar şi un cangur australian ar fi rămas cu gura căscată! îi zăream printre copaci cum se apropie. Un salt. Încă un salt. şi încă unul. Mai erau 20 de metri.15.10. Am închis ochii mi-am încrucişat mâinile şi am început să mă gândesc la nemurirea sufletului şi cum o să arăt în calitate de rezident în preajma lui Doamne-Doamne sau a prinţului întunecat?

A trecut aşa o vreme, eu rugându-mă şi imaginându-mi cum poate să arate raiul şi sperând pe deasupra ca cei doi nou-veniţi să mă lase să-mi mai rostesc o dată toate rugăciunile dar când într-un târziu mi-am dat seama că nu-i mai auzeam apropiindu-se am deschis ochii. Mai întâi stângul apoi şi pe celălalt. Nu-mi venea să cred ceea ce vedeam! În faţa mea, la doar doi paşi, şedeau liniştiţi Rânjilă şi colţosul! Aşteptau pesemne să isprăvesc cu rugile!

— Rânjilă, Colţosule, am exclamat eu fericit. Ce-i cu voi?!

S-au apropiat. I-am mângâiat şi i-am scărpinat după urechi. Scânceau amândoi fericiţi. Mă recunoscuseră şi se bucurau de întâlnire!

— V-a trimis el? am întrebat fără să mă gândesc c-o făceam zadarnic, dar spre uimirea mea Rânjilă a scuturat din cap în semn de aprobare.

Făcuse ceva taica popa, îi învăţase graiul omenesc şi ei pricepeau ce le spui.

— Mă duceţi şi pe mine la el? Sau poate chiar pentru asta v-a trimis în întâmpinarea mea?

Au scuturat din capete amândoi amicii mei cu blană. I-am mângâiat din nou şi am pornit.

Drumul era mult mai uşor. Ei ştiau locurile unde zăpada era mică şi eu nu mai riscam să-mi pierd bocancii prin omăt şi nădragii prin aşchiile de gheaţă.

Am mai umblat aşa, preţ de vreun ceas până ce am ajuns la platoul pe care se afla stânca lupilor. El era afară, mă aştepta!

— Ai venit, fură primele sale cuvinte. Te aşteptam.

M-a îmbrăţişat şi m-a binecuvântat. Eram surprins deşi nu ar fi trebuit să mă mai mire ceva în legătură cu el. M-a lăsat pe mine şi s-a aplecat asupra celor doi lupi uriaşi, călăuze nocturne pentru cei

rătăciţi aşa cum fusesem doar şi eu până în urmă cu puţin mai mult de un ceas.

— Bravo băieţii tatii, a rostit el mângâindu-i drăgăstos pe capete. Sunteţi cei mai deştepţi lupani din lumea asta. I-a scărpinat după urechi iar cei doi lupi dădeau din cozi izbind zăpada şi scânceau uşor în semn de recunoştinţă şi supunere totală.

— Să mergem fiule, s-a întors el spre mine. Avem multe de povestit din câte-mi dau seama.

Ne-am apropiat de stânca lui iar el a făcut acelaşi semn pe care-l ştiam acum atât de bine dar am remarcat că atinsese şi peretele de granit. Fără niciun zgomot, cât de mic piatra s-a despicat lăsând o trecere prin care putea intra taica popa fără să se-ntoarcă pe o parte ori să plece capul. Era într-adevăr un uriaş! Abia dacă-i ajungeam la umăr şi sincer nu-s un tip tocmai mărunţel! Sau, cine ştie? Poate că aşa îl vedeam eu! Poate percepţia mea era total greşită, poate că hiperbolizam totul ce era în legătură cu el şi asta fără voia mea?!

Am pătruns în încăperea pe care-o ştiam atât de bine, în care zăcusem o vreme până ce boala începuse să dea semne că a fost biruită. Focul ardea ca totdeauna. Un buştean destul de zdravăn împrăştia scântei şi miros de răşină prin încăpere.

— Stai jos fiule, mi-a mai spus el şi şi-a desfăcut funiuţa cea albă cu noduri de la brâu. Şi-a scos rasa călugărească rămânând doar în cămaşa lui de pânză aspră, legată doar cu două şnuruleţe la gât. Nu mă-ntrebasem niciodată cum se face de nu-i e frig deşi altcineva în locul său s-ar fi-mbolnăvit precis de plămâni!

Mi-am scos şi eu hanoracul îmblănit şi l-am aranjat pe pat. Cum în încăpere nu era decât un scăunel şi acela ştiam că-i favoritul lui m-am aşezat pe marginea patului continuând să-l cercetez cu de-amănuntul. Aceiaşi nădragi negri din postav, aceleaşi opinci pe care i le ştiam atât de bine, aceleaşi obiele curate şi înfăşurate cu grijă. De gât îi atârna un lanţ gros cu un crucifix mare aidoma cu cel dăruit mie, mai mult ca sigur din aur. Deasupra Fiului Domnului strălucea o piatră roşie ca sângele cum nu mai văzusem niciodată!

A tras măsuţa în dreptul meu şi a pus dinaintea mea o oală mare din lut, două ulcele şi un castron cu turte coapte pe plită şi miez de nucă şi alune. M-am ridicat din locul meu şi m-am dus la spălător. Mi-a turnat apă rece şi m-am spălat din nou cu săpun din cel de casă. după ce m-am şters pe ştergarul aspru din cânepă i-am turnat şi lui. Ne-am

rugat în liniște și ne-am așezat la masă. Mi se făcuse foame. Turtele lui aveau un gust aparte. Oricât se căznise Clara să le nimerească tot nu reușise să le apropie măcar! Erau grozave și mie mi-era foame iar mâncarea, ei bine mâncarea era de-a dreptul divină! Cine nu a gustat niciodată turtele lui și miezul de nucă alături de cel de alune nu-și poate imagina ce gust are, dar pot să asigur pe oricine că nu se află pe lume ceva mai bun și mai hrănitor!

Înfulecam cu poftă și îl studiam. Mânca și el și asta pentru întâia oară de față cu mine!

— Te afli pe deplin sănătos? m-a-ntrebat el și asta doar așa ca să aibă și confirmarea mea pentru că o știa la fel de bine ca și Dinu.

— Prietenul meu doctorul Dinu susține că m-am vindecat.

— Și tu ce crezi?

— Oare-aș putea crede altceva? Evidența e clară, analizele sunt perfecte formațiunile alea tumorale care au generat toată boala mea au dispărut, mă simt puternic ca la 20 de ani și am o poftă de viață cum n-am avut niciodată! Și toate astea ți le datorez ție părinte. Dacă n-ai fi fost dumneata, acum probabil amicii mei ar fi nchinat un păhărel în memoria mea.

— Greșești fiule, toate astea ți se datorează în primul rând ție, încrederii tale în leacurile mele și în Dumnezeu. Inima ta bună a făcut mai mult decât am făcut eu.

Cred că m-am înroșit ca o sfeclă. Niciodată nu mi-au plăcut laudele, fie ele și doar în straie de aluzii darmite cele directe cum au fost din partea lui!

— A sosit vremea să bei și tu un păhărel din cel mai bun vin ce se poate găsi pe suprafața pământului. Un vinișor roșu ca sângele din podgoriile noastre moldave. DE astăzi înainte ai dezlegare la vin, dar numai roșu și nu mult. Un pahar, poate două și asta doar la masă după ce pui mai întâi așternut. A apucat oala cea mare și a umplut ulcelele. Eu crezusem că mă aștepta cu un ceai din ierburile lui de leac și când colo în ulcele curgea un altfel de băutură.

Am ciocnit și am băut domol ca să-i simt gustul. Era cu adevărat un vin grozav din care nu mai băusem niciodată! Am lăsat cana jos și m-am șters cu dosul mâinii așa cum l-am văzut și pe el că face. Simțeam furtuna apropiindu-se de mine așa că m-am pregătit sufletește să răspund oricăror întrebări. A împins bușteanul mai bine în sobă apoi a aranjat feștila lumânării. Nu văzusem niciodată un alt

corp de iluminat şi puteam paria fără teama de a pierde că lumânările erau făcute de mâna lui!

— Ştiu pricina venirii tale la mine înainte de soroc fiule dar despre ea aş dori să vorbim o ţâră mai târzior. Deocamdată vreau să-ţi spun că ai făcut tare bine că ai rupt legătura cu fiica domnului Tarţa.

— Poftim?! am făcut eu uluit.

— E o fată bună, cu credinţă în stăpânitorul nostru, are inimă de aur, nu altceva, e tare deşteaptă dar vezi tu nu vă potriveaţi deloc. Ai făcut bine că nu ai căzut pradă ispitei şi pentru asta Domnul o să aibă grijă.

Nu mai eram în stare să scot niciun sunet.

— Mai ştiu, a reluat el, că acum eşti cu sora fostei tale neveste şi mai ştiu că ţii la ea, de asemenea şi că ea te iubeşte.

— Pof. ce. cum. poftim? m-am bâlbâit eu ca un preşcolar prins cu mâna-n gentuţa colegului după gustarea acestuia. De unde.de unde ştii dumneata toate astea?

— Eu, fiule ştiu totul, aflu totul despre oamenii care mă interesează dar şi despre cei care nu mă interesează. Cum? Deocamdată nu-ţi pot spune dar promit că o să vie şi vremea aia. Acum îţi pot da asigurări că ea e adevărata ta soartă şi că atunci când te-ai însurat cu soru-sa ai fost orb, orb de-a binelea! Ea e-mplinirea ta doar că nu trebuie să trăiţi aşa cum o faceţi acum, în păcat. Trebuie să vă uniţi în faţa lui Dumnezeu şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. După cununie veţi fi binecuvântaţi cu un prunc de parte bărbătească pe care tare-aş vrea să-l cheme Dragoş!

Cred că arătam. nici nu ştiu cum să spun. Probabil abordasem cea mai tâmpă moacă de care eram în stare pentru că i-am sesizat privirea maliţioasă şi zâmbetul acela de om superior în toate!

— Şi ar mai fi ceva fiule, a reluat el, aş dori să vă unesc chiar eu aici, în încăperea de deasupra şi când o veni sorocul să vă botez şi pruncul.

— E o adevărată onoare pentru noi părinte, am sărit eu, e o adevărată cinste, nevisată!

— Bine, bine, a rostit el liniştitor, aşa va fi, dar să ne-ntoarcem la treburile noastre, adică mai bine zis la ce te-aduce pe tine aici în puterea nopţii. Goleşte-ţi ulcica pentru că eu nu torn vin nou peste rămăşiţe!

Am golit cana şi el le-a umplut. Deşi avea probabil ceva mai mult

de o jumătate de litru nu simţeam nimic. Altă dată îmi producea o uşoară stare de euforie, taman bună să mă cred buricul pământului!

— Ce vrea domnul Tarţa să facă e minunat, n-am ce zice, doar că nu sunt prea sigur că pot accepta aşa ceva.

— De ce? am vrut eu să ştiu nevenindu-mi să cred că auzisem ceea ce auzisem. Ce cusur are planul său? Face totul pe banii europeni şi o parte din ai lui. Salariaţii sunt plătiţi de el, hrana şi toate celelalte sunt asigurate în mod gratuit şi-l interesează numai pe dumnealui. Dumneata părinte nu ai altceva de făcut decât să-i vezi pe cei bătuţi de soartă, să te rogi pentru ei şi să le dai indicaţii referitoare la ceaiurile lor. E cumva prea mult pentru dumneata?

— Nici vorbă de aşa ceva! Doar că acolo va fi mereu lume, lume multă, chiar din ce în ce mai multă iar eu mai am şi alte treburi de făptuit pe faţa pământului. Uneori lipsesc chiar şi câte două săptămâni pentru că trebuie să mă duc şi eu la odihnă şi la raport, alte ori trebuie să colind alte coclauri după ierburi ce nu se găsesc pe la noi. Fiindcă veni vorba, prietenul tău doctorul a-ncercat să afle taina şi reţeta ceaiului de care te foloseşti dar n-a reuşit să descopere toate plantele. Aşa-i?

— Adevărat, am aprobat eu, iar când i-am mai spus şi de sfatul dumitale să nu-ncerce altcineva să bea pentru că ce-i leac pentru mine poate fi otravă pentru el s-a lăsat păgubaş.

— O ştiiu şi pe-asta. Ştii tu oare de ce n-a descoperit el unele plante din alcătuirea amestecului?

— Habar n-am.

— Ţi-am spus că unele nu-s de pe meleagurile noastre şi e adevărul adevărat dar mai trebuie să afli şi că altele sunt din alte lumi. pământene sau nepământene!

Nu se poate! am sărit eu ca ars. De fapt nu sărisem eu ci cercetătorul de fenomene ciudate, căutătorul de omuleţi verzi, descoperitorul de potcoave de cai verzi pe pereţi! Nu-mi vine să cred una ca asta părinte! Am înţeles că bântui prin părţile astea de atâta amar de ani şi nu vreau să cercetez spre a-nţelege cum se poate una ca asta dar acum să-mi spui şi că dumneata ai dezlegare pentru a cutreiera şi alte lumi şi alte dimensiuni. Iartă-mă părinte, dar oricât oi fi eu de aiurit parcă îmi vine peste mână să cred!

— Nu că vreau să mă justific în vreun fel ori altul dar de arătat trebuie să-ţi arăt pentru că trebuie să afli şi tu nişte adevăruri

esenţiale dar la care nu poate avea acces oricine. Crezi tu oare că din pură-ntâmplare m-am aciuiat eu aici?

— Nu, deloc. Îmi amintesc că odată mi-ai spus că ai primit înaltă poruncă în sensul ăsta.

— Aşa-i, desigur. acum tu ştii totul, adică îţi aminteşti totul, tot ce ai făcut aici şi tot ce am sporovăit toată vremea şederii tale.

— Să nu-ţi fie teamă că o să mai afle cineva.

— Deja sunt trei oameni care ştiu. Tu, prietenul tău doctorul din Bucureşti şi celălalt prieten din Ardeal.

— Şi pe asta o ştii?!

— Ţi-am spus că ştiu totul. Şi mai ştiu şi că i-ai pus să juruiască cu mâna pe biblie că vor păstra tăcerea. Ei bine fiule află că aici, această stâncă nu e altceva decât o poartă spre alte lumi, spre alte dimensiuni.

— Cum. ce. cum?!

Bănuiam eu că e ceva în neregulă cu stânca lupilor dar că ea poate fi o poartă interdimensională ori o trecere către alte lumi din cine ştie ce sisteme stelare nu m-aş fi aşteptat să aflu!

— Prin urmare lupii. n-au fost altceva decât un paravan?!

— Într-un fel da. Am spus într-un fel pentru că ăsta-i adevărul. După câte ţi-ai dat şi tu seama eu sunt şi nu sunt un om ca toţi oamenii. Să nu-mi ceri să-ţi destăinui adevărul obârşiei mele pentru că nu-l vei afla, deocamdată cel puţin. Porunca suna cât se poate de limpede. Trebuia să mă stabilesc pe meleagurile astea şi anume aici pentru a ajuta oamenii care deşi trăiau pe un tărâm binecuvântat de Dumnezeu abia îşi duceau zilele. Stânca asta se află taman în inima ţării aşa cum era ea pe vremuri. Dar să revenim, oamenii abia de-şi mai duceau zilele şi cum împilările şi asuprirea n-ar fi fost destul se mai abăteau asupră-le şi hoardele de străini puşi pe omor şi jaf. Au fost câteva figuri legendare care s-au opus cu sabia-n mână năvălirilor dar în general oamenii lăsau totul baltă şi fugeau unde vedeau cu ochii. Pădurile noastre erau pline de lupi flămânzi şi ei ca şi cei străini sângeroşi. Şi uite-aşa mi-a venit ideea să-i învăţ să rupă la duşmani şi să se poarte cu milă faţă de pământenii oropsiţi. În iernile grele când sărmanii nu prea găseau de mâncare aveam eu grijă de ei. Să nu-mi ceri să-ţi arăt cum pentru că nu vei afla niciodată. Şi uite-aşa am ajuns eu Sfântul Trifon sau Foca sau mai ştiu eu cum, ocrotitorr al lighioanelor pădurii şi îndeosebi a lupilor! Oamenii nu se mai temeau de mine şi eu puteam

să-i ajut fără să le mai trezesc groază şi neîncredere! Am zvonit că apar doar atunci când vieţuitoarele pădurii ţin sfat de taină, adică la solstiţiul de vară şi când noaptea stă să biruie lumina zilei, adică la cel de iarnă. Bine-nţeles ăsta era doar un zvon pentru că eu bântuiam peste tot şi îi vindecam pe cei aflaţi în suferinţă pe patul de moarte. La fel cum am procedat cu tine i-am făcut pe toţi să nu-şi amintească nimic, doar că am întâlnit şi oameni la care nu a mers. Bătrânica aceea, Floarea, parcă-i spune, e nuna din persoanele pe care nu am reuşit să le fac oricât m-am căznit, să uite câtuşi de puţin! Nici cu tine nu pot spune că mi-a fost lesne. N-ai uitat tot şi am fost sigur că vei apela la hipnoză, că nu vei înghiţi poveşti pe nemestecate.

Am înţeles ce era cu legendele ce circulau prin partea locului şi am priceput şi cum a făcut el de toate lighioanele pământului i se târau la picioare! De spus mi-a spus el multe dar tot n-am aflat dacă avea de gând să cadă la o-nvoială cu Tarţa?! Trebuia să-l conving, trebuia să-l fac să accepte! Era o şansă pentru loviţii de cea mai nemiloasă boală a mileniului şi trebuia să aflăm alinare şi vindecare măcar pentru unii suferinzi dacă nu pentru toţi!

Am tăcut o vreme. Priveam dus pe gânduri cum arde buşteanul acela de brad şi cum împrăştie scânteile aidoma unui foc de artificii. Cu ce argumente mai puteam sprijini propunerea lui Puiu? Oare el nu era la fel de catâr ca şi mine? Oare nu ţinea la cuvântul său? Apucase să spună odată nu şi mai mult ca sigur din vanitate o s-o ţină aşa până-n pânzele albe!

Într-un fel, în sinea mea, îi dădeam dreptate dar nici nu puteam fi de acord cu el în totalitate! Trebuia să găsesc o soluţie şi ca naiba, mă aflam în cea mai neagră perioadă a inspiraţiei! Mie, căruia îi treceau o mie de idei, ce-i drept multe trăsnite, pe minut prin căpăţână, mie nu-mi venea nimic mai acătării în minte! Era o secetă cumplită şi mă-ntrebam, pentru că asta mai puteam face, pe unde naiba o să-mi scot cămaşa?! Mi se-nvălmăşeau toate şi mi se amestecau prin tărtăcuţă dar fără niciun folos. Nu puteam alege nimic demn de o tentativă de convingere. Mă dispera lipsa de soluţii! Ia mai bine să-ncerc altceva. Să schimbăm subiectul şi între timp cine ştie, poate îmi pică din senin vreo idee!

— Spuneai că şi domnia ta ai nevoie de odihnă dar nu te-am văzut niciodată dormind.

— Nu de acest fel de hodină am eu nevoie. Cea trupească e doar

pentru voi, pentru tine, fiule, pentru prietenii tăi. Eu am nevoie, din când în când de odihnă spirituală, de odihna sufletului, de eliberarea energiilor negative acumulate printre voi şi de la voi. Fiece contact pe care-l am cu un suferind îmi încarcă spiritul cu energie negativă şi ea trebuie eliminată.

— Ai vreun loc anume unde faci asta?

— Este, într-adevăr dar puţini pot ajunge acolo.

— Ce vrei să spui? Să-nţeleg că şi un om obişnuit se poate bucura de privilegiul ăsta?

— N-am spus asta! Cum ai înţeles tu mu prea pricep dar eşti departe de adevăr. Acolo ajung doar iniţiaţii.

Unde mai auzisem eu asta? Parcă amicul Dicsi, dispărutul mai spunea de un loc plin de verdeaţă în care se refugiază din când în când.

— Sunt mulţi iniţiaţii ăştia? l-am întrebat pregătindu-mi un nou asalt.

— Uneori sunt foarte mulţi cei ce vin acolo, alte ori nu. Vezi tu fiule totul depinde de încărcătura fiecăruia, de situaţia fiecăruia în parte şi a tuturor laolaltă. De multe ori planeta asta parcă stă să se spargă în miliarde de fărâme, parcă toată omenirea nu se gândeşte decât la rău, la cum să facă rău, cum să sufere, cum să distrugă, alte ori şi din păcate asta se-ntâmplă din ce în ce mai rar, oamenii par buni, cuprinşi de sfiiciune şi de-nţelegere, de linişte şi toleranţă şi atunci planeta se relaxează şi ea. Energiile negative nu-şi pot face de cap şi iniţiaţii nu prea au nevoie de reculegere şi purificare! Atunci doar vin puţini dar acolo e frumos şi divin în orice moment. Ştiai că şi un neiniţiat se poate elibera de energiile negative?

— Nu.

— Dacă eşti în preajma unei păduri, cauţi cel mai înalt copac din apropiere, de preferinţă Brad sau pin, dacă nu e bun şi stejarul ori chiar fagul, te-nchini în faţa lui şi-l îmbrăţişezi aşa ca pe un prieten drag. Rămâi mai multă vreme căutând să-ţi eliberezi toate gândurile, să te relaxezi. După o jumătate de ceas te retragi, îi mulţumeşti şi te-nchini din nou. O să remarci cât de bine te simţi şi cât de eliberat te afli în comparaţie cu momentele de dinainte.

— N-am ştiut. O să-ncerc de îndată ce voi pleca de la dumneata.

— Ba n-o să-ncerci deloc, cel puţin nu astăzi. Pentru tine am un dar şi a venit vremea ca să-l primeşti.

— Un dar?! am făcut eu mirat. Ce fel de dar părinte?

— O să vezi îndată, dar pentru asta trebuie să urcăm în încăperea de deasupra.

În sfârşit aveam şi eu să aflu ce ascundea misterioasa încăpere pe care nu avusesem niciodată curiozitatea s-o cercetez! Ce mistere, ce comori ascundea acolo?

— Trebuie să laşi aici orice obiect din metal sau care are metal în alcătuirea lui, m-a sfătuit el.

M-am gândit o clipă. În afara curelei de la nădragi, a telefonului mobil şi ceva mărunţiş nu mai aveam altceva care să conţină metal. Nici măcar fermuarul de la pantaloni nu prezenta vreun fir metalic. Mi-am scos cureaua, mi-am golit buzunarele şi m-am prezentat gata de incursiune. Nu prea pricepeam eu ce legătură poate fi între încăperea unde urma să urcăm şi ferătanii, dar mă rog, era hotărârea şi voinţa lui şi trebuia să-i dau ascultare!

A luat un capăt de lumânare de pe policioară, i-a aranjat feştila şi a aprins-o de la cealaltă care ardea la locul ei înfiptă în ulcica de pământ.

— Să mergem, m-a îndemnat el şi a luat-o-nainte.

Am urcat scările alea din piatră şi era pentru prima oară deşi făcusem cunoştinţă cu treptele ei dar fără să le ating vreodată. Sub scară se aflase hârdăul, closetul meu, pe toată perioada şederii mele în calitate de pacient, de suferind. Am urcat cam la vreo două etaje de bloc. Abia când am ajuns la destinaţie mi-a trecut prin gând că trebuia să-număr treptele şi în felul acesta puteam stabili cu aproximaţie la ce nivel ne oprisem. Dă Doamne mintea românului cea de pe urmă! mai aveam multe de băgat la scufiţă, nu eram chiar atât de doxat cum mă consideram!

Dinaintea noastră se afla o deschidere în formă de triunghi echilateral cu latura de peste 2, 5 metri dar cu toate astea taica părintele a trebuit să se întrebuinţeze serios ca să pătrundă dincolo. L-am urmat şi m-am trezit în cea mai ciudată încăpere în care avusesem vreodată prilejul să pătrund! O piramidă, da o piramidă ca toate piramidele, cu baza un pătrat şi cu toate laturile egale. Asta era încăperea secretă în care cu voia părintelui Trifon mă aflam şi eu! Aş fi putut paria că laturile erau atât de temeinic măsurate şi cioplite încât nu prea-mi vine-a crede că s-ar fi găsit vreo diferenţă de un milimetru

măcar între ele!

Am cercetat-o cu cea mai mare atenţie. nicio mobilă, nicio icoană, nimic, nimic în afara unui crucifix impresionant cioplit de un maestru avându-l pe Crist răstignit şi două rogojini destul de uzate aşezate una în prenungirea celeilalte, chiar la baza crucii, sub picioarele lui Hristos. M-am uitat mai atent la Mântuitor. Atâta perfecţiune nu-mi fusese dat să văd niciodată. Puteam jura că imaginea dim faţa mea e mai mult decât reală. Îi puteam citi pe faţă durerea şi deznădejdea, suferinţa şi regretul, dragostea şi iertarea, fericirea şi nefericirea, puteam să-i citesc pe faţă pe faţa de sub coroana de spini îngăduinţa şi iertarea tuturor păcatelor omenirii! Am simţit un imbold lăuntric şi m-am închinat, m-am închinat în faţa imaginii celui care s-a sacrificat, care şi-a jertfit viaţa din dragoste pentru oameni din milă pentru păcătoşi.

— Sezi, mi-a spus părintele Trifon sau Daniil ori visarion sau cum s-o mai fi numind. Sezi pe rogojina de colo.

M-am executat. M-am înfipt pe mijlocul rogojinii ca o găină beată.

— Nu, nu e bine aşa. a reluat el. Trebuie să stai mai aproape de capătul care vine în contact cu cealaltă.

Aş fi vrut eu să-l întreb de ce şi ce conta dacă şedeam pe mijloc ori pe o margine devreme ce tot pe rogojină mă aflam? L-aş fi-ntrebat dar mi-am adus aminte că niciodată nu vorbise doar ca să se afle în treabă. Totdeauna ceea ce spusese avusese un temei. M-am mutat târşâindu-mă pe locul indicat şi m-am pus pe aşteptare. S-a închinat şi el Mântuitorului, a-ngenunchiat, a rămas aşa o vreme apoi s-a aşezat dinaintea mea dar pe rogojina cealaltă care părea la fel de veche şi de uzată. A stins lumânarea. Întunericul era ca de smoală. Nu se mai putea zări nimic în jur! Am rămas nemişcaţi în tăcerea beznei aidoma celei primordiale. Abia dacă-mi mai auzeam bătăile inimii şi respiraţia. Aş fi fost în stare nici să nu mai inspir ori să mai expir de teamă să nu rup taina vrăjii ce pusese stăpânire pe întreaga mea fiinţă.

— Dă-mi mâinile, a şoptit el.

I le-am întins şi el mi le-a cuprins în palmele lui mari ca de uriaş. Erau calde, aproape fierbinţi şi simţeam cum din ele pornesc fluxuri electrice nebănuite. Simţeam acea formă de energie pătrunzându-mi prin tot corpul.

Dintr-odată încăperea în formă de piramidă a-nceput să se

lumineze. Mai întâi mai slab apoi din ce în ce mai tare. Aveam impresia că toată desfăşurarea aceia de energie se datorează tot lui şi nu se arată decât undeva prin subconştientul meu. Mă înşelam, însă! Lumina venea dim pereţii de piatră. Deveniseră luminescenţi şi nu puteam pricepe ce stătea la baza unui asemenea fenomen unic! îl vedeam pe Trifon din ce în ce mai bine. Ochii îi străluceau ciudat iar fruntea, ei bine, fruntea lui era înconjurată de o aură azurie, luminoasă, strălucitoare. Puteam distinge şi picioarele Mântuitorului sub ale cărui tălpi mă aflam.

— Închide ochii, mi-a şoptit el. Aşa. foarte bine.

parcă mă aflam din nou pe o canapea şi Horoba începea o altă şedinţă de hipnoză regresivă.

— goleşte-ţi mintea. Nu te mai gândeşti la nimic. Aşa. Respiră regulat.

şi am respirat cât am putut de regulat.

— Repetă după mine. Tatăl nostru.

— Tatăl nostru.

— Carele eşti în ceruri.

— Carele eşti în ceruri.

Şi am repetat după el şi Tatăl nostru şi Crezul, ba şi alte două rugăciuni pe care nu le ştiam, până ce am simţit că m-a cuprins ameţeala, o ameţeală plăcută pe care n-o mai simţisem niciodată şi încăperea a-nceput să se-nvârtească cu mine, cu mine şi cu el. tot Pământul a-nceput să se-nvârtească aşa cu noi amândoi şi nu i-am mai simţit mâinile, nu i-am mai simţit energia, nu l-am mai simţit în faţa mea, în preajma mea. M-am prăbuşit. Într-un gol. apoi m-am ridicat. Şi eram tot cu ochii închişi şi pluteam, pluteam prin spaţiu, prin univers, printre stele. Şi pluteam, pluteam şi n-am mai ştiut nimic de mine, de el, de tot ce mă-nconjurase, de tot ce-mi fusese aproape şi drag. Nu mai era nici Clara, nu mai era nici Dinu, nici Puiu şi nici chiar Tano, dragul meu Tano, prietenul meu cu faţa blănoasă.

M-am trezit. Aveam impresia că am dormit o veşnicie! Nu mai eram în încăperea aceea în formă de piramidă. Ajunsesem nu ştiu cum afară. Oare eram chiar afară? Din câte-mi aminteam mai era zăpadă, da' mai era zăpadă şi asta mi-o aminteam perfect! Iar eu, acum nu mă aflam nici pe zăpadă şi nici în pădure! Mă aflam pe o pajişte verde, de un verde nemaiîntâlnit, nemaivăzut, ireal, pe o pajişte ireală cu un cer deasupra mea pe care deşi nu vedeam soarele, strălucea de parcă ar fi

fost luminat de mii de sori albaştri. Şi cerul era albastru, de un albastru sau mai bine zis de un azuriu divin, un azuriu care semăna.cu ce oare? Ah! Da, semăna cu aura aceea azurie care-i învăluise lui fruntea. Dar unde era el? Nu-l zăream pe nicăieri dar îl simţeam în preajmă, ştiam că e prin apropiere!

Am vrut să-l strig, să-l chem dar nu am reuşit să scot niciun cuvinţel. De jur-împrejur nu era decât iarbă, fire de iarbă verde, verde iar eu, eu eram şi eu un fir de iarbă. Şi Dicsi venea aici! Şi el se elibera de energiile negative şi se-ncărea doar cu bunătate şi putere a binelui! O fi oare şi el acum aici? Am încercat din nou să vorbesc şi din nou am realizat că nu se poate! Iarba nu vorbeşte, iarba însă poate să gândească. Şi atunci am simţit toate durerile lumii, toate suferinţele ei, am auzit, da' am auzit, toate gândurile omenirii Toate năvăleau peste mine cu o violenţă de neimaginat! Sufeream şi eu alături de cei suferinzi, plângeam şi eu alături de cei ce plângeau, lăcrimam şi eu alături de cei ce lăcrimau, mă durea şi pe mine durerea lor, mă bucuram alături de cei fericiţi. Eram acolo pe pajiştea descătuşării unde se-ntâlnesc toate neajunsurile oamenilor toate suferinţele lor şi toate durerile lor, acolo unde implorările pentru iertarea păcatelor se aud mai bine şi de unde EL Atotputernicul primeşte rugile de mântuire. Auzeam totul, înţelegeam totul, ştiam totul. Şi prietenul meu din Gherla, era şi el acolo, undeva pe pajiştea noastră. O ştiam prea bine, îl simţeam, îl auzeam dar nu puteam să-l văd.

Îmi spunea că el trăieşte în altă dimensiune, dar că odată, nu peste multă vreme se va-napoia printre noi, printre ai lui. Şi mai spunea că mai are treabă pe acolo pe unde hălăduieşte dar că într-o bună zi toate se vor sfârşi şi totul va fi aşa cum doreşte Bunul Dumnezeu. Apoi n-am mai auzit nimic. Toate glasurile lumii au tăcut, toate gândurile au dispărut, toate durerile s-au alinat şi toate suferinţele s-au mântuit.

Nu mai auzeam nimic, nu mai simţeam nimic altceva în afara unei adieri răcoroase şi plăcute, aromată cu cele mai fine şi deosebite miresme. Deasupra era cerul acela azuriu şi strălucitor iar eu, eu eram un fir de iarbă pe o pajişte imensă, imensă şi verde în adierea neobişnuită a fericirii divine pentru că doar fericirea divină putea să adie atât de răcoros şi odihnitor şi numai ea putea să aibă asemenea miresme de neuitat! Şi am rămas aşa un fir de iarbă în adierea fericirii legănându-mă într-o parte şi-n alta. şi am dormit somnul purificării şi

al descătuşării şi am eliberat toate energiile nemiloase şi dăunătoare. Simţeam cum mă părăsesc, cum ies forţate de tot ce mă-nconjura, nevoind parcă să plece, ţinându-se cu de-a sila de fiece celulă, de fiecare atom al fiinţei mele! Şi am dormit. şi m-am visat de-a dreapta Tatălui şi dinaintea Fiului mântuit de rele, curăţat de gânduri necurate, parcă nou născut pentru o nouă lume.

Eram iarăşi în camera aceia ciudată în formă de piramidă cu laturile perfect egale, întins pe rogojina mea destul de veche şi uzată. Camera încă mai lumina la fel ca oare cât timp trecuse? Părintele Trifon, sau Daniil ori Visarion sau cum l-o mai fi chemând era şi el, pe rogojina lui, la fel de-ntins şi la fel de relaxat ca şi mine. Aura aceea azurie pe care i-o văzusem dispăruse dar chipul îi era luminat de o imensă bunătate şi de cunoaşterea întregilor taine de la facerea lumii şi până azi!

S-a ridicat cu uşurinţa şi vigoarea unui adolescent. Am îngenuncheat amândoi la picioarele Mântuitorului. şi ne-am rugat, ne-am rugat multă vreme. Acum ştiam şi eu toate rugăciunile de parcă nu făcusem altceva decât să le învăţ temeinic. Ne-am rugat şi ne-am închinat iar lumina din pereţii camerei a scăzut treptat până s-a lăsat din nou întunericul acela de dinaintea facerii lumii.

Ne-am ridicat iar el m-a prins de mână şi m-a strâns uşor:

— Lasă-te condus de mine. Nu am cu ce să aprind lumânarea iar tu nu cunoşti drumul.

Am ajuns din nou în camera în care zăcusem. M-am aşezat pe locul meu. Aş fi vrut să-i pun o mie de-ntrebări dar fiecare-şi găsea răspunsul în mintea mea! Vorbeam cu mine însumi şi parcă ştiam şi ce gândeşte el. Devenisem oare telepat? Şi dacă se-ntâmplase una ca asta când oare aveam să mă vindec?

L-am auzit atunci în mintea mea, i-am auzit vocea lui puternică dar caldă, plină de bunătate:

— Ai primit şi tu botezul iniţierii fiule şi de azi-nainte ai acces la tărâmul fericirii ori de câte ori simţi nevoia de comuniune cu Dumnezeu.

— Bine dar eu.

Am vrut să protestez să neg evidenţa, să-i spun că sunt un păcătos care a crezut şi nu a crezut în existenţa Atotputernicului, că m-am îndoit adesea şi nu de puţine ori i-am luat numele în deşert.

— Toate astea reprezintă păcate mari, e foarte adevărat,

m-a-ntrerupt el, dar Dumnezeu în bunătatea lui te-a absolvit de toate relele, te-a purificat şi ţi-a dat o nouă şansă.

— şi o să trebuiască să renunţ la toate şi să duc o viaţă de.

— Nici vorbă fiule de aşa ceva! Tu ai misiunea ta pe acest pământ şi o vei continua doar că de azi vei şti ce-i bun şi ce-i rău, vei face doar binele şi vei alina suferinţele, nu vei mai minţi niciodată şi vei respecta cuvântul şi poruncile Domnului. Ori de câte ori ai nevoie de ajutor ori de vreo povaţă mă găseşti aici, iar poarta spre tărâmul fericirii îţi este deschisă ori de câte ori ai trebuinţă de ea. Să-i transmiţi prietenului tău că poate să construiască pavilionul doar că nu acolo unde doreşte el ci aici în poiana lupilor la marginea răsăriteană. Cât despre bolnavi, eu şi cei prieteni ai mei îi vom aduce aici. Aşa să-i spui şi nu altfel. Dar poate că ar fi mai bine să mă-ntâlnesc cu el şi să punem totul la punct?

— N-ai vrea totuşi să vorbim ca oamenii?

— De ce?! s-a încruntat el.

— Vezi dumneata părinte, eu sunt un biet începător şi tare-mi mai vine peste mână. Pentru domnia ta o fi floare la ureche dar pentru mine e un adevărat calvar. Poate că nu peste multă vreme o să fiu în stare să-mi coordonez toate gândurile în aşa fel încât să fac faţă şi unei conversaţii de lungă durată cu dumneata sau cu oricine altcineva.

— Fie şi cum doreşti tu fiule, i-am auzit glasul atât de bine cunoscut şi de liniştitor. Sunt sigur că în curând vei reuşi să-ţi stăpâneşti întru totul toate gândurile şi simţămintele. Acum faci parte din rândul iniţiaţilor şi deşi eşti abia la-nceput de drum dai dovadă de o mare capacitate de absorbţie. Parcă aşa se spune, pentru noile tale puteri.

— Spune-mi te rog, e vreun canon căruia trebuie să i se supună, hai să spun aşa, candidaţii la iniţiere?

— S-ar putea spune şi aşa, însă nu ar fi tocmai corect. Adevărul este altul, iniţiaţii sunt, cum să-ţi spun eu ţie, hărăziţi încă de la concepere. Să ştii că chestia aia cu zodiile nu-i tocmai o gogoriţă. Încă din vechime cititorii-n stele au încercat să explice diversitatea destinelor umane, varietatea temperamentelor şi a comportamentului fiecărui individ şi cum le-a fost greu să-nţeleagă amestecul Atotputernicului în soarta fiecăruia au pus evoluţia spirituală a indivizilor pe seama influenţei astrelor în diferitele lor faze. Interesant e că au brodit-o şi ceea ce lor le arată astrogramele se pare că ar fi în

mare parte destul de corect. Evoluţia astrologiei, parcă aşa-i spune, şi acumularea de cunoştinţe în domeniu au ridicat nivelul prezicerilor destul de mult dar vezi tu, sunt anumite taine hărăzite de Dumnezeu cărora ei nu le pot da de capăt. Pot prevedea evoluţia unui individ pe scara spiritualităţii dar niciodată nu se pot hazarda în a afirma că ăla sau celălalt sunt viitori iniţiaţi oameni cu puteri mari, dotaţi şi pregătiţi pentru marea evoluţie a umanităţii.

— Marea evoluţie?! am făcut eu mirat. Ce vrea să-nsemneze asta?

— Mi-ar fi tare greu să-ţi explic în clipa asta. Eşti abia la-nceput de drum şi trebuie să-ţi instruieşti spiritul să ajungi la un nivel superior de cunoştinţe. Vei înţelege singur fără să mai ai nevoie să-ţi explice careva ce şi cum însă până atunci mai e cale lungă şi trebuie să ai răbdare, multă răbdare.

— Şi de mine când ai aflat că sunt hărăzit iniţierii?

— De multă vreme fiule, de multă vreme. Ţi-a fost urmărită evoluţia încă din pruncie şi de fiecare dată când au apărut semne de deviere de la planul suprem s-a intervenit, cu multă băgare de seamă, e drept, dar s-a intervenit. Eu unul te-am preluat de la aşa-zisul tău înger păzitor în urmă cu zece ani. Am ştiut totdeauna unde eşti şi ce faci, ce succese ai avut şi ce dezamăgiri şi insuccese ai întâmpinat. Mai ţii minte scrisoarea aceea venită de la Gherla, de la prietenul tău pe care l-ai întâlnit pe pajiştea descătuşării şi eliberării?

— Desigur.

— Ei bine, o primiseşi de mai multă vreme.

— Adevărat!

— Eu am făcut ca să-ţi pice-n mână. Trebuia, pentru că venise sorocul să dai o mână de ajutor la împlinirea lui şi la declanşarea procesului de preiniţiere pentru tine.

— Vrei să spui că tot ce a urmat a fost prevăzut şi a făcut parte din plan?

— Până-n cele mai mici amănunte. Aveai nevoie şi de ultima lecţie. Trebuia să-nveţi să preţuieşti viaţa, să poţi distinge binele de rău înainte ca răul să se producă, trebuia să-nveţi să lupţi, să te războieşti cu puterile malefice, pentru că de acum înainte cam asta o să trebuiască să faci. A fost o lecţie dură dar bine venită.

— Spune-mi te rog părinte, a existat vreun moment când situaţia putea scăpa din mână şi riscul ca eu să dau colţul să fie

iminent.

— Ar însemna să mint dacă ţi-aş spune că în toată această perioadă din urmă ai fost în afara oricărei primejdii şi eu n-am minţit niciodată. A existat şi riscul pierderii tale pentru că trebuia ca începutul să vină după momentele de suferinţă împinse la extrem. Pentru asta îmi cer iertăciune dar aşa a sunat porunca divină. Trebuia să fii un învingător sau să dispari. El nu are nevoie în planul său de jumătăţi de măsură!

Iată-mă-s şi cobai, e drept de lux, supus experimentelor puterii divine, dar tot cobai mă cheamă, adică un drăgălaş de şobolănel bălan, bine hrănit, bine-ntreţinut, dar fără şanse de a părăsi cuşculiţa în care e găzduit mai înainte de a servi scopului suprem!

Nu ştiam ce să fac. Să mă supăr, să fac urât pentru că mă trezisem că nu demult făcusem parte din inventarul marelui laborator sau să înghit din nou pe nemestecate?! Cum mă cam obişnuisem cu ingeratul fără să-mi mişc maxilarele am acceptat cea de-a doua variantă. De fapt cu cine mă puteam certa? Cu taica popa, mentorul şi iniţiatorul meu? Ce vină avea el? Cu Cel de Sus, auzi tâmpeală de mare clasă! Să mă cert cu Dumnezeu, cu Creatorul! Păi mucosul de mine nu făceam nici măcar cât un firicel de praf cosmic cu toată iniţierea mea cu tot! Tare-aş mai fi avut chef să-l flocăiesc niţeluş pe Taica Trifon sau Daniil ori Visarion sau cum s-o mai fi numind el, dar nu prea-mi dădea mâna. Era cât un urs de mare, lat în umeri şi avea nişte lăboaie!

Am remarcat că se uita la mine cam ciudat. Încerca să afle cam pe unde-mi aleargă mie gândurile dar se vede treaba că nu degeaba mă făcuse măicuţa un băiat aşa deştept! Învăţam din mers şi repede pe deasupra! Reuşisem să mă-nchid foarte bine şi oricât se căznea să-mi pătrundă gândurile nu-i mergea!

— Înveţi destul de repede fiule. a constatat el afişând şi bucurie dar şi niţică amărăciune. Se pare că depăşeşti toate aşteptările.

— Şi asta-i rău sau e bine?

— Rău nu poate fi, doar că va fi niţel mai dificil pentru tine. Hai mai bine să revenim la oile noastre.

— Că bine zici părinte Trifon. Tocmai voiam să te-ntreb, dacă Puiu o să ridice pavilionul aici în poiană ce se vor face prietenii noştri patrupezi?

— De două ori pe an, două zile şi două nopţi, nu e mare lucru, vom avea grijă ca să nu se afle picior de om prin apropiere. Nu că s-ar

teme lighioanele mele de oameni, nici vorbă de aşa ceva! Ei sunt curajoşi şi buni dar să nu uităm că sunt totuşi nişte fiare sălbatice!

— Dar dacă totuşi ar rămâne locaţia pe care-a ales-o el ce s-ar întâmpla?

— În definitiv nici locul ales de el nu-i rău doar că bate la ochi.

— Şi crezi cumva că ridicat aici în poiană nu ar fi expus?

— N-am zis asta. Ba dacă mă gândesc mai bine poate că ar fi şi mai greu de ascuns. Acolo unde a spus domnul Tarţa poate fi luat ca o anexă a hanului, o anexă veşnic ocupată pentru cei nebine veniţi şi primitoare pentru cei în suferinţă. DA, da aşa cred că e cel mai bine!

Cred că te-ai gândit foarte bine părinte. Ar mai fi însă o mică problemă. Cam de câţi suferinzi te-ai putea ocupa deodată?

— Eh! Asta-i tare greu de spus.

— De ce?

— Pentru că nu seamănă o boală cu alta iar aici vor fi trataţi toţi cei care suferă de cancer, de toate felurile de cancer fiule.

— Este foarte-adevărat dar să zicem 20 de oameni pe serie şi din câte mi-am dat seama o serie poate beneficia de tratamentul şi îngrijirea dumitale cam trei săptămâni, nu mi se pare prea mult şi dacă mai pui la socoteală şi ajutoarele.

— Ce vrei să spui?

— Păi în primul rând va fi confortul asigurat de aşezământ, apoi îngrijitoarele ce vor asigura hrana, hrana însăşi după care nu mai eşti dumneata nevoit să alergi, să spunem un centru de colectare a ierburilor de leac, finanţat tot de Schitul Lupilor şi care se va dovedi şi un ajutor pentru localnici deşi din câte-am văzut pe aici sărăcia nu e la ea acasă, relaţii de corespondenţă şi de comerţ cu anume zone ale lumii de unde ai dumneata nevoie de anume plante şi de asta s-ar putea ocupa să zicem Dana, fiica lui Tarţa şi fundaţia ei, şi de ce nu parcă mi-ar da şi mie inima ghes să-ţi întind o mână de ajutor.

— Ai fi tu în stare să renunţi la meseria ta, la pasiunea ta pentru asta?

— Mai întâi de toate nu-i meseria mea, sper că n-ai uitat amănuntul ăsta şi în al doilea rând cine a spus că renunţ definitiv la pasiunea mea? O să renunţ numai la catedră. Mare lucru! N-o să mai fiu dom' profesor şi gata! Dar când se vor mai petrece fenomene ciudate şi ceilalţi nu se vor afla în stare să le dezlege, ei bine, atunci îmi iau şi eu un concediu şi.

— Nu va fi nevoie de un asemenea sacrificiu fiule. Locul tău e acolo unde te afli şi acolo trebuie să rămâi! Doar din când în când, la vreo nevoie voi apela la ajutorul tău. Ce zici?

— M-am uitat la ceas. Era aproape ora prânzului. Tarţa probabil intrase din nou în vrie. Dăduse alarma şi pornise în căutarea mea. Speram să nu fie aşa dar semnalele asta-mi arătau.

— Eh, părinte, m-am ridicat eu în picioare cred că a venit vremea să te părăsesc şi asta nu pentru că nu-mi place să-ţi fiu în preajmă, ci din pricina lui Tarţa care mi se pare că iarăşi a dat alarma şi pleacă-n căutarea mea. Dacă nu-i cu supărare te vom călca mâine dimineaţă să mai puneţi ţara la cale ori de mine nu prea mai ai trebuinţă?!

— Niciodată să nu mai foloseşti asemenea cuvinte fiule, niciodată! auzi tu?! Te-am îndrăgit, eşti învăţăcelul meu şi prin urmare orice prilej de sporoavă cu tine e o delectare a sufletului meu.

— Mbine., am murmurat eu ruşinat.

Zău că avea dreptate! Ce naiba mă apucase?! M-am înclinat în faţa lui şi am pornit spre ieşire ca un căţelandru cu coada-ntre picioare. M-a urmat dar a rămas îndărătul meu. Mă aşteptam să deschidă trecerea dar el n-a schiţat niciun gest. Am priceput că dorea să-ncerc eu asta, dar cum s-o fac? El parcă făcea semnul crucii şi am băgat bine de seamă că atingea şi stânca. M-am holbat la locul în care-l zărisem că atinge piatra şi am remarcat că se cunoştea, abia vizibil e drept, semnul crucii. De atâtea ori de câte fusese folosită deschiderea roca se adâncise. Prin urmare nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-ncerc şi eu.

Am urmat adânciturile şi la a treia încercare piatra s-a despicat! Nu-mi venea să cred! Reuşisem!

Am ieşit. Soarele îşi arunca cu dărnicie razele peste pădure peste munţi peste omătul care se topea cu încetul peste stânca lupilor, peste noi şi peste. cei doi lupi uriaşi care ne aşteptau în linişte. El s-a ntors în încăperea din care abia ieşisem şi s-a napoiat ducând două hălci enorme de carne.

— Pentru că aţi fost băieţi ascultători luaţi asta le-a spus el dându-le fiecăruia câte un hartan, de data asta o să-l scot eu la drum pe Iuliu. Voi aveţi altă treabă.

Au primit fericiţi darul venit din partea lui şi au început să scâncească dând din cozile lor mari. Au înşfăcat bucăţile de carne şi în

loc să se pună pe-nfulecat s-au făcut nevăzuţi în umbra codrului.

— Se duc acasă la Rânjilă, a spus părintele Trifon ori Daniil sau Visarion, ori Dumnezeu mai ştie cum l-o mai fi chemând. Aş fi vrut să te duc acolo să-i vezi pe ăia micii. Sunt grozavi dar din păcate trebuie să te găseşti cu domnul Tarţa.

— Mi-ar plăcea părinte să-i văd. Cred că au crescut o ţârucă şi mai cred că sunt tare frumoşi. Da' ia stai! Dacă viu deseară.

— Mai bine mâine pe lumină. Ziua poţi să-i admiri mai bine.

— Atunci pe mâine., cu Tarţa?

— Cu el fiule, cu el şi cu domnişoara Dana. E pentru întâia oară când îmi pătrunde-n bârlog cineva care nu va ajunge un iniţiat, dar pentru că vom pune bazele unei colaborări. Întâmplă-se şi asta!

Epilog

Încă nu mă regăsesc. Mă caut, folosesc orice moment de singurătate dar tot degeaba! Îmi vine câte o dată să cred că pe undeva, nu ştiu pe unde, părintele meu spiritual, mentorul meu a greşit. Poate că nu eu sunt omul pe care-l aştepta el, poate că Tarţa sau de ce nu Dana ar fi corespuns mai bine şabloanelor după care recruta el viitorii iniţiaţi! Eu am fost doar un accident, aruncat de furtuna de zăpadă şi din mila Supremului stăpân al universului am nimerit tocmai la cel pe care-l căutam şi m-am bucurat şi eu de harul său de vindecător aşa cum s-au mai bucurat şi mulţi alţii! Deşi la fiece întrevedere i-am mărturisit îndoielile mele iar el a-ncercat să argumenteze în fel şi chip demonstrându-mi câtă dreptate are, eu unul tot nu mă dumiresc ce poate avea în comun un iniţiat, ales pentru o misiune specială şi un biet căutător de potcoave de cai morţi şi de omuleţi verzi şi cenuşii! Timpul zboară nebuneşte şi eu tot nu reuşesc să mă regăsesc! Am remarcat că de o vreme-ncoace parcă totul se comprimă, zilele se scurg cu atâta repeziciune că-n curând s-ar putea să nu le mai putem ţine socoteala. M-am implicat în proiectul lui Tarţa şi l-am văzut finalizat. Un pavilion nou-nouţ supermodern dotat cu toate utilităţile, amplasat tot pe locul ales de Puiu, a fost ridicat în mai puţin de patru luni. M-am aflat săptămânal acolo încercând să fiu şi eu de folos cum puteam, cu o idee cu munca, ba chiar şi cu strânsul ierburilor de leac şi a fructelor de pădure. În urma vizitei făcute de cei doi Tarţa în bârlocul patronului lupilor, Puiu a hotărât să mascheze-ntr-un fel intrarea şi aşa

a răsărit o căsuţă din bârne cu un cerdac minunat din care puteai admira aproape întreaga poiană şi o cameră nu prea mare utilată după dorinţa părintelui cu cele mai simple mobile. De fapt avea două încăperi, dar cea de-a doua era foarte bine mascată de un perete glisant, mai bine spus o parte de perete. La rândul ei încăperea, destul de neînsemnată ca spaţiu era doar o trecere spre intrarea în lumea misterioasă a locuitorului stâncii lupilor! Sunt aşteptaţi primii suferinzi şi bănuiesc că în afara părintelui Trifon ori Daniil sau Visarion, ori Cel de Sus mai ştie cum i-o mai fi zicând Toată lunea are mari emoţii. Toţi sunt ocupaţi, au sarcini precise, şi-au împărţit treburile în aşa fel încât totul să meargă ca pe roate, doar eu, eu nu reuşesc să mă găsesc deşi n-am încetat o clipă căutările. El mi-a spus că perioada asta va mai dura probabil încă o jumătate de an dar nu-mi convine deloc! Am mai fost o dată Acolo, însoţit şi mi-am mai descărcat toate energiile negative. Se pare că sunt un receptor destul de sensibil. Acum nu mai am nevoie de camera aia în formă de piramidă. Reuşesc să trec în planurile superioare stând chiar pe scaun. Să fie oare ăsta semnul că sunt pe calea cea bună?

Mi-am ţinut promisiunea în ce-o priveşte pe Clara. A divorţat, fără probleme şi ne-am unit destinele. Părintele ne-a cununat în poiana lupilor dar petrecerea a fost organizată după dorinţa noastră, fără fast şi fără invitaţi. Au venit doar cei doi Tarţa, à-propos! Dana s-a vindecat pe deplin, Dinu şi încă vreo doi amici de-ai noştri.

Lupanii cei tineri au fost şi ei. Nu putea lipsi martie din post, dar au dat dovadă de bună creştere şi cum spunem noi oamenii de cei 7 ani de-acasă! Au crescut şi sunt teribil de frumoşi. Promit să calce pe urme tatălui lor Rânjilă! Colţosul influenţat se pare de mariajul fericit al frăţâne-său şi-a găsit şi el o consoartă, o lupoaică tânără frumoasă coz şi focoasă taman pe măsura lui! S-o fi săturat sărmanul de el de calitatea de sprijinitor al familiei, de cavaler şi bonă pentru nepoţeii săi şturlubatici!

Am început să mă controlez destul de bine. Oare să fie ăsta-nceputul? Fac maveta amtre capitală şi schit, o săptămână acolo, una alături de ai mei. Câte o dată îl mai iau şi pe Tano cu mine. Zăpăcitul, parcă-l apucă strechea când se vede la munte! Aleargă cu limba scoasă de-un cot, gâfâind şi hămăind cât îl ţin bojocii, sare ca un nebun, se tăvăleşte prin iarbă şi ce-i cel mai interesant, s-a mprietenit cu cei doi lupi uriaşi şi cu ai lor. Ca un înţelept ce e, amicul meu blănos

se lasă alergat şi tăvălit de puiandrii lui Rânjilă îi smotoceşte şi el de cum pune laba pe câte unul, se hârjonesc cât e ziulica de lungă sub privirile atente ale adulţilor. Din când în când dispare pentru câteva ore şi mă trezesc cu el aducându-mi triumfător vreun iepure dolofan, purtându-l în botul lui uriaş ori câte o biată găinuşă de munte, încă mai cârâind disperată şi speriată de moarte. De fiecare dată vânatul i se cuvine dumnealui dar după ce mai întâi trece pe la bucătăria hanului! Iată-mă ajuns acasă din una din desele mele deplasări la Schitul Lupilor. Am intrat pâş-pâş, ca un tâlhar de codru fără să fac vreun zgomot. Aveam noroc. Tano era pesemne pe undeva pe sus ori poate chiar prin curte şi nu m-a simţit. Voiam să o iau prin surprindere pe Clara. Îi luasem un buchet enorm de trandafiri galbeni. Erau o nebunie iar draga de ea iubeşte cel mai mult trandafirii galbeni! Nu voiam să-i trag vreo sperietură, doream doar s-o surprind, ca altă dată. Aflasem în urmă cu 10 săptămâni că urmează să am moştenitori şi eram în al nouă-lea cer!

Am găsit-o la televizor, urmărea o comedie spumoasă şi se amuza teribil chiar de una singură. Cu buchetul la spate m-am apropiat pe nesimţite şi când am fost destul de aproape am plasat florile în faţa ei mascându-i ecranul. A tresărit, a sărit în picioare şi ca şi cum nici măcar n-ar fi existat florile pe lume, le-a dat în lături şi a sărit de gâtul meu.

— Ai venit, ai venit, răule., a-nceput ea să mă sărute de parcă nu m-ar fi văzut de cel puţin un an. De ce nu m-ai anunţat că te-ntorci cu o zi mai devreme?!

— Iartă-mă, am răspuns eu spăsit, ţi-am stricat cumva vreo şustă? Dacă ştiam. Oricum nu-i timpul pierdut să ştii, consideră că florile ţi-au fost aduse de un comisionar şi eu mă-ntorc la Schitul său şi mai bine mă duc la Dinu că şi aşa i-am mai adus un lot de ierburi pentru cercetările lui.

A pus un botic. mai ceva ca o trompă de elefănţel şi a continuat să mă sărute. Îi citeam reproşul în ochi dar n-a scos nicio vorbă.

— Iartă-l pe răul de mine, am reluat, n-am vrut să te supăr.

I-am pus florile-n braţe şi l-am întâmpinat pe blănosul de Tano care cobora scara duduind şi cutremurând întreaga casă. A trebuit să mă aşez pe jos ca să nu mă răstoarne nebunul! Cu amicii ăştia ai noştri cu faţă păroasă nu-i de glumă! Când li s-a pus pata pe tine şi le-ai intrat pe sub blană, păi s-a cam terminat! Te iubesc şi îşi dau pe faţă întreaga

lor dragoste!

— Puteai să mă anunţi, cel puţin pregăteam ceva bun de mâncare. Aşa. O să dureze cel puţin o oră şi jumătate iar tu poate eşti flămând?!

— Să fii sigură de asta dar să ştii că foamea mea cea mare e de tine iubito însă m-am gândit să te păstrez doar ca desert! Ce părere ai?

— Grozavă, doar că te avertizez că pot fi folosită şi ca apetitiv. a mustăcit insinuant. Cum preferi?

— Dulcele la urmă iubire, dulcele la urmă, am mormăit eu. Până când e gata masa o să fac un duşuleţ, să dau jegul jos de pe mine şi o să-l invit şi pe amicul Dinu la cină, ca să scap şi de buruienile lui cu ocazia asta. Aşa e bine?

— Îhî, a mai apucat ea să răspundă înainte de a-i acoperi gura cu sărutări. Vezi că pe birou te aşteaptă corespondenţa, m-a mai informat când am lăsat-o în sfârşit în pace.

Mi-am dat mizeria jos, m-am raşchetat, mi-am tras un costum de casă şi l-am sunat pe Dinu. Tocmai avea de gând să mă caute el ca să mă-ntrebe când aveam de gând să-i aduc mostrele. A acceptat cu cea mai mare plăcere invitaţia la masă. Cum naiba era să refuze? Tare-aş vrea să aflu şi eu o singură persoană în stare să nu-şi lângă degetele după ce gustă din bucatele pregătite de nevastănea, adevărata şi prea iubita mea nevastă, nu aia din America de Nord!

Poşta o luase razna! Nu primisem atâtea scrisori nici în vremurile cele bune şi toate doar într-o săptămână! M-am uitat mai întâi la expeditori. Era un obicei mai vechi. Nu prezentau prea mare importanţă! Una însă mi-a atras atenţia. Venea din State iar trimiţătorul părea a fi o admiratoare al cărui nume îmi era necunoscut. Cine ştie ce babă nebună a auzit de mine şi vrea să-mi transmită că a văzut ştiu eu ce fel de omuleţi pe acoperiş ori prin dormitorul ei?!!

Am deschis plicul. Erau mai multe foi scrise cu litere mici dar foarte îngrijit, aproape caligrafic. Curiozitatea m-a împins la lectură. Iată ce-am descoperit:

„Dragă domnule Luca.

Veţi fi surprins că numele expeditorului e cu totul altul. Am apelat la o asemenea stratagemă pentru că sunt într-o situaţie deloc de invidiat. Numele meu real este Robert Müller şi desigur vă este totalmente necunoscut. M-am născut în urmă cu 38 de ani în statul Utah la Salt Lake-city. Am studiat tehnologia aeronautică şi pentru că

am absolvit primul am fost luat mai întâi în cadrul Pentagonului la forţele aeriene ale U.S.A. şi după un stagiu de şase ani am fost transferat la N.A.S.A… Cum de mic mi-a plăcut zborul, în special cel din afara spaţiului terestru m-am bucurat nevoie mare! Speram ca odată ajuns acolo să dau de informaţii care să vină în sprijinul credinţei mele că nu suntem singuri în univers. Am sperat. şi am găsit domnule. Totul a-nceput prin 1998 când din întâmplare am intrat în posesia unor înregistrări video şi audio. M-am crucit nu alta când am înţeles că tocmai sub nasul meu se desfăşurau acţiuni de care eu nici măcar nu aveam habar. Am aflat aşadar de bazele secrete, subterane din Nevada, baze militare în care lucrau semeni de-ai noştri dar şi reprezentanţi ai unor civilizaţii extraterestre. Se puneau la punct strategii, armeultra sofisticate de care noi nici măcar nu avem puterea de a ne imagina că există, nave capabile să dezvolte viteze incredibile cu motoare necunoscute nouă. Înregistrările le mai am, adică mai bine zis, sunt puse undeva la păstrare, ascunse foarte bine. Când ai mei, mă refer la superiori au aflat de preocupările mele au încercat să mă convingă mai întâi să renunţ la ideile mele, cu binişorul, dar când şi-au dat seama că aşa nu ţine au trecut şi la represalii. Mi-au tras-o la fix! Nu ştiu cum naiba dar am început să mă simt slăbit şi fără poftă de viaţă. Am început vizitele pe la cabinetele medicale, cele din ramura noastră şi în loc ca situaţia să se-mbunătăţească mi-am dat seama că aveam s-o iau razna de tot! Suflete nobile, cu teama Celui de Sus şi dragoste faţă de semeni, superiorii mei s-au îngrijit să nu-mi lipsească nimic! M-au internat aşadar într-o clinică din Denver, pe socoteala statului american, se-nţelege, unde medicii îşi dădeau toată silinţa să mă vindece! cum însă boala în loc să dea înapoi se agrava şi pe lângă celelalte am început s-o iau şi razna de-a binelea m-am trezit transportat şi zăbrelit, pentru că acesta-i termenul potrivit într-o altă clinică aşa-zis privată la 200 kilometri de Denver, în creierul munţilor. Aproape un an m-au tratat de nebunie deşi eu eram aşa doar din cauza medicamentelor ce mi le administrau cu atâta generozitate. Când au fost absolut siguri de victorie, când au înţeles că eu nu mai reprezentam niciun pericol pentru ei m-au trimis acasă la Salt Lake-city unde mai trăia biata maică-mea. Mi-au lăsat şi o gorilă, un infirmier personal care desigur avea rolul său. Trebuia să mă supravegheze, să le comunice lor tot ce apărea, dacă apărea ceva nou şi să mă aranjeze cu medicamente la nevoie. Tipul deşi părea un dur, s-a

dovedit un om cu suflet mare. În loc de tratamentele prescrise, s-a ocupat de recuperarea mea. Ori de câte ori aveam vizitatori mă instruia cum trebuie să procedez şi ca să nu avem surprize totuşi îmi mai administra şi un drog uşor fără risc. Am început să-mi revin graţie acelui om cu suflet căruia îi voi purta recunoştinţă veşnică!

Am înţeles că în paralel cu trecerea mea în rândul necuvântătoarelor dumnealor au dus şi o campanie de defăimare care a prins al naibii de bine la publicul doritor de senzaţional! Trebuie să recunosc că era un subiect interesant pentru alde gură-cască! Un tânăr specialist cu mari perspective în cercetare din pricina unor idei tâmpite referitoare la un ştiu ce omuleţi verzi să o ia razna şi să se ţăcănească de-a binelea ajungând o biată legumă necuvântătoare! Mi-am amintit de locul de depozitare a înregistrărilor şi celorlalte documente dar n-am avut curajul şi trebuie să recunosc, nici încrederea, să ajung la ele. Mă temeam şi mă tem şi acum dar trebuie să fac ceva! Umanitatea trebuie să afle că se pregăteşte ceva! Oamenii trebuie să ştie că cei care ţin în mâinile lor soarta atâtor miliarde de semeni sunt în fond nişte trădători care nu merită decât să fie daţi în vileag şi apoi să moară! Am aflat despre dumneavoastră şi despre preocupările dumneavoastră şi considerându-vă singura persoană în stare să mă ajute m-am hotărât să vă contactez. Scrisoarea asta probabil va face cel puţin două-trei luni până s-o primiţi dar n-am altă soluţie! Trebuie să apelez la o persoană de mare-ncredere care să v-o aducă personal sau să folosească o anume filieră numai de ea cunoscută! Eu o fac pe nebunul în continuare şi pesemne chiar când ne vom vedea, dacă ne vom vedea vreodată tot aşa voi proceda. Nu uitaţi parola „Soarele va răsări şi mâine, dar numai pentru pământeni! „Oricine se va prezenta la mine dându-se drept persoana dumneavoastră şi nu va rosti propoziţia cheie nu va avea în faţa ochilor decât un smintit incapabil să lege două silabe.

Nu uitaţi!!! E urgent şi poate că nu-i nevoie s-o mai spun, strict secret!

Cu stimă.

Robert Müller

23 mai 200".

Am mai citit-o odată şi încă o dată. I-am dat-o şi lui Dinu care a parcurs-o şi el de două ori şi după ce a lăsat-o pe masă m-a privit lung, întrebător:

— Şi!

— Mie nu-mi pare deloc nebun, am răspuns eu.

— Ba dacă i-am face o evaluare am descoperi că e mai sănătos decât mulţi alţii care ni se par nouă pe deplin zdraveni, a comehis el. Ce ai de gând?

— N-am mai fost cam de multişor prin Statele Unite şi mă bate gândul că nu mi-ar strica deloc o excursie.

— Şi nevastă-ta?

— Ce-ntrebare mai e şi asta?! Ea n-a văzut America. şi nici Tano. À-propos, Dinule! Tu când naiba o să-ţi mai iei concediul ăla? Mi se pare că-n ultimii patru ani n-ai prea avut grijă de recuperarea ta!

Sfârşit